

ЕЛИЪТ ШРИФЕР
УЧИЛИЩЕ ЗА ЛОШИ
МОМИЧЕТА

Превод от английски: Мануела Манолова, 2012

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Всички момичета мълчаха.

Жената отпред също стоеше мълчаливо и оглеждаше всяка от нас поотделно с леден поглед. Когато най-последно проговори, гласът ѝ беше също толкова студен, с лек, едва доловим акцент, който показваше, че е прекарала години на места отвъд границите на континента.

— Добре дошли в „Хидън Оук“ — започна тя. — Името ми е д-р Спайсър и заедно с д-р Зилинска отговаряме за психиатричното отделение на това училище. През първия месец от престоя ви тук ще трябва да изпълнявате всяка една задача, която училището изисква от вас, независимо колко усилия, напрежение или дискомфорт ви коства това. Отзивите за „Хидън Оук“ са толкова добри именно защото следим изключително стриктно всяка една от вас да изпълнява задълженията си и да бъде заобиколена от най-благоприятните за нейното състояние влияния. Всяко неподчинение само ще утежни и без това незавидната ситуация, в която се намирате. Затова ще обръщаме специално и непрекъснато внимание на поведението на всяка една от вас и обкръжението ѝ. Отсега ви предупреждавам да не се противопоставяте на процеса. Той е за ваше добро.

Лежах в леглото си, притисната до стената. Блъскането и крясъците пред вратата ми ставаха все по-истерични. Всеки момент те щяха да нахълтат и да ме отведат. Нямах да имам време да се сбогувам с Тревор. Дори нямаше да мога да се преоблека. Щях да си остана с мръсната тениска, която миришеше на застояло. И чак сега точно тази мисъл ме накара да изгубя контрол. Започнах да крещя.

Знаех защо искат да се отърват от мен и една малка част от мозъка ми почти беше съгласна с тях. Но все още смятах да го направя, колкото се може по-трудно. Нямах да се дам толкова лесно. След като родителите ми пристигнаха, за да „се справят с инцидента“, аз се затворих в стаята си, отказвайки да изляза, нито

да разговарям с тях, нито да ям. Добре, че имах малко запаси от шоколад под леглото.

И сега, чаках момента, в който баща ми най-после щеше да разбие вратата, а майка ми да нахлуе бясно и да ме издърпа навън, стиснала лакътя ми с желязна сила. Щеше да ми крещи да я погледна в очите, все едно съм малко момиченце, което е счупило любимата ѝ ваза. Де да беше това. Уви, беше много по-лошо. И ето, вратата се отвори с трясък и погледът ми срещна нейния. Очите ѝ бяха мокри от сълзи, примесени с обичайното разочарование от мен. Но имаше и нещо друго. Обвинение. Тя ме винеше за станалото. Когато ме издърпа от леглото и ме запрата към гардероба, ноктите ѝ оставиха червени следи по ръката ми. Тя ме винеше. И сега щях да бъда наказана.

— Ще ви запозная с няколко от основните правила в „Хидън Оук“, преди да продължа по-нататък. Тук носим униформи и за да предотвратим всякакви бъдещи опити за несъобразяване с това, личните ви дрехи и вещи ще бъдат иззети от вас и заключени, докато не стане време да напуснете. Няма да имате достъп до нещата си по никакъв повод. Най-необходимите ви женски принадлежности и разрешени лекарства ще ви бъдат дадени от училището. Ако искате да четете книга, можете да проверите дали я има в училищната библиотека веднага, щом занятията започнат.

Тя се усмихна, все едно беше казала някаква шега. Никоя от нас не се засмя.

— Няма да имате право да използвате мобилните си телефони и няма да имате достъп до интернет, докато сте тук. Телефоните ви вече са заключени. Ще ви помолим да напишете имейлите си и паролите за достъп до тях, за да проверяваме писмата ви. Ако не съдържат нищо обезпокоително, те ще бъдат принтирани и след това ще ви бъдат раздадени, за да ги прочетете. Ако не желаете да споделяте достъпа до електронната си поща с нас, просто се примирете, че няма да получавате, каквито и да било писма. Родителите ви са инструктирани да се свързват директно с училището в случай на нужда. Трябва да разберете — те са дали съгласието си вие да бъдете тук най-малко за осемнадесет месеца. В очите на щата в момента ние сме вашите

настояници. Вашето присъствие тук се смята за недоброволно. Следователно не можете да напуснете без наше разрешение. В миналото си всички вие сте използвали неподчинението и лошото си поведение, за да избегнете нещо. Тук това единствено ще увеличи времето ви за престой в училището и ще ви създаде още по-големи неудобства. Ясно ли е?

Никоя от нас не проговори. Д-р Спайсър впи очи в момичето пред себе си — високо и намръщено, с къса момчешка прическа. То отвърна на погледа ѝ ядно и за няколко секунди това заприлича на състезание, сякаш двете бутаха с поглед нещо невидимо между тях. Накрая видях как момичето леко потрепери и извърна поглед, като каза глухо:

— Ясно е.

След това ситуацията се повтори с всяка от нас поотделно. Бях последна.

— Ясно е — кратко отговорих аз, когато ледените очи се вкопчиха в мен.

— Направихме, каквото можяхме за теб — чух да казва майка ми, не за първи път.

Тя приготвяше закуска и дори не си направи труда да остави шпатулата, когато се обърна към мен. Видях как цялата бе покрита с остатъци от яйца и чили и идеята, че мама беше прекарала поне половин час, за да ми направи закуска, която не пожелах да изям, почти ме накара да се разплача.

— Не искам да ходя — отвърнах тихо аз, притискайки с ръка пресните червени следи от ноктите ѝ. Бяха започнали да се пълнят с кръв. — Знам, че не мога да остана в Тексас и не мога да се върна с вас в Рондок, но... няма ли къде другаде да ида?

Очите на майка ми започнаха да се пълнят със сълзи. Но не от мъка. От яд.

— След това, което се случи тук, не бих могла да помоля никой да се грижи за теб.

Това беше. Те просто приключиха с мен. Искаха да се махна от живота им.

Д-р Спайсър задържа погледа ми за секунда. Потреперих.

— Радвам се, че се разбираме — продължи тя. — Това място в миналото е представлявало училището „Хийт“ — едно от най-големите и престижни момчешки училища в Съединените американски щати. През 1990 година, в резултат на събитие, което предпочитам да не коментирам, училището е било затворено. Години по-късно, сегашната ни директорка получила правото да го отвори наново, като го превърне в уникално място за терапевтични процедури и контрол на момичета с лошо минало. Вие. Момичетата, които посещават „Хидън Оук“, имат много общи черти, макар да са ги проявявали по различни начини. Всички сте отказали да се подчините на общоприетите норми в обществото и всички други методи да бъдете вкарани в правия път са се оказали неуспешни. Вие сте самотни. Мразите себе си. Поради някаква причина сте решили, че нямате контрол върху живота си и бъдещето си. Може би не сте били достатъчно оценявани в предишните ви училища. Може би смятате, че родителите ви не са ви обръщали достатъчно внимание. Неспособни сте да си представите едно добро бъдеще, затова разчитате на временните задоволявания на нуждите си. Отчаянието ви е толкова голямо, че можете да живеете само от днес за утре, опирайки се на наркотици, самонараняване и криминални прояви.

— *Не съм го убила!* — извиках аз.

— *Просто си събери багажа — отвърна кротко майка ми.*

— На повечето от вас е било казано, че страдате от маниакална депресия. За една малка част, това може би е вярно. Останалите просто сте със сгрешена диагноза. Това, от което страдате, е чисто и просто негативно отношение към света, което далеч не може да бъде определено като депресия. Вие сте нечестни със самите себе си. Веднъж щом успеем да прекроим мисленето ви, тези депресивни симптоми ще изчезнат от само себе си. Няма да приемаме твърдението, че сте болни, като оправдание да не вършите задачите си. Ако получите двойка на есе, тя ще бъде, защото не сте се постарали достатъчно, а не защото сте имали депресивна криза или личностно разстройство. Поради тази причина, няма да ви изписваме никакви лекарства за подобряване на концентрацията, с каквито, предполагам, сте свикнали досега. Повтарям — никакви.

Моментът изобщо не беше подходящ да си позволя да се разсейвам, но не можех да се сдържа да не огледам бъдещите си съученички затворнички. Честно казано, изобщо не бях впечатлена. Очаквах момичетата да бъдат като извадени от някой евтин хорър — с гривни с шипове на ръцете, белези и гневни изражения. Е, да, такива погледи имаше няколко, но като цяло бихме могли да минем за една съвсем обикновена група от ученички, строени на първия си учебен ден. Единственото момиче, което вече бях срещнала, беше бъдещата ми съквартирантка. Казваше се Кармен. Смешно е, тъй като това име би подходило на някоя страхотна красавица. Според мен, на нея повече щеше да ѝ отива името Марта или може би Берта, или някое подобно тъпо име на героиня от скучен роман.

Чудех се с кое от тези момичета щяхме да станем приятелки. Ако изобщо успеех да си намеря такива. Надявах се да се сприятеля поне с една от тях, но нямаше гаранция. Откакто се помня момичетата винаги са били гадни с мен. Неволно погледът ми се спря в другия край на стаята, където едно до друго бяха застанали две страшно високи момичета (сестри, вероятно), а до тях стоеше ослепителна азиатка (филипинка, може би?) с озадачен израз на красивото си лице, който подсказваше, че определено е чужденка. Видях как две от момичетата бързо си предадоха бележка и усетих внезапен прилив на завист. Ето че приятелствата вече се заформяха. Единственият човек достатъчно близо до мен, за да му предам бележка беше Кармен. Но тя просто не изглеждаше като да е от този тип.

Насочих вниманието си обратно към д-р Спайсър. Като че ли най-накрая беше стигнала до интересната част.

— Повечето от вас имат богато минало, включващо също сериозни злоупотреби с алкохол или силна наркозависимост. Може би вече сте се озовавали в болница или дори в затвора. Извършвали сте кражби, за да задоволите зависимостта си. Опитвали сте дори самоубийство, за да сложите край на омагьосания кръг, в който се въртите. Някои имат сериозни хранителни разстройства. Други са били жертви на силно психическо и дори сексуално насилие. В предишните ви училища, съзнателно или не, сте използвали тези си истории, за да впечатлите останалите, за да покажете колко по-различни и специални сте в сравнение с обикновените хора. Изпитвали сте извратена гордост от миналото си и от това, което сте в момента. Това е неподходящ

извор на самочувствие. Дори не си помисляйте да се измъкнете от задължението си да почистите тоалетните, само защото в миналото сте рязали вените си. Съчувствие няма да получите. За сметка на това, ще провеждаме чести индивидуални терапевтични сеанси, които ще бъдат мястото, където ще можете да изразите всичките си потиснати чувства. Това, както и всички останали правила тук, нямат за цел да ви създадат неудобства. Те са за ваше добро. Освен това, не се позволяват никакви разговори и връзки с противоположния пол, докато сте при нас. Не сте дошли тук, за да правите секс или да се влюбвате. Тук сте, за да бъдете излекувани.

Не ми позволиха да кажа сбогом на Тревор. Държаха се така, сякаш дори не съществува. Но той съществуваше за мен. В този момент той беше всичко, което съществуваше за мен. Дори не ме закараха на автогарата, просто ми извикаха такси. Докато чаках за рейса си пред мръсните стъклени врати, осъзнах колко сама съм останала всъщност. Колко сама съм била винаги.

Няколко кичура от косата на д-р Спайсър се изплъзнаха от опашката ѝ и се разлюляха на перфектни къдрици пред лицето ѝ. Опитах се да не ги зяпам. Тя се прокашля и отново впи очи в нас. Предупреждението в погледа ѝ беше повече от ясно:

Не си играйте с мен. Защото ще съжалявате.

— Ще завърша с най-важното правило в „Хидън Оук“: по никаква причина и по никакъв повод не ви се позволява да обсъждате или разказвате личните си истории една на друга. Всяка една от вас има своите тъмни тайни, които трепери от нетърпение да разкаже късно вечер, когато лампите загаснат. Но няма да го направи. Не и ако иска да си тръгне оттук скоро. Вашите родители са ви изпратили тук като последна, крайна мярка, тъй като не могат да се справят с проблемите ви никъде другаде. Това е последният ви шанс за добър живот. За нов живот. Провалите ли се тук, ще срещате провали до края на жалкото подобие на съществуване, което ви очаква. Ясно ли е?

Всички бавно кимнаха. Тя продължи с по-мек тон.

— Знам, че досегашният ви живот е бил пропилян в борба с някакви непреодолими сили, които са ви пречели да бъдете щастливи. Никой от нас дори за минута няма да забрави факта, че са ви се случвали лоши неща. Но като оставим това настрана, по-голямата част от проблемите ви идват от самите вас. Създадени са от вашия осакатен и опасен мозък. Вие самите сте най-големия си враг. Заедно обаче, ще успеем да го победим.

Тя не попита дали имаме някакви въпроси. Нито ни каза какво да очакваме оттук нататък. Имах чувството, че дълбоко в себе си, дори не вярваше, че си струва усилията да се опитва да ни помогне. Погледнах към бъдещите си съученички, към тези „осакатени и опасни“ момичета. Очаквах някои от тях да прекъснат д-р Спайсър и да се възпротивят на правилата ѝ. Как, за Бога, щяхме да оцелеем тук без телефони, без дрехи, без писма и без да можем да говорим за миналото си?! И въпреки отчаяната ми надежда някой да пристъпи напред и да не се подчини, никой не обели и думичка освен тихото: „Ясно е.“

ГЛАВА ВТОРА

Бях наричана с много имена през живота си. Като малко момиченце, докато удрях куклата си яростно в седалката на автобуса — *хиперактивна*. От баба ми и дядо ми, когато пъхнах ръка в купата с мляко на сватбата на братовчедка ми, за да се уверя, че е студено — *създаваща проблеми*. В началното училище — *твърдоглава*. В средното училище — *курва*. От учителя ми по английски — *негоден материал*.

Всичко това беше вярно. И даже не ми пречеше да ме наричат така, понеже, според мен, всички тези имена бяха просто обратното на „скучна“. Но щом пристигнах в „Хидън Оук“, станах повече от това. Станах ненормална, станах престъпник, станах подпалвачка. Станах убийца. През целия ми живот обаче не спряха да ме наричат с една-единствена специална дума. Отдавна спрях да се чудя какво точно означава. Бях опасна.

Ако трябва да бъда честна, не се чувствах особено опасна, когато пристигнах. Ако не друго, то приличах на нещо като смачкана версия на себе си. Не знаех нито къде отивам, нито какво да очаквам, нито какво щеше да се случи с мен. Вероятно бях единственото момиче в историята на училището, което е пристигнало с автобус. През двата дни път от Тексас до Колорадо имах хиляди възможности да избягам и просто да се изгубя някъде из света. В Остин, Оклахома сити или в Денвър можех просто да потъна в градовете, вместо да се шляя безцелно около автоматите за кафе и да чакам трансфера си. Но истината е, че дори не ми мина през ум да се опитам да избегна училището, към което пътувах — каквото и да ме чакаше там. Двойно по-голям ужас ме обземаше при мисълта, че ако избягам, ще бъда съвсем сама на света.

Не зная. Ако бях на мястото на Тревор, досега щях да съм проверила номерата на всички улични телефони на спирките на рейсовете ми и да звъня отново и отново, докато някой не ми вдигне. Все пак той знаеше точните часове, в които щях да чакам на автогарите

в десетките скучни градчета. Бях му ги написала на ръката с химикалка. Помня, че след като спрях да изписвам графика си на ръката му, вдигнах поглед и видях нещо подобно на мъка върху лицето му. Тогава реших, че може би му е тъжно, защото заминавам. Но по време на последната дълга част от пътуването ми, докато гледах навън със залепено на прозореца чело, ме връхлетя мисълта, че е изглеждал тъжен, само защото буквално се бях татуирала на ръката му. Всичко, което исках, беше да мога просто да поговоря с него за няколко минути и да ми каже, че греша.

Когато най-после стигнах до последната спирка, разбрах, че „Хидън Оук“ е погребано дълбоко в горите на Колорадо и за моя изненада — там автобусна спирка нямаше! Съответно нямаше и транспорт. Когато шофьорът ме остави на разклонението, нямаше никаква представа накъде трябва да тръгна. И тогава видях, буквално скрит в бурени и треволяци, тесен черен горски път, водещ право в гората пред мен. Наблизо беше забита стара дървена табела с надпис „Хидън Оук“ — училище за момичета — 0.2 мили.

Затътрих се нагоре по прашния път, като спирах за почивка на всеки десет минути — куфарът ми не беше чак толкова голям, но не можеше да се търкаля по камъните, затова се наложи да го нося. Изведнъж чух познат шум от мотор на кола зад мен — обърнах се и видях да се приближава голям черен седан. От онзи тип, който имат само хората, които можеха да си позволят лични шофьори. Колата ме подмина бавно и след това спря. Прозорецът се отвори и видях добре изглеждащ възрастен човек, който ме попита дали имам нужда от превоз. В тази секунда отвътре се чу остър женски глас и мъжът се обърна, явно към седящата до него жена. После колата шумно потегли. Докато се отдалечаваше, видях как от задната седалка назад гледаше момиче.

Ако не беше куфарът ми, стигането до училището нямаше да бъде чак такъв проблем. Но тъй като спирах много често, за да си поема дъх, накрая пристигнах с изострени до крайност нерви. Знаех, че съм в кофти настроение. Винаги знам, когато съм такава, но това не значи, че правя нещо, за да го спра. Не виждах изцяло сградата на училището, но това, което се разкри пред погледа ми, приличаше по-скоро на някаква средновековна крепост или по-точно — затвор. В момента обаче единственото ми желание беше да намеря на кого да си

изкарам яда — най-добре би било да попадна на някой отговорник, на който да се разкрещя, че не ме е предупредил за четиричасовия преход през гората.

Щом влязох през входната врата, хвърлих куфара си на пода с всичка сила. Чу се трясък, все едно някъде наоколо беше гръмнала бомба. Мъжът от колата беше вътре заедно с киселата си жена. Дъщеря им, глуповато на вид момиче с огромни очила, приличаше на героиня от онези предавания, в които накрая я очакваше пълно преобразяване. Тя ме погледна особено критично. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се извини на родителите си от мое име за вдигнатия шум. Естествено, тя щеше да ми стане съквартирантка, макар тогава още да не го знаех. Господ е жесток понякога.

— Извинете — изстрелях аз пред начумерените им погледи. Все пак знаех как да бъда любезна.

Отместих очи и се огледах наоколо. Цялото фоайе беше от сив камък и от единия му край като че ли се излизаше на някакъв вътрешен двор. Точно до нас имаше огромна врата от дебело непрозрачно стъкло, на която пишеше с печатни букви АДМИНИСТРАЦИЯ.

Видях как устата на майката се отвори, вероятно за да отвърне нещо грубо, и се зачудих защо ли този симпатичен човек още не я е зарязал за някоя по-мила, млада (и по-красива) жена, когато вратата до мен внезапно се отвори. Излезе строга на вид жена. Добре познавах този тип — така изглеждаха заместник-директорките. Или намръщените сервитьорки, които отказват да ти наляят повече кафе, само и само да се разкараш по-бързо.

— Тук сме да регистрираме дъщеря ми — високо започна майката в същото време, когато аз казах: „Искам да говоря с управителя!“

Добре, че гласът на майката беше по-силен, та заглуши моето „управителя“, защото осъзнах, че звучеше идиотски. Училищата нямат управители, Анжела! Строгата жена погледна първо към мен. Беше страшно ниска, но излъчването ѝ сякаш я правеше два пъти по-огромна.

— Коя си ти? — попита тя.

— Анжела Карденас.

— Карденас? Очаквахме те преди повече от пет часа. Вече изпусна входящото си интервю, а общото събрание ще започне всеки момент.

— Ами, може би ако някой от вас ме беше посрещнал на автобусната спирка, нямаше да ми се наложи да мъкна куфара си в продължение на пет часа из гората. Така че, дайте да не започваме с това, кога сте ме очаквали, а?

Тя ме зяпна и видях ясно как погледът ѝ се изпълни с гняв.

— Съжалявам — бързо казах аз с най-сладкия си глас (който действително е страшно сладък). — Не исках да бъда груба. Имах предвид, че желая да поговоря с някого, който е отговорен за това недоразумение.

— Къде са родителите ти? — попита тя, оглеждайки празното фоайе зад мен.

— Дойдох сама.

— Извинете — намеси се киселата жена, — смятате ли да регистрирате дъщеря ми скоро? Доколкото помня, ние бяхме първи.

— Директорката ще ви приеме всеки момент — студено се обърна към нея жената.

След това ме хвана за ръка с такава здрава хватка, каквато майка ми използваше.

— Ти идваш с мен — обяви тя и ме задърпа надолу по коридора. Беше време да се срещна с останалите.

ГЛАВА ТРЕТА

След като събранието приключи, д-р Спайсър ме задържа обратно към офиса си. Предположих, че ще отидем да вземем куфара ми, но вместо това, тя ме избута в една малка стаичка и просто излезе. Щом вратата се затвори, чух как ключалката прещрака силно. За секунда не успях да схвана какво значи този звук. Не беше възможно да ме е заключила, нали?! И точно тогава усетих жажда за свободата, която имах по време на пътуването ми. Искях да се махна отук и да се втурна обратно към Тревор. Но беше твърде късно. Усетих как започнаха да ме обливат горещи вълни от яд. Разкопчах най-горните копчета на ризата си и се облегнах на вратата. Първо, защото беше хладна и второ, за да се опитам да чуя какво се случва от другата страна.

Може би бяха изминали поне двадесет минути, когато най-после чух вратата да се отключва. Изправих се бавно на крака и закопчах ризата си. В стаята влезе страшно слаба жена на средна възраст с огромни мораво бежови кръгове под очите си, сякаш се беше опитала да прикрие изтощението си под дебел слой фон дьо тен. Имаше рядка сивкава коса, която явно, според нея, изглеждаше руса, тъй като беше сложила изкуствени руси кичури отгоре. Беше облечена в униформата на училището — пуловер в белезникав цвят и бели памучни панталони. Приличаше на нещо средно между тенис инструктор и медицинска сестра.

— Анжела Карденас? — попита тя. — Аз съм д-р Зилинска. Моля те, седни.

Верижката на очилата ѝ издаваше смешен звук всеки път, щом главата ѝ помръднеше. Звучеше като „Моля те, (КЛИК), седни (КЛИК)“. Стаята, в която ме бяха довели, беше малка, с размерите на лекарски кабинет. Имаше два бели пластмасови стола, поставени един срещу друг. Независимо на кой от двата седнех, почти щях да докосвам краката на д-р Зилинска срещу мен. Настаних се на единия и притиснах колене към гърдите си.

— Правим го за твое добро — прозвуча в главата ми гласът на мама, преди да тръгна. Знаех, че лъжеше. Това беше просто учтив начин да ми каже „Всъщност искаме да се махнеш от живота ни.“

— Добре дошла в „Хидън Оук“ — извади ме от мислите ми гласът на д-р Зилинска.

Вероятно го беше казвала на стотици момичета през годините. Усмивката беше залепена на лицето ѝ от толкова време, че в нея не беше останало нищо искрено.

— Благодаря.

— Разбрах, че си пътувала с автобус. Ако знаехме, че няма да пристигнеш с кола, със сигурност щяхме да изпратим някой да те посрещне на спирката в Денвър. Предположихме, че родителите ти ще те придружат дотук. Имаше ли някакви проблеми по време на пътуването?

Поклатих глава.

— Явно си доста независима. Това не е лесно пътуване за едно петнайсетгодишно момиче. Искат ли ти се родителите ти да те бяха изпратили дотук?

Изпуптях силно престорено. Бях ходила на твърде много психиатри през живота си, за да знам, че беше прекалено рано за подобен род важни въпроси. Аматьорка!

— В „Хидън Оук“ едно от най-важните правила, които трябва да се научиш да спазваш, е да отговаряш на всеки въпрос, който аз или някой от другите преподаватели ти задаваме. Можеш да не кажеш това, което трябва, но задължително трябва да отговориш.

— И защо трябва да правя, каквото и да било от нещата, които ме задължават? Очевидно е, че не желая да бъда тук.

— Не смятам, че е толкова очевидно, Анжела. Много от момичетата са очаровани от факта, че най-накрая се намират на място, където може да им се помогне.

— Ами... очарована съм за тях.

Д-р Зилинска ме погледна мълчаливо за няколко секунди, сякаш искаше да ми каже, че току-що съм разкрила повече, отколкото съм искала. След това сведе поглед към огромната папка в ръцете си, която явно представляваше моето досие.

— Преди да те заведат до стаята ти, ще използвам времето, за да ти задам няколко бързи встъпителни въпроса относно миналото ти.

Просто за да се уверим, че мястото ти наистина е тук.

— Окей.

Това определено щеше да е забавно. Интересно ми беше на кое ли от всичките ми провинения щеше да се спре. Тъкмо щях да разбера какво точно представлява този „специален тип момичета, на които мястото е тук“ и как да се държа занапред.

— Кога си поискала да се преместиш да живееш при дядо си?

Ох. Още сме в началото и вече пита за това.

— Миналото лято — отвърнах. — Преди една година.

— И какво накара родителите ти да те изпратят да живееш при него през изминалата година?

— Защо смятате, че са ме изпратили? Аз поисках да отида.

— Права си, просто предположение. Добре, тогава защо ти искаше да отидеш?

— Израснала съм в малък скучен град във Вирджиния. В училище осъзнах, че всъщност не харесвам никой от съучениците или приятелите си. Просто исках промяна. Бях отегчена.

Естествено, не добавих, че се бях научила да запълвам тази скука в живота си, като се закачам с доста по-възрастни от мен мъже и тормозя момичетата, които не искат да бъдем приятелки.

— Била си отегчена?

— Да. Горедолу това беше причината.

— И затова си поискала да живееш при дядо си в Тексас?

— Баба ми беше починала преди няколко месеца и родителите ми така или иначе се тревожеха дали дядо няма да се подхлъзне под душа, или да остави печката включена, без да има някой да се обади за линейка, ако това се случи. Такива работи. И аз предложих да отида при него и да уча в училището в Хюстън.

— И твоите родители са ти имали достатъчно доверие, за да ти поверят задачата да се грижиш за дядо си?

Не се съдържах да извъртя подигравателно очи.

— Естествено. Не съм чудовище все пак.

— Не е нужно да бъдеш чудовище, за да не можеш да се отнесеш отговорно към дадената ти задача. Просто смятам, че това е било много трудно за теб, непрекъснато да се грижиш за него.

Знаех чудесно накъде насочваше разговора. Щом тя не искаше да го каже, аз щях го направя.

— Чудите се дали нямам нещо общо с инцидента, който се случи, нали?

— Не точно, но щом това звучи логично за теб, нека да го обсъдим. Ако грижите за дядо ти са били прекалено непосилни за теб, то тогава...

— Да?

— Кажете го ти, завърши изречението.

А, не. Не е познала човека, който ще ѝ се даде толкова лесно.

— Тогава нищо. Нямах проблем да се грижа за дядо.

— Училището там по-готино ли беше от старото ти?

— Разбира се. Хюстън има история. Сецате се... музеи, барове.

— Ти посещавала ли си „музеи и барове“?

— Вие сериозно ли ме питате дали съм ходила из музеите?

— Отговори на въпроса, Анжела. Имам много по-голямо търпение с новите ученички тук, отколкото останалите ми колеги. Не го пропилявай още на първата ни среща.

— Да. Посещавах музеи и барове.

— Струва ми се, че си доста под минималната възраст, за да можеш да посещаваш барове.

— Заради кичурите ми е. Правят ме да изглеждам по-голяма.

— С кого се запозна в баровете?

— Хм... момент, да помисля. С отбора по шах?

Д-р Зилинска затвори папката в ръцете си и свали очилата, които издадоха последното си супер силно КЛИК.

— Анжела, боя се, че ако не успеем да проведем дори входящото ти интервю без подобни изказвания от твоя страна, ще ми бъде наистина трудно да намеря място за теб в „Хидън Оук“.

Ще ме изхвърлят, още преди да сме започнали — перфектно! Само че, понеже връщането ми в Тексас при дядо не фигурираше като опция, оставаше да ме върнат при родителите ми, а това въобще не беше добра идея. Трябваше да кажа на жената пред мен нещо, което поне да звучи като истина, и то веднага. Поех си дълбоко въздух и се опитах да преглътна заядливото си настроение. Все пак прекарвах голяма част от живота си в подобни опити, така че не ми беше невъзможно трудно.

— Запознавах се и прекарвах времето си с по-възрастни от мен мъже, докторе. В баровете. С тях се чувствах така, сякаш не е нужно да

вземам никакви решения оттук нататък. Оставях всичко в техните ръце.

Последната част беше пълна глупост, но предполагам, че поне звучеше добре. За малко да кажа, че с тях съм се чувствала като със заместител на баща ми, но се спрях. Щеше да е прекалено.

— Това е изключително зряло изказване — каза д-р Зилинска с леко подозрителна нотка в гласа си, но все пак малко по-оптимистично. — Може би си го чула от някой от всичките психотерапевти, при които си била?

— Може би — отвърнах аз и свих още повече колената си.

Исках да попитам д-р Зилинска къде ми е багажът, исках да се оплача още един път, че ми се беше наложило да вървя толкова много дотук и едновременно с това се опитвах да намеря най-добрия начин да отговарям на въпросите ѝ. Трябваше да си подредя мислите, за да вляза в релси отново, защото усещах как лошото настроение заплашва да ме надвие.

— Сигурно ли е мястото, където държите багажа ми? — попитах накрая. — Имам много лични неща вътре.

— Куфарът ти е прибран. Ще имаш достъп до него, когато евентуално решим, че си готова да излезеш оттук.

— Искате да кажете, че наистина не мога да го ползвам преди това? Нищо от него?

Идеята, че няма да имам нищо лично мое тук, ме паникьоса.

— Какво всъщност представлява това училище, докторе?

Исках да я нарека по име, но не успях да се сетя точно как беше — ужасна съм в помненето на имена. Забравям името на човека, още докато се здрависвам с него.

— Ще стигнем до конкретните правила и практики на „Хидън Оук“ след малко, Анжела. Първо трябва да приключим с интервюто ти.

Спаси ме силно почукване на вратата. Д-р Спайсър показа глава и съобщи намръщено:

— Родителите на Кармен Поуп си тръгват и искат да говорят с теб, преди да заминат.

— Искаше ми се да имаме повече време тази сутрин, Анжела — обърна се към мен Зилинска, — но все пак, знаеш, че трябваше да си тук преди пет часа. Както и да е, скоро ще продължим. И когато това

стане, ще трябва да ми разкажеш всичко, което се е случило на десети юни.

Да бе да. Можеше само да се надява на това. Но поне изглеждаше, че съм преминала теста. Бях доказала, че съм достатъчно голяма издънка, за да ме приемат тук.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Наредиха ми да чакам в малката стаичка, докато не дойде някой да ме заведе до стаята ми. Наложих се да стоя с д-р Спайсър цели петнайсет минути, преди една слаба блондинка с крака до небето да се появи на вратата.

— Съжалявам, че се забавих — усмихна се мило тя.

— Морийн — кимна към нея докторката, — имаш нова послушничка днес.

Едва тогава Морийн погледна към мен.

— О, здрасти. Как се казваш?

Тя въобще не изглеждаше като някой, с когото бих искала да се сприятеля, но смътно предполагах, че има достатъчно голямо влияние, за да си струва да опитам. Ако исках да направя престоая си тук поне малко по-приятен, трябваше да я впечатля.

— Анжела — казах аз и преди да се усетя, добавих остро: — Само не ме наричай Анджи.

Винаги ставаше така. Когато исках да направя добро впечатление на някого, сякаш мозъкът ми нарочно превключваше на канала за заяждане.

— Окей, няма — кратко отвърна тя с глас, който подсказваше, че не изгаря от желание да ме нарича, както и да било оттук нататък. Трябваше да поправа това.

— Готови ли сме? — попитах сладко аз.

Тя ме зяпна, вероятно чудейки се дали не страдам от раздвоение на личността.

— Имам предвид, чакаме ли още някой? — попитах отново, тъй като тя продължаваше да ме гледа озадачено.

— Не. О, Боже, ти все още не знаеш. Трябва да си сложиш превръзка на очите, докато те заведе до стаите на новите ученички.

— Ти сериозно ли?

— Явно все още не си получила униформата си от училището. Няма проблем, ще използваме моята.

Тя извади черна сатенена панделка от задния си джоб и я завърза върху очите ми. След това ме хвана за ръка и ме поведе нанякъде. *Кое нормално училище кара учениците си да носят превръзки на очите, по дяволите!?!* Ако Морийн не беше толкова свежа и хубава и ако не й личеше, че очевидно е тукашната звезда, никога не бих ѝ позволила да ме заведе, където и да било с вързани очи. Все ми се струваше, че да завържеш очите на новопристигналите ученици не е най-добрата тактика за въвеждане в обстановката. Усетих, че се усмихвам несъзнателно и при мисълта как изглеждам с вързани очи и нахилена като тиква, веднага си заповядах да си сложа обичайната маска. Наоколо беше напълно тихо, чуваха се само стъпките ни по гладкия под — вуп, туп, вуп, туп, вуп, туп. Явно в края на коридора направихме завой, защото усетих лек полъх на вятъра по лицето си.

— Във вътрешния двор ли сме? — попитах.

— Добра ориентация — отвърна Морийн. — Основната сграда на училището е построена около голям фонтан. В момента водата не се чува, защото не го пускаме преди всички момичета да пристигнат. През първия месец тук ще сте само новите.

— А твоята стая къде е? — попитах.

— На друго място.

— А защо си тук? — опитах се да се пошегувам аз или поне да поддържам разговора.

— Не мога да ти кажа — отговори тя хладно. — Освен това, не трябва да задаваш този въпрос никога повече, нито на мен, нито на някой друг.

— Не говориш сериозно, нали?

Тя ме пусна за момент, след което отново хвана ръката ми. Кожата ѝ беше студена.

— Това училище ти дава последен шанс да започнеш на чисто. Друг няма да получиш. Не го проваляй.

— Окей, както и да е.

Сега вече стъпвахме по трева. Усетих как в маратонките ми започна да прониква влага. Пръстите на Морийн най-последно развързаха превръзката на очите ми. Искаше ми се да си бях взела душ след дългото пътуване в автобуса, така че косата ми да не е толкова мазна под пръстите ѝ. Дори усетих онази специфична миризма на мръсна кожа и коса, когато тя махна панделката.

— Красиво е, нали? — попита тя.

— Да. Доста.

И наистина беше. Недалеч се виждаше огромен фонтан, заобиколен от тънки зелени дръвчета. Наоколо по полянката имаше поникнали цветчета. В пълен контраст с красотата на природата обаче, беше мястото, пред което стояхме. Приличаше повече на някоя от онези римски развалини от учебниците по история. Със сигурност не бяха римски, но си бяха развалини. Покривите на постройките бяха покрити с неравно наредени тухли, а мазилката по стените отдавна беше изпопадала или проядена от влагата. Само някои от тях бяха със сравнително прясна боя и се издигаха гордо във високата трева. Току-що бяхме излезли от най-голямата постройка — приличаше на нещо подобно на църква — и се насочихме към една по-мъничка, която изглеждаше като девически пансион от средните векове.

— „Хидън Оук“ е изключително важен за нас — каза тя.

Догади ми се от начина, по който каза нас — толкова нежно и влюбено, все едно беше монахиня, говореща за Господ. Все едно наистина училището ѝ беше дало някакъв страхотен нов смисъл в живота, по-специален от на останалите хора. Честно казано, не вярвах и дума от това. Без значение какво си мислеше, че ѝ е дало това място, независимо дали до автоматите за сода имаше вълшебен еликсир за вечна младост или от кранчето за вода течеше чисто щастие, цялата идея на това място беше лъжа. Чудно ми е за какво ли бяха изпратили тук момиче като Морийн. Вероятно беше забременяла от капитана на отбора по тенис или пък е откъснала главата на плюшеното си мече. Вече почти бяхме стигнали до вратата на пансиона. Видях как вадички от мръсна вода се стичат по улука и цопват леко в малка локвичка долу.

— Това ще е твой дом за следващия един месец — уведоми ме тя. — Може да ти бъде или трудно, или приятно. Зависи от нагласата ти. През този месец няма да имаш истински учебни занятия, така че опитай се да си представиш, че си на нещо като кратка ваканция.

— Как се става префект? — прекъснах я аз.

— Като не се забъркваш в неприятности — смръщи се тя. — И ти препоръчвам да се опиташ да не го правиш. „Хидън Оук“ уважава момичетата, които уважават „Хидън Оук“.

Дълбоко се съмнявах да успея да се придържам към съвета ѝ. Отдалече сградата наистина изглеждаше сякаш е боядисана в бяло, но

сега осъзнах, че всъщност е същата като всички останали с тази разлика, че вятърът и дъждът толкова силно бяха удряли в стените, че бяха изтрили боята. На места дъските стърчаха от порутените стени като зловещи криви пръсти. Минахме през скърцащата врата и се озовахме в огромна зала, в която бях сигурна, че са снимали поне десет филма на ужасите. Сивкави стени, мръсен прокъсан килим и няколко огромни метални черни свещника създаваха атмосфера, сякаш всеки момент някой побъркан убиец с брадва ще изскочи отнякъде. Все си бях представяла, че едно подобно училище, дори да е за „опасни момичета“, ще има стени в меки пастелни тонове и големи подвързани с кожа книги навсякъде. Вместо това все едно бяхме в къщата на някой умрял преди десет години. Тонове прах и мръсотия покриваха всичко. На втория етаж бяха спалните. Или по-скоро приличащи на килии стаички с по две легла, без никакви други мебели. Нямаше дори шкафче, за Бога! Щом минахме покрай една от стаите, Морийн спря и погледна към двете момичета вътре. Смотаното момиче с намръщената майка тъкмо постилаше леглото си с тъмносини чаршафи, а до него седеше онова с момчешката прическа и я гледаше.

— Ей, какво правиш тук? Това не е твоята стая — строго каза Морийн. — Защо не си на вечеря?

— Отивам след секунда — отвърна тя, наблюдавайки Кармен, която се опитваше да пхне последния край на чаршафа под скърцащия матрак. — Явно съм объркала пътя. Не мисля, че на тази тук някога ѝ се е налагало да сменя чаршафи. Да не ти липсва прислужничката, миличка? — обърна се тя към зачервената от усилие Кармен.

— Това моята стая ли е? — попитах.

— Кой превари, той завари — засмя се момичето с момчешката прическа.

Игнорирах я и се обърнах към очилатото момиче.

— Здравсти, аз съм Анжела.

Все пак щяхме да живеем заедно и трябваше да се опитам да се държа приятелски.

— Оставете на мен да ви запозная — ледено се обади Морийн. — Това е Кармен. Само това ти трябва да знаеш за момента. А сега и трите тръгвайте. Отиваме на вечеря.

— Окей, окей — обади се готиното момиче. Забелязах, че имаше лек акцент. Франция, може би?

— Без повече приказки — срязва я Морийн. — И това да е последният път, когато виждам някоя от вас да бъде в чужда стая.

И трите не казахме нито дума. Морийн се обърна и изящно заслиза по стълбите надолу, все едно дефилираше на конкурса „Мис свят“.

— Всяка сутрин ще намирате графика си, закачен на таблото за съобщения във фоайето. Доста е натоварен — всъщност часовете за хранене са единственото ви свободно време. Ако случайно ви мине през ум да се разхождате навън, моментално си го избийте от главата. Разрешени са единствено кратки разходки във вътрешния двор, не подалеч от дърветата. Ако само ви заподозрат, че сте отишли по-нататък, лошо ви се пише. Така че по-добре изобщо не си правете труда да излизате, за всеки случай. Наоколо няма нищо интересно, освен бурени и вълци.

Докато тя говореше, минахме през тъмния първи етаж. Ослушах се за звук от тракане на вилици и лъжици, но цареше пълна тишина, с изключение на тихото скърцане на дъските, докато вървахме.

— Знам, че в началото ще се опитате да се държите гадно. Всички сме го правили. Но така само ще утежните положението си. Ще си създадете име. А повярвайте ми, не искате да имате лошо име в „Хидън Оук“.

Тя отвори една врата. Влязохме в тиха стая, която в началото помислих за библиотека. Тя ни побутна навътре и каза:

— Влизайте и сядайте, където има място. Успех. Ще се видим след месец.

„Момчешката прическа“ надникна вътре и измърмори:

— Ето, че се започва.

Кармен и аз я последвахме. Стаята беше пълна с дълги дървени маси, които имаха чекмеджета отдолу, и приличаха на всичко друго, но не и на маси за хранене. Столовете бяха подредени така, че всеки да гледа към стената и да не може да говори с никого. Всички момичета от общото събрание седяха и ядяха в пълно мълчание. Някои от тях ни погледнаха незаинтересовано. Единствените свободни места бяха най-отпред, където намръщена лелка седеше със списание в скута си и наблюдаваше момичетата, сякаш очакваше всеки момент някоя от тях

да хвърли бомба. Настанихме се тихо. Пред мен стоеше стар пластмасов поднос, на който имаше купа със спагети, плуваци в нещо като разводнен доматиен сос с парчета месо, половинка банан, почти изгнил от едната страна, и чаша течност, която мисля, че трябваше да мине за мляко, но приличаше на мръсна чешмяна вода.

— Ще ми подадеш ли една салфетка? — прошепна Кармен, навеждайки се към мен.

Пред нея нямаше нито една, а аз имах две. Подадох ѝ едната с усмивка.

— Без приказки! — почти излая лелката пред нас. — Никакъв контакт през първата вечер!

Ръката ми със салфетката в нея замръзна на половината разстояние от тази на Кармен.

— Моля!?! — обади се „момчешката прическа“. — И откога да подадеш салфетка се смята за терористичен акт?

Лелката пусна с трясък списанието на пода и се приближи към момичето. Взе синьо кафеникавия банан пред нея и го постави в скута ѝ. След това хвана другата ѝ ръка и с всичка сила разплюка банана върху дрехите на онемялото момиче.

— Сега някой има ли салфетка? — почти изписка жената със злобен глас.

Естествено, никой не каза и думичка. Аз използвах времето, в което лелката изпълняваше наказанието, за да подам бързо салфетката на Кармен. Очаквах момичето да каже нещо или най-малкото да хвърли остатъците от банановата каша в косата на лелката. Но тя седеше мълчаливо с червени от яд бузи и се опитваше да изтрие от дънките си смачкания плод. Така и не хапна нищо. Не е като да изпусна някаква страхотна вкусотия, естествено. В потискащата атмосфера в стаята и аз едвам успях да пъхна няколко залька в устата си. Всички побутваха храната си мълчаливо, оглеждайки се боязливо наоколо, докато стомасите ни къркореха, бленувайки за нещо топло и вкусно. Така започна новият ни живот.

ГЛАВА ПЕТА

Щом с Кармен се върнахме в стаята, вратата зад нас се заключи автоматично с някакъв вид магнит, който, както ни обясниха, щял да се отвори само при пожар или друг спешен случай. Прехвърлях през ума си целия изминал ден, опитвайки се да се убедя, че тук не е различно, от което и да е нормално училище. Но звукът на ключалката и гледката на малката стаичка, в която ни бяха натъпкали, тотално провалиха всичките ми опити.

След като прекарах поне час на вечерята, гледайки около себе си само намръщени лица, единственото, което исках в момента, беше да остана за малко сама. Станах и мълчаливо се затворих в банята. Вратата не се заключваше, затова седнах на тоалетната чиния и я затиснах с крака. Класическа поза на пушач. В ума ми веднага изникна картината, в която седях в подобна поза на железопътните релси във Вирджиния и пуших. Умирах за една цигара. Всъщност за каквото и да е, което можеше да се пуши.

Стените на банята бяха покрити с противен балатум, който ги правеше да изглеждат като под. По мивката имаше дълги ръждиви черти на местата, където кранчетата очевидно бяха текли с години. Душът беше разнебитен и боядисан в черно, сякаш не беше достатъчно потискащо и без това. Усетих се, че дишам толкова бързо, че краката ми се бяха разтреперани. Въздъгнах и скрих лице в ръцете си, опитвайки се да запазя самообладание.

— Мога ли да вляза за малко? — извика Кармен отвън.

— Само минутка — изчуруликах бодро аз, макар устните ми да трепереха от желание да избухна в сълзи.

Това беше един от най-неприятните навици, които бях придобила от майка ми. Да ставам извънредно мила, когато ми е най-тъжно. Опитах се да избутам мисълта за майка ми от главата си. Тя не заслужаваше да мисля за нея в момента. Трябваше да се отърва от образа ѝ така, както тя се беше отървала от мен. Изведнъж осъзнах, че единственото време, в което щях да остана сама със себе си, щеше да

бъде времето, когато спя. А сега трябваше да си измия лицето, да си взема душ и да се пъхна в леглото. Заставах пред огледалото, хващайки мивката за опора. *Всичко, което трябва да направя, е да си измия лицето и да си взема душ.* Само че, естествено, тоалетните ми принадлежности бяха в багажа, заключени незнайно къде. Единствените козметични продукти в банята бяха тънко парче сапун в хартиена опаковка, както в хотелите, и две шишенца до душа — в едното имаше червена течност, в другото — синя.

И това ме довърши. Идеята да си измия косата с воднистата червена пяна ме прекърши. Свих се обратно на тоалетната, притиснах лице към коленете си и се разхлипах. След няколко минути осъзнах, че наоколо беше станало необичайно тихо, направо чувах как си поемам дъх. Толкова тихо, че чувах как някой друг пред вратата също си поемаше дъх. Отворих светкавично и се озовах лице в лице с Кармен, подсмърчаща и с подуто червено лице.

— Какво правиш, за Бога? — извиках аз.

Последното нещо, което ми трябваше, беше съквартирантка, която да слухти на вратата на тоалетната. Тя ме погледна и видях как вадичките сълзи се сливат със сополите от носа ѝ.

— Съжалявам — каза през сълзи тя. — Чух те да плачеш и аз също се разплаках.

Откъснах малко тоалетна хартия и я подадох, за да се избърше.

— Всичко е наред — сухо казах аз.

Тя си издуха шумно носа. Носеше широка тениска с лика на Джон Ленън, която на всичко отгоре ѝ беше с няколко номера по-голяма. Може би смяташе, че е дебела и затова си я беше взела такава.

— Трябва да си махна контактните лещи — каза тя, — но нямам в какво да ги сложа, да ти се намира нещо като кутийка или... знам ли...

— Хм, не — отвърнах, — може би трябва да кажем на някого. Това звучи като нещо, което биха ти позволили да направиш.

Тя поклати глава.

— Не. Не ни е позволено да носим лещи. Д-р Спайсър каза, че те само подхранвали суетата ни.

Тя застава пред мивката, изми ръцете си и извади лещите от очите си. Те потрепериха на пръстите ѝ.

— Нося ги, откакто станах шести клас — тихо каза тя и продължи да се взира в тях.

Макар да знаех, че става въпрос само за едни глупави леци, се присъединих към нея и загледах трептящата гладка материя, отразяваща светлината наоколо. Накрая тя се обърна и ги пусна в тоалетната:

— Сбогом, леци — глуповато изрече тя.

— Сбогом, сбогом — обадих се и аз, напълно съзнавайки малоумната ситуация.

Щом и двете леци заминаха в канала, Кармен ми съобщи, че в момента била почти сляпа, затова ѝ помогнах да стигне до леглото си и ѝ подадох очилата. С червения си нос и огромните очила приличаше на някаква ултраинтелигентна мишка от анимационно филмче. Тя легна в леглото си и зазяпа тавана.

— Защо плачеше? — попита накрая.

— Трябва ли да посоча някаква конкретна причина?

Тя се засмя.

— Не. Имаме ги в излишък, май.

— Окей, главната причина беше, че нямам идея как ще си измия косата без шампоана и балсама ми.

— Сериозно ли?

— Да. Не знам как ще се справя с това. Всичко друго мисля, че мога да понеса, но нещата ми...

Чух как се обърна на една страна в леглото си, за да ме погледне.

— Наистина имаш страхотна коса — каза след малко.

Разстлах косата си върху възглавницата и я загледах.

Беше наситено кафява с тънки светлокестеняви, почти руси кичури и две яркочервени малки плитки от двете страни на главата ми — от онзи тип, който имат русалките във филмите. Сплитах ги прилежно всяка сутрин. Знаех, че ще предизвикам много упреци заради тях — ако решаха да се заяждат, момичетата щяха да се хванат първо за тях.

— Забелязала ли си как хората обикновено правят комплименти за косата на момичетата, когато те са грозни?

— Не мисля, че има такова нещо — намръщи се Кармен.

— Не твърдя, че си го казала затова, но просто е странно. Все едно хубавата коса контрастира повече, когато момичето не е особено

красиво. Или може би грозните момичета нарочно полагат повече грижи за косата си, отколкото другите, за да имат поне нещо хубаво.

Кармен не отговори.

— Говоря глупости, не ми обръщай внимание.

— Сериозно, мисля, че си много хубава — отвърна тя.

Имаше хиляди начини, по които това изречение можеше да прозвучи съвсем нормално. Ако например досега бяхме ресали една на друга косите си, или след като сме разглеждали стари снимки от детството ни. Но в гласа на Кармен имаше нещо повече — ласкателство, да, но не само — също така завист, неувереност и... така ли ми се стори или... привличане?

— Благодаря ти — казах аз, но не успях да скрия сдържаността в гласа си.

Надвисна тишина. Макар да бяхме заформили някакъв минимален контакт, все още бяхме непознати. Непознати, дялящи малка стаичка и несигурно бъдеще. Никой не проговори повече. Кармен захърка леко след няколко минути. Звукът не беше неприятен, звучеше като болно дете. Всъщност дори ми помогна да се унеса. Няколко часа по-късно — не можех да кажа дали насън, или наистина — чух писък.

ГЛАВА ШЕСТА

Трябваше да сме будни и строени за закуска в седем сутринта, което предната вечер ми се стори абсолютно невъзможно. Но за свое най-голямо учудване отворих очи още в пет. След секундна дезориентация се изправих в леглото и се загледах в тъмната стая. „*Не съм сама в това*“ — помислих си. Вероятно наоколо имаше поне петнадесет будни момичета, загледани в стените. До мен Кармен не беше сменила огромната си тениска на Джон Ленън. Мисля, че даже не си беше свалила сутиена и изглеждаше така сякаш някой я беше нокаутирал на леглото — устата ѝ зееше отворена, а ръцете ѝ почти докосваха пода. Над нея, малкото прозорче с решетки откриваше гледка към обелената мазилка на стената отсреща, където зееше дупка. Явно преди години и там е имало прозорец. През дупката видях върховете на най-близките дървета от заобикалящата ни отвсякъде гора. Наистина тук бяхме напълно изолирани от света. Което може би не би било толкова зле, ако училището беше приятно място. Представих си всички онези момчета, които са учили тук навремето, тичайки наоколо с белите си ризи и развяващи се вратовръзки, смеейки се силно на някоя вулгарна шега...

Върнах погледа и мислите си обратно в стаята. Винаги когато бях нервна, се опитвах да намеря нещо, с което да занимавам мозъка си. Започнах да броя. На пода имаше четиридесет и една дървени дъски. Ако бяха петдесет и една щяха да могат да се разделят по равно на три групи от седемнадесет. Имаше три лампи. Юрганът на Кармен имаше дванадесет квадратчета на дължина и единадесет на ширина. Това правеше тридесет и три групи по четири квадратчета или шест групи от по двадесет и две. Почувствах странно облекчение, че дори и тук, поне числата си бяха все същите. Реших, че е крайно време да се съвзема и да направя план оттук нататък.

1. Да си намеря приятели, които да не ме прецакат.
2. Да намеря начин да се свържа с Тревор. Най-добрият вариант: той открива кола. Намира ме. Избягваме заедно.

3. Да открия Пилар.

Пилар Феликс беше причината родителите ми да се решат да ме пратят в „Хидън Оук“. Тя ми беше далечна братовчедка, може би дори нямахме никаква кръвна връзка. В семейството ми винаги е било така — никой никога не знаеше с кого точно има роднинска връзка и по каква линия. Семейството на Пилар винаги сядаше до родителите ми на семейните сбирки и майките ни клюкарстваха по цели нощи. Пилар никога не присъстваше, тъй като имала десетки пиърсинги и родителите ѝ се срамували да я водят с тях, където и да било. Леля Лусия просто беше вдигнала ръце от нея. С бягствата на Пилар (тя бягаше от дома си непрекъснато) и моите собствени проблеми, майка ми и леля Лусия имаха много общи теми на разговор. Аз поне присъствах на сбирките, макар че прекарвах по-голямата част от времето на паркинга, закачайки се с келнерите.

Преди две години майка ми ми каза, че леля Лусия била решила да изпрати Пилар в някакво училище, наречено „Хидън Оук“, девическо училище за *проблемни момичета*, и ако не внимавам, същото щяло да се случи и с мен. Така и не чух нищо повече за това, главно защото избрах точно този момент, за да си сложа слушалките. Следващия път, когато името на училището се появи, беше след инцидента с дядо, когато родителите ми изведнъж решиха, че вече не ме искат при тях у дома.

По груби сметки Пилар трябваше да е тук вече повече от година, така че просто щях да изчакам странният първи месец да премине, за да се опитам да я намеря. Но първо трябваше да намеря начин да си измия лицето с парчето твърд жълт сапун, без да откача.

* * *

Знаех, че първата закуска щеше да е важна. Тогава най-последно щяха да ни разрешат да разговаряме една с друга, да разберем кой е леко луд и кой е луд по готиния начин. Социалното ми бъдеще зависеше от това, да си изиграя картите правилно тази сутрин. Така и така бях вече будна, нямаше да е лоша идея да сляза по-рано за закуска. Най-неприятният вариант би бил да се появя в трапезарията, след като всички приятелски кръгове вече са заформени и масата с

готините хора е заета. Освен това, ако се измъкнех по-рано от стаята, нямаше да ми се налага да комуникирам с хълцащата Кармен още отсега.

Изкъпах се, сипвайки малко от синята течност върху косата си, изсуших я със закачения на стената сешоар (духаше много силно — истинско чудо!), облякох си същите дрехи като вчера (надявам се скоро да си получа униформата) и се запътих надолу. Трапезарията изглеждаше по абсолютно същия начин като снощи, само че столовете вече не бяха наредени с гръб един към друг и пред всяко място имаше пластмасова купа с мляко и корнфлейкс. Наместих се на едно от празните места и зачаках. Нямаше кафе. Когато попитах жената, която чистеше масите, дали бих могла отнякъде да получа една чаша, тя ме изгледа сякаш съм лунатичка и поклати ядосано глава. Дълго време в залата не влезе никой друг. Не исках да съм приключила с яденето, когато всички пристигнат, затова побутвах едно по едно царевичните люспи, докато не се разпаднаха напълно в рядкото мляко. Стана седем, седем и десет и чак тогава останалите започнаха да прииждат бавно по двойки. Явно, която и да беше дошла първа, не е искала да влиза сама в залата, затова е изчакала да се съберат повече хора. Вече се бяха запознали и заговорили отпред и целият ми план беше на път да пропадне. Напълно ме игнорираха. Не го приех лично, разбира се. За какво им беше да се запознават с някаква луда, която вероятно висеше тук от един час. Но все пак, това означаваше, че ще остана сама, а те ще си стоят на групички около мен. Подвоумих се дали да не отида и просто да се настаня при тях, когато отнякъде изникна Кармен с купичка в ръце.

— Имаш ли нещо против да се присъединя?

— Сядай — кратко казах аз, правейки място за стола ѝ.

Не си проговорихме повече по време на закуската.

Просто гълтахме машинално кашата в купичките и чакахме да се случи нещо интересно. Масата, пълна с момичета зад нас, изведнъж също замлъкна за момент. После някой прошепна нещо тихо и другите избухнаха в смях. Усетих погледите им приковани в гърба ми.

— Говорят си за нас — прошепна Кармен.

— Знам. Не им обръщай внимание.

Някое от момичетата отзад започна да издава звуци, сякаш се целува с някой. Боже, колко детинско само! Обърнах се назад.

— Някоя от вас има проблем ли? — попитах остро.

Те замлъкнаха за момент, явно не очакваха подобна реакция. Само че аз далеч не бях от тези, които си държат устата затворена. Колкото по-скоро го научеха, толкова по-добре.

— Сериозно. Я пораснете!

Налудничаво изглеждащо момиче в края на масата, което очевидно се опитваше да се направи на интересно пред останалите, ме погледна и ми изпрати дълга въздушна целувка. Имаше западнал, износен вид, сякаш някой беше извадил нормалното момиче от нея и беше останала само черупката. От личен опит знаех, че най-добрата защита е нападението. Погледнах я право в очите и попитах.

— Ти ли го направи, *миличка*?

Тя се усмихна нагло и не отговори нищо. Останалите затаиха дъх, наслаждавайки се на предстоящата драма.

— Какъв точно ти е проблемът, а? — не отстъпих аз и се изправих от мястото си.

— Ей, ей, момичета! — чух глас и се обърнах. Беше онази с момчешката прическа от снощи. Тъкмо влизаше през стъклените врати. Косата ѝ беше доста по-разбъркана от вчера, а очите ѝ бяха подпухнали и с огромни сини кръгове под тях. — Оставете го за друг път, когато имаме камера под ръка, а?

Тя се приближи към нас, сякаш бяхме приятелки от цяла вечност.

— Здравсти, Джу-Ан — обади се едно от момичетата. — Как мина нощта в усамотение?

Джу-Ан!?! Сериозно ли?

— Мина добре, госпожици, щом стоя тук пред вас.

Тя се настани на нашата маса, като седна по индийски върху плота срещу Кармен. Чистачката, която бях помолила за кафе, я изгледа с отвращение и... така ли ми се стори, или имаше и доза страх? За момент се замислих защо ли не бяха избрали някой друг да ни наглежда по време на закуската. Сякаш искаха нарочно да ни оставят да се изпокараме още отначало.

— Как успя да се измъкнеш от решетките? — попита момичето, което се беше заяло с мен, очевидно опитвайки се да удължи разговора си с Джу-Ан, колкото се може повече.

— Е, знаеш, с малко добре заучени писъци. А, да, и спях с един от пазачите. Такаа... Сега, за какво се караме тук?

— Е, няма значение — измърморих аз.

Тя погледна към другата маса и попита:

— Някой ще ми обясни ли?

— Лов на кучки — обади се пак западналото момиче.

— Разбирам. И коя според теб отговаря на това определение?

Никой не реагира, затова накрая аз вдигнах ръка. Просто ей така, за да им натрия носовете. Джу-Ан ме погледна и като се ухили широко, каза:

— Супер. Сядам при теб.

И тя се смъкна от масата на стола пред себе си, все едно слизаше от водна пързалка.

— Наистина ли се казваш Джу-Ан? Попита Кармен ококорено.

— Да. ДЖУ. Майка ми е французояка. На френски това значи юни. Джу-Ан Карпентър. Казвайте ми само Джун, за по-лесно.

— О, ясно. Значи си американка?

— Току-що ти казах, че името ми е френско, тиквичке.

— Знам де, ама нали говориш на английски и така нататък.

— Майка ми е от Франция. Татко е американец. Израснала съм в Париж, затова имам такъв акцент. А вие сте?

— Кармен Поуп.

— Анжела Карденас.

— Карденас и Карпентър. Ще ни слагат да седим заедно през цялото време.

Неприкрита ревност се изписа на лицето на Кармен.

— Била ли си тук друг път? — попита тя. — Изглеждаш така, все едно си наясно какво се случва.

Джу-Ан отговори, гледайки единствено мен. Горката Кармен.

— Да, за втори път съм тук. Месецът за ориентация не проработи добре миналата година.

— Защо? Какво стана? — прошепна Кармен изумено.

Джун се усмихна.

— Спах с един от пазачите. Не съжалявам. Беше супер.

Извъртях очи. Наоколо нямаше мъже пазачи. На кого ги разправяше тия врели-некипели. Тя видя погледа ми и продължи сериозно.

— Д-р Спайсър тайно е мъж, не знаете ли?

— Ама сериозно ли? — опули се Кармен, наивна до побъркване.

— Разбира се, че не, Кармен — намесих се аз, за да предотвратя евентуалната ѝ бъдеща излагация, ако го споменеше на някой.

— Ти да не би да си проверила лично, Карденас? — засмя се Джун.

В първия момент не ѝ отговорих, защото се загледах в мрежата от белези под мишниците на Джун. Някои от тях бяха бледи и заздравили, но други бяха съвсем пресни.

— Харесваш белезите ми ли? Украшенията ми. Това съм си аз, Джун Пирата — опита се да се засмее тя, но изведнъж лицето ѝ помръкна. — Помнете съвета ми, момичета — намерете си нож, колкото се може по-скоро.

* * *

След закуска най-после се наредихме на опашка за униформите си, които се оказаха скромен памучен панталон и някаква идиотски изглеждаща смесица между риза и поло. Всяка трябваше да избере различен цвят, най-вероятно за да не ги объркваме и да предотвратят евентуалните неразбирателства. Тъй като името ми започва с „А“, имах късмета да съм една от първите, които да избират. Взех си яркожълто, разбира се, любимият ми цвят, откакто се помня. Харесвам го, защото е най-флуоресцентният цвят, който можеш да избереш, без реално да бъде флуоресцентен. Предполагам, че изглеждах като пълен кретен или като зле нарисуван анимационен герой, но в крайна сметка всички изглеждаха по подобен начин. Поне не бях като Мариана Уест, за която остана само гнойно зелено. След това се запътихме към вътрешния двор, където според графика ни щеше да се проведе „тест за издръжливост“. Подредихме се до задната стена на сградата, на една ръка разстояние една от друга. Заставахме притихнали и зачакахме. Изведнъж отвътре изхвърча облечена в спортен екип жена, която с гръмлив глас уведоми едно от по-дебелите момичетата, че нямало да преживее сутринта. След това ни каза името си — доктор Хъндрик.

Шегувате ли се?!? Даже учителката по физическо е доктор!?!

Тя накара дебелото момиче, което мисля, че се казваше Кони, но може би така бях решила, просто защото името подходеше на дебел човек, да изтича през двора до края на гората и обратно до нас, преди

да е изминала една минута. Естествено, Кони не успя, връщайки се за двойно повече време. Д-р Хъндрик я накара да го направи наново, казвайки ѝ, че ще премине теста, ако успее да подобри времето си дори с една секунда. Кони се провали отново, защото вече беше изтощена. Тогава жената я накара да изтича разстоянието за трети път, с надеждата да подобри второто си време. Най-накрая Кони успя и в момента, в който стъпи обратно в редицата с момичета, тя се преви на две и повърна закуската си. Д-р Хъндрик дори не я погледна и махна към следващото момиче да пристъпи напред. Една по една, тя накара всички да извършат пробег до гората и обратно. Очевидно започваше с най-пълните и неатлетични момичета и изпитах истинска гордост, че бях от последните извикани. Едва ли д-р Хъндрик знаеше, че изглеждам така, само защото просто не ядях особено много.

Разбира се, някои от момичетата се опитаха да откажат да тичат. Една от тях се казваше Арден и имаше перманентен грим, татуиран върху лицето си. Когато докторката я извика, тя отказа да изпълни нареждането. Д-р Хъндрик спокойно я отпрати в администрацията, след което с лека усмивка ни уведоми, че вероятно няма да срещнем Арден в следващите седмица или две. Видях как всички се подсмихнаха подигравателно или извъртяха очи с недоверие. Но тя се оказа права. Всъщност никога повече не видяхме Арден.

Следваща беше Джун. Тя изглеждаше най-стегнатата от всички ни — имаше жилаво слабо тяло с релефно очертани мускули. За наша изненада, не успя да се справи със задачата за по-малко от минута и се наложи да тича втори път. Затова пък не ѝ представляваше никаква трудност да подобри първото си време, дори не положи усилие да тича по-бързо. Когато се върна обратно в строя, тя ми намигна и се излегна на тревата под слънцето. Очаквах д-р Хъндрик да ѝ направи забележка, че не се е постарала достатъчно, но тя просто записа нещо в тефтера си срещу името на Джун.

Когато дойде моят ред, изтичах разстоянието перфектно, точно за една минута, и д-р Хъндрик се усмихна одобрително. Бях една от малкото, които не се опитаха да се правят на интересни пред нея. Което далеч не означаваше, че няма да започна да го правя в някой момент, естествено. Просто знаех, че е по-добре първо да се ориентирам в ситуацията. След тренировката си взехме душ, после дойде време за обяд и отново общо събрание с д-р Спайсър, на което

на всяка беше съобщен часа и мястото на индивидуалните й психиатрични консултации. Последва глупава игра за „сплотяване“, която в крайна сметка постигна първоначалната си цел, тъй като прекарахме по-голямата част от времето да я осмиваме. След това: семинар относно злоупотребите с наркотични вещества, отново гимнастика и накрая групова среща, на която буквално ни накараха да повтаряме на глас колко благодарни сме за живота, който имаме, и куп подобни глупости. Чак след като вечерята приключи, имахме двадесет свободни минути преди проверките по леглата. Явно това щеше да бъде единственото време, в което да се радваме на някаква свобода. Макар че свобода беше доста силна дума, като се има предвид, че не можехме да ходим, където си искаме. Имаше строго определени места, където ни беше позволено да бъдем. Всъщност забелязах, че през целия ден ни водеха само по едни и същи коридори. Параноичната част на мозъка ми веднага започна да се чуди какво ли криеха всъщност толкова старателно. Свободолюбивата част пък просто искаше повече пространство. Това е едно от нещата, които никога не забелязваме, когато го имаме — способността просто да се разходиш, където искаш, без някой да те следи. Да тичаш, да викаш, да се обадиш, на когото пожелаеш. Представих си Тревор, седящ сам в любимия ни ресторант и усетих обсебващо желание да бъде при него — нищо скъпо, нищо изискано — просто аз и той в Тако Бел. Липсваше ми и му завиждах. Завиждах му за свободата, която ми бяха откраднали.

Половината от момичетата използваша така нареченото „свободно време“ направо, за да се пъхнат в леглата, а другите слязоха долу в общата стая. Усамотих се в банята за няколко минути, просто за да си подредя мислите, след което слязох долу при тях. Веднага забелязах, че Джун вече е в центъра на вниманието. Когато отворих вратата, тя тъкмо им разказваше на висок глас, че според нея цялото това училище било пълна комедия. Беше избрала яркорозова униформа и приличаше на някакво диво цвете, изпъкващо на поляна със сини, кафяви и зелени цветя.

— Вземете например встъпителната реч на д-р Спайсър — каза тя. — Били сме опасни за самите себе си? Мразели сме се?

Произнасяше „Р“-то по типично френски начин. Беше сладко всъщност.

— Пълни глупости — продължи тя. — Е, не се съмнявам, че някои от вас, откачалки, мразите тялото си, защото сте прекарали твърде много време близо до хладилника, а мама и татко никога не са ви обръщали внимание. Само че това ни прави интересни всъщност.

— А тези белези, Джун? — попита едно от момичетата, което беше извърнало поглед при споменаването на думите мама и татко.

— Обичам белезите си — отвърна Джун сериозно. — Карат ме да се чувствам жива.

— Някой да е виждал Арден? — прекъсна я Кармен изведнъж.

— Не се притеснявай за Арден, тиквичке — отвърна Джун невъзмутимо, — тя вече няма проблеми. Ние сме тези, на които им предстоят проблеми. И то големи. Скоро нещата съвсем ще се оплескат.

— Защо? — попитах тихо. — Какво е станало миналия път?

— Не си мислете, че някой тук иска да ви помогне — също толкова тихо каза тя и всички напрегнахме слух. — Това е само заблуда. Защо смятате ни оставиха сами на закуска? Не мислете, че никой не ни е наблюдавал. Напротив, гледаха ни. Оценяваха ни.

Знаех си. Помислила си го бях още сутринта.

— Искат да ни разчистят. Да ни сортират, така да се каже. Ще ни предизвикват все повече и повече, докато по-слабите не успеят да издържат и не останат само тези, които те искат.

Побиха ме тръпки. Почувствах се като животно, което е угоявано, докато стане време да му прережат врата.

— За какво им е да го правят? — попитах.

Тя сви рамене.

— Не зная. Миналата година не издържах достатъчно, за да разбера. Изхвърлиха ме, казах ви защо.

— Нямам търпение истинските училищни занятия да започнат — обади се налудничаво изглеждащото момиче, с което се бяхме съдърпали на закуска. Тя се казваше Райли и беше седнала сама в най-тъмния ъгъл на стаята, като единствено очите ѝ проблясваха на светлината. — Умирам да се махна от тази противна стая.

— Може би искат да разберат кои от нас са напълно психо, за да не въздействат зле на останалите? — обади се Кармен отново.

— Зная само, че не ни чака нищо добро в тази дупка. Бъдете нащрек, девойки.

Лицата на момичетата, които се правеха на готини по време на закуската, помръкнаха. Само за един ден Джун се беше превърнала в импровизирана кралица на групата и виждах как раздразнението се настанява в очите им. Знаех и какво се въртеше в главите им: „*Коя, по дяволите, си мисли, че е тая?*“ Със сигурност щеше да се стигне до сблъсък и рано или късно Джун щеше да бъде свалена от трона, който им измъкна под носа на закуска. Тя явно също усети нарастващото напрежение, защото плесна с ръце и каза:

— Както и да е. Или приежете съвета ми, или го забравете. Всеки да се оправя сам.

Всеки да се оправя сам — не звучеше толкова трудно. Откакто се помня, бях добра в това.

ГЛАВА СЕДМА

Следващата сутрин отново се събудих по-рано и станах да си взема душ, внимавайки завесите в банята да не събудят Кармен. След това се увих с голямата жълта кърпа и седнах на края на леглото, играейки си с връхчетата на мократа си коса. Явно бях седяла така доста време, защото изведнъж чух съненият глас на Кармен:

— Добре ли си?

— Да, окей съм — отвърнах и се завъртях на другата страна, за да не вижда лицето ми.

Чух я как търси очилата си наоколо.

— Не ми звучиш добре — каза тя.

— Не се притеснявай — отвърнах с глас, който просто крещеше, че искам да ме попитат отново.

— Не можах да спя изобщо — промърмори тя с въздишка. — Мисля, че ми липсва домът.

— Защо? За какво те пратиха тук?

— Не мога да ти кажа, помниш ли?

— Кармен, сами сме. Можеш да ми кажеш, каквото искаш.

— Шшшт! Не! Не мога.

— Ти сериозно ли? — в този момент видях накъде сочеше пръстът ѝ. Над рамката на вратата имаше малко триъгълно екранче, на което светеше червена светлинка. Снимаха ни!

— Не е възможно! — скочих аз.

— О, възможно е. Нали не мислиш, че биха ни заключили и оставили да правим, каквото си искаме, без никой да наблюдава?

— Но... това е прекалено!

— Говори ми...

— Ама може да има някой перверзник от другата страна на камерата, който да ни наблюдава как спим! Това е... как беше думата... противоконституционно!

— И какво ще направиш? Ще се обърнеш към Върховния съд може би? — иронично подметна тя.

— Можем да се измъкнем оттук — прошепнах аз. — Дойдох дотук сама, значи ще успея и да си тръгна сама.

— Анжела, млъкни! Слушат ни!

Загледах се в кожата на краката си. Беше суха. Не си бях слагала овлажняващ лосион от дни!

— Не ми дреме. Да слушат, колкото си искат.

— Виж какво — започна тя. — Сигурна съм, че тук не правят нищо, на което родителите ни не са се съгласили предварително. Тези гадняри!

— Можеш спокойно да кажеш „задници“.

Настъпи тишина.

— Радвам се, че сме приятелки — изръси накрая тя.

— Аз също — отвърнах и ѝ се усмихнах. Наистина се радвах. Вярно, че не беше от най-готините, но беше добър слушател. Не би ме прецакала.

— Искан ми се да знаех какво те е довело тук — каза тя.

— На мен също — отвърнах.

Изведнъж наистина изпитах силно любопитство. Какво толкова можеше да е направила Кармен? И тогава ме осени страхотна идея. Или поне за момента ми се стори такава. Станах и издърпах леглото си до вратата.

— Не могат да ни направят нищо, ако не видят, че говорим, нали?

— Боже Господи! — разкикоти се Кармен, но не направи нищо, за да ме спре.

Стъпих с босите си крака на леглото и се надигнах на пръсти, но едва стигах до миниатюрната камера. Надигнах се колкото мога, за да завъртя екранчето с гръб към нас, но само успях да го побутна леко и то се върна в първоначалната си позиция.

— Коя от нас е по-висока? — попитах аз.

— Мисля, че аз. Със съвсем малко — отвърна тя и дойде до леглото.

Сменихме местата си. Тя се изправи на пръсти върху леглото и се протегна с всички сили към камерата. Все още беше твърде високо. Пръстите ѝ почти успяха да обърнат екранчето наобратно, когато изведнъж леглото се плъзна назад и тя тупна с всички сили по дупе на земята. Седеше замаяна, стиснала в ръката си малката камерка.

Успяхме! Точно тогава на вратата се почука. Направих знак към Кармен да не мърда от мястото си и като се приближих към вратата, чух как автоматичната ключалка прецрака. Отворих и видях пред себе си намръщена жена, облечена в учителска униформа.

— Мога ли да ви помогна, госпожо?

— Ти ли се казваш Карденас?

— Да, госпожо.

— Трябваше да бъдеш в кабинета на д-р Зилинска преди пет минути.

— Упс, вярно. Обличам се ей сегичка.

— Побързай!

Затворих вратата, нахлузих отвратителната бабешка униформа и направих жест на облекчение към Кармен, която все още седеше на земята в шок. На път към административната сграда попитах жената за името ѝ, опитвайки се да се направя на добро и любезно момиче.

— Ако не знаеш името ми, аз няма да се чувствам задължена да знам твоето, а това е добре и за двете ни — сряза ме тя.

Странна реплика от устата на учител. Да не говорим за огромната доза негативизъм, който струеше от цялото ѝ същество. Не лично към мен, но към света като цяло. Имах дарба да усещам негативните нотки в гласа на хората.

— А мога ли да попитам от колко време работите тук? — опитах аз отново.

— Достатъчно.

— Няколко години?

Тя въздъхна.

— Спести си въпросите за докторите. Научила съм се да не разговарям с ученичките.

— Да не би момичетата да са се държали зле с вас в миналото?

— Не съм на твоите години, дете. Не ме интересува коя от вас ме харесва и коя не.

— Искане ми се и мен да не ме интересува — отвърнах аз, изненадвайки дори себе си с това откровение.

Повървахме в мълчание известно време, за да не си помисли, че я премирам.

— Някакъв съвет? — попитах накрая аз.

— Ще стане още по-трудно — отговори тя. — Внимавай и не се сприятелявай с лошите момичета, колкото и готини да ти изглеждат. Това е най-бързият начин да те изпратят при директорката, а ти не искаш това. Най-лошото за едно момиче в „Хидън Оук“ е да бие на очи.

— Коя е директорката? — бързо попитах аз. — Защо никой не говори за нея?

Тя поклати глава, посочи към вратата с надпис „Психиатрично отделение“ и изчака да почукам на вратата. Колко близо бях да разбера тайната им! Но този път ми се изплъзна.

ГЛАВА ОСМА

— Добро утро, д-р Зилинска — механично издекламирах аз, влизайки в стаята.

Тази беше по-голяма от предишната и вече приличаше на истински лекарски кабинет. По стените имаше няколко рафта със скучно изглеждащи книги, два сиви стола със сиви възглавници отгоре и голям контейнер, пълен с онези ужасни ягодови бонбонки, които са толкова твърди, че направо могат да ти разранят устата.

— Закъсня с десет минути, Анжела — отвърна тя. — Много е важно да идваш навреме за срещите ни. Моля, седни.

— Съжалявам, че... — започнах аз, докато сядах, но тя ме прекъсна.

— Също така, искам да те помоля никога да не се извиняваш. Извинението е защита. Използвала си го досега, за да се измъкваш от неудобни за теб ситуации и да предотвратиш повече въпроси.

Опулих се.

— Не, не съм.

— Нима? Не значи ли всъщност извинението ти „Ето, казах, че съжалявам, спрете да ми го напомняте?“ И не значи ли „Съжалявам, че предизвиках този инцидент с дядо ми“ всъщност „Извиних се, не ме разпитвайте повече“?

— Това е малко цинична гледна точка — спокойно отбелязах аз.

А споменаването на дядо ми беше доста евтин начин да се опита да ме накара да говоря за десети юни. Само дето нямаше да ме подтикне да отворя тази тема, ако ще да застанеше и на челна стойка.

— Предварително ме извини за думите ми, но смятам, че си в положение, в което не си заслужила друго, освен цинично отношение.

— Уау, ама това е страхотен начин да започнеш терапия — погледнах я накриво аз и кръстосах ръце.

— Как се чувстваш в „Хидън Оук“ досега? — смени темата тя.

— Супер?

Д-р Зилинска се подсмихна, при което очилата ѝ отново издадоха дразнещото си КЛИК.

— Сериозно, Анжела?

— Не знам. Какво точно искате да ви кажа?

— Знам, че ти е трудно, но се опитай да отговаряш честно на въпросите. Нека ти помогна. Повечето момичета биха казали, че са ядосани заради прекомерния контрол и ограничения, нервни заради неизвестното им бъдеще и несигурни в отношенията си една с друга. Това важи ли и за теб?

— Ммм, по-скоро важи направо за последните десет години от живота ми.

— Също така, смятам на базата на биографията ти тук, че ти си доста по-способна да се справяш в трудни ситуации, отколкото голяма част от останалите момичета. Вярно ли е?

Бях мислила доста по този въпрос.

— Да, по-силна съм от тях.

— И въпреки това, смея да отбележа, че нямаш вид на момиче, уверено в способностите си и силата си. Не си горда с нея. Крехката ти стойка го издава. Прекрасната ти коса. Прекаленото ти вманиачаване във външния ти вид. Нежното изражение на лицето ти. Всичко това те издава. Мислиш ли, че другите момичета не са забелязали това разминаване?

— Нямам идея. Трябва да попитате тях. И не мисля, че има чак толкова разминаване. Сега бих искала да знам кога и как мога да се срещна с директорката?

Тя погледна изненадано.

— Директорката? Недей да мислиш за нея. Тя се занимава с административните въпроси около училището и често пътува за срещи извън щата. И не се опитвай да избягаш от темата. Не съм сляпа, за да не видя, че си вманиачена по външния си вид, нали така?

— Майка ми винаги е ценяла високо красотата. Предполагам, че съм го прихванала от нея.

— Може би, но освен това, външният вид е нещо, което можеш да контролираш. Носи ти успокоение, след като животът многократно се е изплъзвал от ръцете ти.

Извъртях очи.

— Да, външният ми вид е нещо, което мога да контролирам сама. *Забележителна мисъл* наистина.

— Предполагам доста ти тежи фактът, че не можеш да разполагаш с дрехите и личните си вещи?

— Гел душът ви не струва. Дори няма балсам. Смятам, че с купищата пари, които получавате от многобройните разочаровани родители, можете да осигурите поне балсам за коса.

— Не е въпросът в парите, Анжела. Не сме сложили балсам, защото така сме преценили.

— Искам да попитам нещо относно „Хидън Оук“, може ли?

— Разбира се, стига да мога да отговоря.

— Какво всъщност се опитвате да направите тук?

— Мисията на „Хидън Оук“ е да ви насочим в посоката, която смятаме за правилна — поведението ви, мисленето ви, всичко.

— Тоест, един вид, да ни излекувате?

— Като крайна цел, да.

— Само че повечето от нас не са дошли тук, защото родителите ни искат да се оправим. Повечето сме тук по простата причина, че са искали да се отърват от нас.

— Не мисля, че това е вярно. Кой е с цинична гледна точка сега?

— Не можем да се прибираме вкъщи за празниците, лятната ваканция е само един месец и дори тогава сме задължени да посещаваме кампус, който вие сте преценили.

Дори не можем да говорим по телефона с родителите си, освен ако те не ни се обадят. Повечето от този тип „поправителни“ училища разрешават на родителите да бъдат част от живота на учениците им. Но не и „Хидън Оук“. Тук ни държите скрити. Защото всички са се отказали от нас, нали? Защо не ни оставите просто да правим, каквото си искаме? Не виждате ли, че никой не се интересува повече от нас и няма да ви държи сметка?

— Разбирам накъде биеш и действително в думите ти има зрънце истина, но си прекалено песимистично настроена, за да видиш цялата картинка. Изоляцията ви е просто част от терапевтичния процес. Важно е в момента, в който сте готови да се върнете при родителите си, да няма и помен от старото ви поведение.

— Имам много богат опит с лъжите, д-р Зилинска. И простете ми, но не вярвам на нито една ваша дума. Смятам, че криете нещо.

Тя ме погледна остро. КЛИК.

— Бях толкова искрена с теб, колкото ми позволява политиката на училището, Анжела. Недей да поругаваш тази си привилегия.

— Много ли пари печели училището?

— Този въпрос е неприемлив.

— А вие колко пари изкарвате?

— Ти си умно момиче, Анжела. Със сигурност осъзнаваш колко продължително и съзнателно насочваш разговора ни далеч от посоката, в която трябва да бъде. Напомням ти, че времето с мен, е единственият шанс да успееш да подредиш живота си правилно и да започнеш наново.

— Искам да открия една семейна приятелка, която учи тук. Можете ли да ми помогнете да го направя?

— Познаваш някое от момичетата от преди? Кое?

— Пилар Феликс.

Видях как тя замръзна за момент. Допря химикалката до устните си, за да спре трептенето им. След това сякаш се опомни и продължи:

— Новите ученички нямат право да комуникират с останалите за поне още две седмици. А сега, бих искала да насоча разговорът ни отново към теб и твоите чувства.

— Знаете ли какво? Не мисля, че съм в настроение да обсъждам чувствата си днес, д-р Зилинска.

Тя бавно обърна монитора на компютъра си към мен, така че да виждам ясно екрана. На него имаше дузина черно-бели видеоклипове. Тя натисна с мишката два пъти върху първия и зачака. Изведнъж видях себе си в стаята ми, седяща до вратата, докато Кармен се строполява от леглото на пода, стиснала малката камера в ръце.

— Би ли ми обяснила какво ви накара да извършите тази вандалщина?

— Трябваше да ни предупредите, че ще ни снимате — казах аз.
— Това е против основните ни човешки права.

— Записвайки те тук, родителите ти достатъчно ясно потъпкаха тези ти права. Сега виждам, че ти явно смяташ за допустимо да рушиш училищната собственост. Още повече ме изумява нахалното ти обяснение на ситуацията. Не ти ли мина през ума, че опита ви да свалите камерата ще бъде заснет на същата тази камера, преди да я съборите?

— Откъде да знам. Не мислех за това тогава. Бях ядосана.

— Именно. Дори не си помислила за бъдещите последствия от действията си.

— Ми... не.

— Знам, че си живяла именно по този начин досега. От ден за ден, без план за следващия.

— Започва да ми омръзва да ме изкарвате толкова болна.

— Извини ме, че не ти го спестявам Анжела, но ти си болна. Ако не положиш усилия да се поправиш, щом веднъж станеш на осемнадесет, родителите ти няма да имат грижата да се опитват да ти помагат повече. Ще затънеш в наркотици и всякакви други вредни навици, които накрая ще те убият. Така че да, трябва да приемеш, че си достатъчно болна, за да бъдеш тук, и че тези срещи с мен, колкото и да са ти неприятни, са единственият ти шанс.

— Искате да ми кажете, че... какво? Животът ми ще е провал, само защото не мисля задълбочено за бъдещето си?

— Искам да кажа, че не уважавах достатъчно себе си, за да приемеш временния дискомфорт и неяснота и да положиш усилия, които да ти гарантират успех в един бъдещ момент. Ако сега ти дам двайсет долара при условие да ми върнеш сто долара утре, ще се согласиш, нали? Защото днешната Анжела не дава и пет пари за утрешната Анжела. Например, ако гаджето ти те покани на романтична вечеря, макар да знаеш, че когато се напие, става опасен, сегашната Анжела ще отиде. Няма да помисли, че по-късно той може да я пребие до смърт. Не казвам, че не се грижиш за себе си — казвам, че правиш само това, което ти е угодно в настоящия момент. Освен това се страхуваш, че в тези ни срещи аз ще разбера, че си лъжкиня, че си недостойна да получаваш обич или уважение, от когото и да било.

— Тревор никога, никога не ме е удрял! — извиках аз.

По принцип не позволявах на някой доктор да ме извади извън релси. Речите им или ме отегчаваха, или ме дразнеха. Но сега просто побеснях.

— Кой, по дяволите, ви е казал тази лъжа?!?

Д-р Зилинска се усмихна.

— Беше просто пример, Анжела. Но виждам, че може би има нещо, което искаш да ми кажеш за Тревор. Той ти е бил гадже до, преди да дойдеш тук, нали?

Нямам си на идея какво бяха наговорили родителите ми на тази жена. Направо бих убила някой, за да хвърля поглед върху досието в скута ѝ.

— Той е чудесно момче и никога не би ме наранил — кратко казах аз. — Обича ме.

— Разбирам — беше всичко, което д-р Зилинска каза.

Отново си дадох сметка колко тъпи са подобни терапии. Но имаше нещо, което ме озадачи. Не ми дремеше какви ги приказва побърканата лекарка, бях видяла нещо на компютъра ѝ, преди да пусне видеото. Всички момичета бяха в леглата си. Всички, освен Джун.

Тя дори не беше в стаята си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Първата седмица бавно се изтърколи. Всички сякаш бяхме преминали насън тези няколко дни, преглътнали бяхме идеята, че сме под непрекъснато наблюдение и дори вече никой не се оплакваше от прекомерното изтощение. Да не ти пука за нищо, изглежда, беше добра житейска философия в „Хидън Оук“. Така или иначе, социалният ни живот не струваше. Слава Богу, поне си имах Кармен, която се оказа от онези тихи момичета, които щом веднъж се разговорят, нямат млъкване. Прекарвахме по цял ден заедно и поне ни беше забавно.

Останалите момичета ме отбягваха. Хвърляха ми от онзи погледи, тип „За коя се мисли тази“. Напълно го очаквах — бях прекалено устата, когато имах какво да кажа, прекалено открояваща се от тълпата (повечето имаха вид на глезени богаташки дечица, докато аз бях разкрепостената блондинка с многото лунички). Никой не посмя да ми направи мръсно открито, всичко се изчерпваше само с шушукания и обичайните злобни коментари, които завистливите момичета правят. Райли обичайно беше в центъра на това. Винаги сменяше темата на разговор, когато аз се присъединявах към групата им. Понякога просто заставаше така, че да ми пречи да виждам или се пресягаше през мен, уж, за да свърши нещо.

Така и не можех да разбера какво се случваше с онези момичета, които се вкарваха в някаква бяля. Те буквално изчезваха. Една сутрин, когато се събудихме, наоколо се разнасяше отвратителна миризма на някакви химикали и ненадейно Мариана Уест изчезна за цели три дни. Филипунката, която се казваше Тереза, заедно с Вероника Менх решиха да пробват да издълбаят тунел под мивката, просто за забавление. Не ги хванаха, но забравили да сложат после болтовете обратно и когато на следващия ден Райли си миела лицето, мивката се откачила и паднала върху крака ѝ, разкъсвайки го почти до костта. Тя прекара няколко дни в болничната част, докато я зашият, а Тереза и Вероника сякаш се изпарили за няколко дни. Киара Бейнс беше успяла да се сдобие със сгъваемо ножче отнякъде и известно време преди

груповите терапии го водеше и го размахваше наоколо. Докато един ден д-р Спайсър не се появи изневиделица и Киара също беше изпратена незнайно къде.

Джун сядаше при нас на обяд от време на време, но по-често ядеше сама. Беше се превърнала в аутсайдер. Аутсайдер и кралица едновременно. Носеха се слухове, че била на двайсет години! Други пък твърдяха, че била болна от СПИН. Имаше теории даже, че е тайно наета от лекарите, за да ни следи, и затова е толкова наясно с нещата наоколо.

Една сутрин на информационното табло се появи съобщение за извънредна „групова терапия“. Бяха отбелязани няколко имена, между които и моето, да се явим в една от стаите на втория етаж, която досега не ни беше разрешено да посещаваме. Всички се отправихме натам в добро настроение, най-после очаквайки да се случи нещо ново. Щом влязохме, видяхме, че в средата на стаята имаше дълга маса с дебела покривка и тежки сребърни прибори. В центъра беше сервирано огромно количество храна — същите студени мазни кюфтета, които обичайно вечеряхме в трапезарията със също толкова студена гарнитура и няколко зърна грозде, вече почти ферментирало. Но сервирано в такова изобилие можеше да мине дори за вкусно. Д-р Спайсър седеше отстрани на масата в един ъгъл до огромен прозорец. Навън валеше от сутринта, но не от депресиращия дъжд, а от онзи силен порой, който те кара да се чувстваш щастлив, че си вътре на топло и сухо.

— Седнете момичета — каза тя.

Предната вечер бях влязла в конфликт с Тереза, който завърши с топка нейна коса в юмрука ми и днес бях решила да не си навличам никакви проблеми. Оставих другите да си изберат места. За съжаление, противно на целта ми, накрая се наложи да седна до Райли, от която можех да очаквам да забодее вилицата си в окото ми, ако ѝ се удаде подобна възможност.

— Яжте — нареди д-р Спайсър отново.

Зяпнахме в храната мълчаливо.

— Вие само ще ни гледате ли? — попитах аз.

— Засега, да.

— Не е ли малко... странно? — попитах отново, усещайки как доброто ми предчувствие за деня се изпарява.

— Започвайте — нареди сухо тя.

Чувствах се все едно се храня в къщата на дядо и баба. Молиш някой да ти подаде солта, въпреки че и сам можеш да я стигнеш, само и само да нарушиш тегнещата тишина. Най-после, след няколко минути механично дъвчене и зяпане в стените, Райли се обади високо и ясно.

— Ама това е пълен абсурд!

Всички избухнаха в смях и не успях да се сдържа да не се присъединя, просто защото беше вярно. Д-р Спайсър не каза нищо, само си записа нещо в тефтера. Въпреки изражението й, казващо *имам гигантски план за вас, момиченца*, всъщност изглеждаше отегчена и изморена, сякаш беше вгорчавала живота на провинилите се вече твърде дълго. След като не направи забележка на Райли, като че ли всички се поотпуснахме. Ребека попита дали има още някой, при когото тоалетната да мирише така гадно. Друг се обади, че вероятно има връзка с миризмата на химикали отпреди няколко дена, а Сами, съквартирантката на Ребека, добави, че най-вероятно вонята идвала от каналите и така нататък. Тъкмо си наливах още от странно изглеждащия воднист червен сок, когато д-р Спайсър силно извика:

— Спри!

Всички замръзнахме. Бавно върнах каната със сок обратно на масата, покапвайки няколко капки върху бялата покривка.

— В следващите пет секунди, ще помоля всяка от вас да гласува за някоя от присъстващите. Която събере най-голям брой гласове, ще трябва да излезе навън и да прави обиколки на двора. Пет, четири, три, две, едно. Ребека — ти си първа.

Ребека, която имаше страхотна татуировка на змия на ръката си, я погледна озадачено и попита:

— Трябва да избира някой, така ли?

— Да. Ако не желаш, трябва да излезеш и ти да направиш обиколките.

Хвърлих поглед към прозореца. Дъждът още повече се беше усилил и вече падаше на плътна завеса. Върховете на дърветата се огъваха от силния вятър. Защо изобщо правехме каквото ни каже? Момичетата, които пристигнаха тук преди една седмица бяха бунтарски настроени. Какво се случи с нас? Явно след седмица постоянно изпълняване за заповеди, накрая ни беше станало навик.

Ребека се загледа в стената пред себе си, галейки дългата си коса, и накрая каза:

— Избирам Райли.

Умен ход. Райли нямаше достатъчно приятелки, които да се застъпят за нея. Всички избрахме нейното име. Щом дойде редът ѝ, тя отказа да посочи някой.

— Райли, ще те помоля да се преоблечеш в спортните си дрехи. Д-р Хъндрик те чака на вратата пред двора. Ако не се появиш при нея до пет минути, ще си заслужиш пет часа изолация в мазето. Свободна си.

— Не говорите сериозно — зяпна Райли. Нямаше да се разплаче, но видях как една вена на врата ѝ започна да пулсира по-силно. Като видя, че д-р Спайсър изобщо не се шегува, тя стана и като прошепна „Господи, колко ви мразя само“ бавно излезе от стаята.

— Продължете обяда си, момичета — заповяда д-р Спайсър.

Никой не можа да хапне повече. В центъра на масата имаше супник с рядка течност, която изведнъж Лорийн предложи да сервира на всички. Колко мило само. Същата тази Лорийн се беше изплюла гнусно пред вратата ми преди няколко дни. Предполагах как ще продължат нещата. Ще се номинираме, докато тук не остане само една. Ребека или Лорийн може би. След няколко минути д-р Спайсър ни спря отново и каза:

— Анжела, кого избираш?

— Лорийн! — изстрелях аз, може би прекалено бързо.

Ребека също избра нея. Очаквах да чуя Лорийн да каже моето име, но тя избра Сами. Д-р Спайсър накара и Сами, и Лорийн да тичат в двора. Така, малко по малко в стаята останахме само аз, Ребека и д-р Спайсър. С Ребека седяхме и се гледахме от противоположните краища на масата, като някаква стара злобна двойка.

— Когато влезете в основната училищна сграда следващата седмица, ще откриете, че там работи малко магазинче. Можете да закупвате оттам различни неща, като тоалетни принадлежности и други „глзотии“, използвайки кредити. Кредити ще получавате като награда за доброто си поведение.

Тя подаде малко тефтерче с химикалка на мен и Ребека.

— Правилата са следните: Когато кажа някаква дума, ще записвате в тефтера срещу нея думата „мое“ или „общо“. След това ще

прочета отговорите ви. Ако и двете сте писали на една дума „общо“, всяка ще получи по тридесет кредита. Ако едната е написала „общо“, а другата „мое“, тази, която е написала „мое“ ще получи петдесет кредита, а другата нищо. Ако и двете напишете „мое“, нито една от вас не получава кредити. Ясно ли е?

Помолих я да повтори още един път указанията и използвах времето, докато говореше, за да си изградя стратегия. Би било най-добре, ако пишехме „общо“ на всичко. Но ако разчитах на Ребека да мисли по същия начин, бих могла да напиша „мое“ и така да получа повече. Като се замисля сега, може би щеше да е по-добре да бях писала „общо“ всеки път, просто за да запазя Ребека като приятелка. Но тогава не можех да мисля за нищо друго, освен за козметика „Пантен“. Щом се нагласихме да започнем играта, видях бегло останалите, тичащи под дъжда, с коса прилепена за гърба им, тракащи със зъби от студ. Добре, че си бях вътре! С Ребека не се погледнахме повече. Написахме набързо избора си и дадохме листчетата на д-р Спайсър. Тя им хвърли бърз поглед и кимна.

— И двете не получавате нищо.

Подсмихнах се. Егоистични кучки. И двете. Втория път, когато д-р Спайсър погледна тефтерчетата, обяви:

— Анжела, петдесет кредита.

Ребека не ме погледна. Зяпаше съсредоточено в ноктите си. Последния път и двете не получихме нищо.

— Голяма си късметлийка — най-последно ме погледна Ребека. Усмиваше се леко. Все пак знаеше, че всяка е сама за себе си.

— Свободни сте да си ходите — обади се д-р Спайсър. — Ако и двете бяхте писали: „общо“ и трите пъти, сега щяхте да имате по деветдесет кредита.

— Схванахме идеята, док — отвърнах, извиквайки в съзнанието си образа на шише балсам за коса.

Тъпото е, че вярвах, че съм спечелила нещо. Не осъзнавах, че приемайки да играя игричките на д-р Спайсър, вече бях загубила. Още не знаех точно какво.

ГЛАВА ДЕСЕТА

След като бях прекарала часове във въображаеми разговори с Тревор и му бях съчинила поне дузина писма в главата си, един следобед най-после ни разрешиха да напишем имейли, до когото искаме и да ги изпратим. Естествено, щяха да прочетат всяка дума, в това нямах ни най-малко съмнение. Дори беше възможно всичко да е лъжа и писмата ни никога да не напуснат кабинета на д-р Зилинска, но все пак опитах. След като безуспешно пробвах да се свържа с интернет (предполагам нарочно го бяха спрели, докато не прочетат писмата), просто седнах и написах всичко, което толкова отдавна се въртеше в главата ми.

Трев,

Не знам в какъв вид ще пристигне това писмо до теб, защото лекарите тук казаха, че ще го изпратят, само ако съдържанието му е подходящо. Предполагам, за да не получавам никакви лоши влияния от външния свят. Не че ти би могъл да ми влияеш зле, естествено.

Ако ми отговориш, монахините (момичетата тук са започнали да наричат докторките така, отива им) ще го прочетат, след което ще го принтират и ще ми го дадат. Досега не съм получила нито едно писмо и според тях никой не ми е писал, откакто съм дошла. Така че пиши ми, задник такъв!

Изненадана съм, че дори майка ми и баща ми не са ми писали. Вярно, че не са ми от най-големите фенове в момента, но поне би трябвало да знаят, че ще изглеждат като по-добри родители, ако пишат на дъщеря си. Представяш ли си? Точно когато си мислех, че не биха

могли да направят нещо, с което да ме наранят още повече, те го направиха.

Какво става с теб иначе? Предполагам, че ще четеш това на супер готиният нов телефон на Лорънс, докато се шляете из мола, нали? Вероятно той даже стои до теб, питайки какво става с лудата чика. Кажи му, че момичетата тук спят заедно в едно легло или нещо подобно. Сега сериозно: къде спиш тези дни? Мисля си много за теб.

Последно: Сещаш ли се как ти каза, че може би заминаването ми в „Хидън Оук“ е хубаво нещо, защото сме щели да имаме време за собствените си проблеми? Тогава казах да, но не го мислех.

Липсваш ми.

Анджи

По принцип, ако с Тревор нямахме пари и ни беше скучно, отивахме да се мотаем в мола до къщата на дядо. Но след десети юни всичко се промени, защото дядо беше мъртъв, а родителите ми долетяха с първия полет от Тексас. Оттогава, ако ме нямаше в къщата прекалено дълго, майка ми идваше да ме търси в мола, тъй като явно изведнъж беше решила, че се интересува къде съм и какво правя. Стана ми навик да моля приятелката ми Габи да ме прикрива и с Тревор се скитахме по улиците по цял ден или, ако имахме някакви пари, висяхме в разни забутани кафета.

Една вечер двамата се мотаехме около щандовете с храна в мола. Беше станало време да затварят, преди да се усетим и няколко човека от охраната се приближиха до нас с една от онези автоматични колички и казаха, че ще ни закарат до изхода. В момента, в който Тревор скочи от количката и тръгна към вратата, те подкараха, преди да успее да сляза. Обиколиха паркинга, като се смееха и ме закачаха. Бях си глътнала езика от ужас, представяйки се, че най-вероятно ще ме изнасят и убият и няма да има кой да ми помогне. Те обаче се пошегуваха с ужасената ми физиономия още известно време и после просто ме върнаха обратно на изхода при Тревор. За моя изненада, той също се смееше и веднага щом охранителите изчезнаха, го ударих с всичката си сила в гърдите. Чувствах се толкова ужасно използвана и

отвратена, а той дори ми се разсърди, че съм реагирала прекалено остро. Докато седяхме на паркинга и чакахме приятелят му да дойде да ни вземе, той ми каза, че не трябвало да бъда от онези, които се паникьосват лесно и не могат да се защитават сами.

Това, разбира се не беше онова, което исках да чуя. Исках да ми каже, че съжалява и че винаги ще бъде до мен, за да ме защити. Исках просто да ме успокои, да ми прошепне нещо мило. Вместо това, той каза, че всеки един човек на света рано или късно щял да ме разочарова. И с него нямало да бъде различно. В началото, когато започнахме да се виждаме, той непрекъснато повтаряше как никога не би ме изоставил и как винаги ще бъдем заедно. Едва тогава осъзнах, че не бях чувала думата *никога* или *винаги* от много, много дълго време.

— Какво ще стане с нас? — попитах аз, облягайки се на рамото му, очаквайки да усетя познатото успокояващо обгръщане на ръката му около мен.

— Добър въпрос — отвърна той, взирайки се съсредоточено в малкото камъче, което въртеше между пръстите си. Звучеше сякаш знае отговора, но просто не иска да го изрече на глас.

— Какво означава това? — попитах нервно.

— Виж, дядо ти е мъртъв. Вярно е, че и двамата знаем какво наистина се случи, но никой няма да ни повярва. И ако решат да търсят на кого да стоварят вината, аз ще съм най-подходящият човек за това.

— Няма да им позволя да го направят.

— И как, по дяволите, мога да съм сигурен в това, когато почти не те виждам? Прекарах дни наред, мотаейки се сам наоколо, чудейки се дали не ме отбягваш. Промъкваме се в скапания мол като някакви крадци и през цялото време се оглеждам през рамо да не би отнякъде да се появи полиция или по-зле — баща ти с пистолет в ръка. Всичко това никак не е забавно, нали разбираш?

Не знаех какво да му отговоря, нито пък, че целта на връзката ни е да ни бъде единствено и само *забавно*. Затова просто преглътнах това, което наистина исках да кажа, и се опитах да бъда забавна. Смъкнах качулката на суичъра над лицето му и побягнах, преди да е успял да ме хване. Гонихме се известно време из паркинга като малки деца, избягвайки истинския проблем, който стоеше между нас. Когато най-накрая ме хвана, изгубихме равновесие и паднахме в близките храсти. Притиснах се силно в него, макар да не бях в настроение за

това точно тогава. Исках да му кажа други, по-сериозни неща. Но добре, че не го направих. Това беше последният път, в който го видях.

Когато се върнах вкъщи по-късно вечерта, минах покрай родителите ми, без да ги погледна, заключих се в стаята си и заплаках. Малко по-малко плачът ми премина в истински истеричен пристъп, в който започнах да крещя и да хвърлям разни неща наоколо, докато майка ми не успя да отключи вратата и не започна на свой ред да ми крещи. Разбира се, обичайните неща, които бях чувала може би милион пъти. Само че с добавката, че съм била по-безчувствена и невъзпитана от всякога, щом се държа така, когато погребението на дядо ми щяло да бъде същия уикенд. Речите й винаги бяха едни и същи и следваха един и същ график.

1. Обсъждане на последното ми провинение.

2. Избиране на някои от любимите й минали мои провинения:

— Когато ухапах братовчед си достатъчно силно, за да му оставя белег (бях на 4);

— Когато се разкрещях на учителката ми в началното училище;

— Когато се напих до припадък на 11 години (беше бас!);

— Торбичката с трева в чекмеджето ми, когато бях седми клас;

— Когато й съобщих, че вече съм сексуално активна, преди да ме заведе за първи път на гинеколог и да чуя речта за полово преносимите болести;

— Когато ходихме при друг доктор, защото губех килограми твърде бързо;

— Когато останах на поправителни по психология и испански (испански!);

— Лятото на пиърсингите (три открити и премахнати, два все още скрити);

— Когато разбих семейната кола (юни);

— Когато разбих семейната кола отново (август);

— Изключиха ме от основното училище в Роанок;

— Изключиха ме от неделното училище (Червеният кръст).

3. Следва дълго разсъждение относно това, колко съм разглезена и егоистична и как не оценявам усилията, които двамата с баща ми са положили, за да ме отгледат.

4. Аз ще отговоря, че ако съм разглезена, това е защото очевидно двамата с татко са ме разглеждали, което ще доведе до 5. Изреждане на

куп примери, които според нея доказват, че тя е „добър родител“:

— Специалното парти изненада за единадесетия ми рожден ден (Уау!! Направо изумителен жест);

— Как ме е карала ежедневно на уроци по танци и часове по етика (Специални благодарности за изгубеното ми време в часовете по етика, мамо);

— Как ми купували толкова много подаръци за Коледа, колкото никой от братовчедите ми не получавал (игнорирайки факта, че родителите на братовчедите ми бяха супер бедни).

6. Аз ще отвърна, че само и единствено когато се чувства достатъчно виновна, че е била скапана майка, прави някакъв толкова драматичен жест към мен. След това ще кажа, че всичко, *което някога съм искала, е било майка, която да ме изслушва, когато имам да ѝ кажа нещо*, която да не ме оставя да бъда отгледана от бавачка и да не мисли единствено за това, как изглежда в хорските очи заради мен. След това ще изкрещя да се маха от стаята ми и тя ще каже, че е положила всички усилия да ни направи нормално щастливо семейство, но аз съм спъвала всеки неин опит.

Трясък на врата и разговорът приключва за момента. Само че този път беше по-зле, защото към всичко това прибавих и ужасните думи на Тревор. Вече нямах към кого да се обърна.

И тогава се предадох.

Спрях да говоря.

Спрях да се храня.

Започнах да се боря.

И се озовах тук.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Следяха ни през цялото време. Нямахме си идея колко точно ни наблюдаваха. Когато бяхме заедно. Когато бяхме сами. Когато бяха в стаята с нас или вечер на камерите. В началото си мислехме, че едва ли някой наистина следи всяка минута от това, което се случва пред мониторите. Грешахме. Виждаха всичко. И си водеха бележки. Може би трябваше да помислим повече какъв точно беше грандиозният им план. Но ние бяхме по-заети да се опитваме да не си навличаме допълнителни неприятности. Казаха ни, че двадесетте минути преди лягане са свободното ни време. Свободно от камери. Излъгаха ни. Всички използвахме това време, за да заздравим приятелства и естествено — да си създадем нови врагове. Те знаеха, че това ще стане. Нарочно го предизвикаха. А ние си нямахме дори идея. Те бяха истинските ни врагове.

* * *

Естествено, нашата група веднага съобщи на следващата какво ще представлява обядът им с д-р Спайсър и те имаха достатъчно време да си изградят предварителна стратегия кой да номинират. Само че вместо д-р Спайсър вътре ги чакаше д-р Зилинска, която ги накара да правят някакви скучни психологически упражнения. Случи им се едва на другия ден на закуска. Горката Кармен беше номинирана първа и излезе да прави обиколки на двора цял час.

— Какво се опитват да направят с това? — попита Джун, докато трите се хранехме същата вечер. — Като се замислиш всичките им „добри намерения“ изглеждат като огромен балон с въздух под налягане.

Кармен кимна, дъвчейки, но каза:

— Мисля, че се опитват да ни научат да делим повече.

— Че ние да не сме на осем? — изпуфтя Джун.

— Ние сме егоистични, егоистични лоши момичета — закачливо прошепнах аз.

— Да бе, знам. Направо чувам в главата си отговора на Спайсър, ако я попитам същото — „Егоизмът е недопустим, Джун“. И вероятно в някакъв аспект е права и този урок би бил полезен. Ако бяхме глупави обаче. Само че не всички сме лапнали въдицата. Някои виждаме по-далеч и единственото, което научаваме, е, че сме безпомощни и че ще продължават да ни манипулират. Ще продължават да ни карат да вярваме, че няма нищо нередно в това да се държиш с едно човешко същество все едно е лабораторен плъх, ако имаш властта да го направиш. Някой от вас потърси ли „Хидън Оук“ в гугъл, преди да дойде?

И двете с Кармен поклатихме отрицателно глави. Имах си достатъчно проблеми тогава — Тревор, дядо ми, родителите ми. Хич не ми беше до това.

— И аз не се бях поинтересувала — продължи Джун тихо, — докато не ме изритаха по време на миналогодишната ориентация. И да ви кажа честно, първите няколко страници в интернет са чиста пропаганда, анонимни статии, хвалеци смелите техники на училището и подобни глупости. Само че, ако се поразровите по-надълбоко, ще намерите няколко мнения на момичета, които вече са били тук. От думите им се усеща, че са тотални развалини, че са зле, много зле. Имало е опити да затворят училището. Неуспешни, разбира се. Кой съд ще повярва на думите на група истерични тийнейджърки?

Тя изглеждаше толкова истински ядосана, че дори не ми мина през ума да оспоря това, което казва. Но беше пропуснала нещо много важно — „Хидън Оук“ не е бил затворен, защото техниките му успяваха — поне за една част от момичетата. Вместо това тихо я попитах къде е била онази нощ, когато видях стаята ѝ празна на компютъра на д-р Зилинска и как е успяла да се измъкне. Тя не каза нищо, само ме погледна ококорено и сложи пръст пред устните си. След това продължи, сякаш изобщо не беше чула въпроса ми.

— И повярвайте ми, дори не искате да знаете защо старото момчешко училище „Хийт“ е било затворено. Няма да можете да спите доста време, ако разберете какво се е случило зад същите тези стени тук.

— Какво, какво? — опули се Кармен.

Джун се загледа в ивицата светлосиньо небе над гората и каза:

— Все още не сте готови да го чуете.

— Ама каква си кралица на драмите само — изпуфтях аз.

— Отивам да се поразходя — отвърна тя.

Естествено, всички знаехме, че това не е позволено, но тя просто остави чинията си и бавно пристъпи на двора, докосвайки върховете на високите треви с ръце, сякаш бяха нейна лична плантация или нещо от сорта. Зачудих се защо ли никой от надзирателите не казва нищо. Едва когато се върна (а нямаше къде да избяга — това беше най-лошото на „Хидън Оук“), получих отговор на въпроса си. Бяха я оставили да го направи, само за да могат да я накажат след това. Джун прекара следващите пет часа заключена в малка стаичка в мазето. Наказание със самота. Изглеждаше дори приятно, в сравнение с това, което очакваше останалите от нас.

Джун пропусна следващите часове със странни тестове и интервюта. Аз бях с групата, с която бях и миналия път. Бяхме в същата стая, но два от столовете бяха дръпнати настрани и облепени на стената. Д-р Спайсър нареди двете с Ребека да седнем на тях. След това се разположи до нас и ни загледа с очакване, докато Райли, Лорийн и Сами зяпаха към нас мрачно.

— Какво става докторе? — попитах накрая.

— Вие двете с Ребека победихте миналата седмица, затова сега на вас се пада отговорността да решите кой да получи стоте кредита накрая на тази игра.

— Не съм убедена, че искам да взема такова решение, д-р Спайсър — обади се Ребека.

Явно и тя беше забелязала гневния поглед на Райли, който тя стрелваше към нас периодично. Да го играем важни в момента беше равносилно на самоубийство.

— Какви ще бъдат критериите ви? — попита Спайсър, игнорирайки Ребека. Явно нямаше мърдане от задачата.

— Какво ще правим? — прошепна тя към мен.

— Нещо абсурдно. Избери число от едно до двайсет.

— Окей.

— Така — започнах аз. — Ребека е избрала число от едно до двайсет. Изберете си и вие по едно и да го чуем. Кое е най-близо до това на Ребека, печели.

- Десет — каза Сами.
- Единадесет — обади се криво Райли.
- Девет — завърши Лорийн.
- Смотли — заяде се Сами.
- Моето число е четиринайсет — каза Ребека.

Вдигнах ръка. Не можех да оставя Райли да спечели.

Не и след като ме беше обидила. Не и след като не спираше да говори зад гърба ми и да саботира всичките ми опити да се сприятелим.

— Моето пък е четири. Четиринадесет минус четири е десет. Сами, ти печелиш.

— Суперско.

— Райли, Лорийн, заминавайте за обиколки — заповяда д-р Спайсър.

Вечерта двете с Кармен седяхме сами както обикновено, ровейки в салатата си, оплаквайки се една на друга колко сме изморени. Главата ми щеше да се пръсне от мисли за Тревор и изгарях от желание да разкажа на Кармен за него, майната им на камерите.

— Забелязваш ли — прекъсна мислите ми тя, — че малко по-малко сякаш ни разделят на строго определени групи?

— Ъ? — отвърнах с пълна с домат уста. — Какво имаш предвид? — попитах, когато преглътнах.

— В началото всички бяхме заедно. Аз се падах в групата ти при общите терапии, друг път Кони, например. Но сега сме едни и същи хора всеки път. Примерно никога, ама никога не съм се падала с Джун. Винаги съм с добрите момичета. Или с по-добрите момичета, по-точно.

— Не смятам, че са ме сложили в някаква точно определена група — замислено отвърнах аз.

— Напротив. Ти си с лошите.

— Не смятам — повторих аз.

И наистина не мислех така. Тук имаше доста по-трагични случаи от мен, Ребека или Лаура. Онази ужасяваща миризма, която ни събуди в началото, се беше оказало, че идва от стаята на едно от най-сбърканите и откачени момичета тук. Подпалила си униформата в

мивката и тъй като на етажа нямаше кой знае колко модерна климатизация, прекарахме целия следващ ден в даване и кашлица от найлоновите изпарения. Освен това, Арден и Долорес — и двете вероятно изключени, едната заради кошмарно поведение, а другата заради злоупотреба с лекарства. А, и Би — която търгуваше по доста гнусен начин с малкото разрешени медикаменти (ако някое от момичетата, на които беше позволено да взема определени лекарства заради здравословните си проблеми, запазеше хапчето под езика си и след това го дадеше на Би, тя му уреждаше по някой допълнителен кредит по време на игрите). Шаная поздравила д-р Зилинска със силен юмрук в лицето, задето докторката я нарекла нарцистична. Тереза пък толкова често беше в мазето, изтърпявайки поредното си наказание, че понякога забравяхме, че е тук. В сравнение с всички тях, направо бях ангелче. Момичетата в моята група просто опитваха да гладуват до смърт, мечтаеха за бягство и понякога се самонараняваха. Съвсем нормални неща, нали?

— Но защо ли държат лошите с лошите, а добрите с добрите? — продължи Кармен. — Не е ли по-логично да правят обратното? Да ни държат всички заедно, за да можем евентуално да си помогнем една на друга?

— Колко мило и наивно, Кармен.

— Сериозно говоря. Не схващам.

На мен пък ми се струваше напълно логично. Лошите бяха държани в една група с лошите поради същата причина, поради която в градовете правителствата строяха гета. Управляващите искат да държат негодните хора заедно изолирани, за да не докосват и омърсяват всичко останало. Тъкмо щях да кажа на Кармен това, когато чухме трясък, последван от силен писък откъм масата с храна. Видяхме Райли да лежи на пода, а Джун стискаше косата ѝ в юмрук. В другата си ръка държеше чаша с димяща вряла вода и периодично изсипваше по няколко капки върху опитващата да се освободи Райли. Всеки път, щом врящата вода докосеше врата на Райли, тя издаваше пронизителни писъци и още по-яростно се опитваше да се измъкне. Другите момичета образуваха кръг около двете, жадни за зрелище, и насърчаваха Джун с пронизителни викове. Надзирателката се опита да хване ръката на Джун, но тя я отблъсна силно и продължи зловещото си изпълнение. По това време Райли вече крещеше пълни

безсмислици, а вратът ѝ беше червен като домати. Надзирателката отново се опита да издърпа Джун за ръката, при което останалата вода се изля върху ревящата на пода Райли. Определено смятах, че е ужасно да изливаш вряла вода върху жив човек, но от друга страна, малко съжалих като видях чашата празна. Заместник-директорката се появи светкавично и Джун, напълно осъзнаваща какво я очаква, се остави да я отведа като осъден на смърт престъпник. Преди да я издърпат през вратата обаче, тя посочи право към мен и промърмори нещо неразбираемо.

Същата вечер, докато с Кармен се подготвихме за сън и чакахме да чуем отчетливото заключване на вратата, чух как тя бавно започна да се отваря. Обърнах се мигновено, само за да видя как една ръка бавно постави голяма лъжица, явно открадната от трапезарията, между вратата и магнитната ключалка. След това ръката изчезна. Десет часа удари и ключалката прещрака, но вратата остана отворена.

— Кармен, какво става? — прошепнах аз.

— Хм — измърмори само тя, прокарвайки нервно пръсти през косата си.

Не магнахме лъжицата, естествено. Не я бяхме сложили ние, така че едва ли щяха да ни накажат за това. А възможността за приключение, случващо се под носа на докторите, беше твърде вълнуващо, за да я изпуснем. Легнахме си в леглата, не откъсвайки поглед от вратата, а очите ни просветваха в тъмнината.

Най-накрая нещо се случваше.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Чакахме.

И чакахме.

Най-накрая аз заспах. И тогава, в просъница, изведнъж чух леко скърцане. Отворих очи и ме заслепи ярка светлина, идваща от коридора. До мен Кармен беше седнала в леглото си, покривайки очите си с ръце и пипнешком търсейки очилата си.

— Време е за занятия, момичета — чух гласа на Джун.

— Посред нощ е, по това време няма занятия — измърмори тъпо Кармен. Горката, никога не схващаше, когато някой се шегува.

— Ставай, да тръгваме — изръчках я аз.

Цялата магия щеше да се развали, ако попитах Джун къде отиваме, затова просто се пъгнахме в обувките си, мислено поздравявайки я за хитрия начин да задържи вратата ни отворена. Тихо се запромъквахме по коридора и старото стълбище към първия етаж. Вратата към двора беше подпряна по същия начин с голяма тенекиена лъжица. Тя внимателно я притвори зад нас, намествайки лъжицата по-добре, и излязохме на двора. На лунната светлина „Хидън Оук“ приличаше на огромно древно гробище. Портите и полуразрушените сгради напомняха на зловещи крипти и надгробни плочи. Пясъчните пътеки бяха изчезнали в тъмнината — виждаше се само черна земя и разкривените силуети на дърветата в гората пред нас. Джун нямаше фенерче, затова се движехме бавно и внимателно, като малки деца, изгубени в гората. Тя обаче, очевидно знаеше накъде отива, криволичейки между сивите порутени стени с уверени стъпки. Промъквахме се тихо след нея, без да кажем нито дума — въпросите само щяха да развалят изненадата от крайната цел. Намалихме темпото, едва когато стигнахме до основната сграда, осветена с няколко огромни фенера.

— Вътре ли ще влизаме? — не издържах накрая аз. — Но как?

— Не сега — поклати глава тя. — Ще имаме достатъчно време да влезем там скоро.

Щом преминахме с повишено внимание осветения участък и оставихме училището зад нас, Джун уверено се насочи към тъмната гора пред себе си. Нямах идея как се ориентира накъде да върви. Едва когато стигнахме до самото начало на гората, видях тъмна пътечка, водеща навътре в мрака. Потреперих. Не си бях сложила чорапи и усещах студената земя през платненките си. Докато стояхме в среднощния мрак, отново потреперих, но не от студ. Бяхме толкова уязвими в момента. А из училището се говореше, че наоколо се навъртали вълци.

— Къде отиваме? — прошепна Кармен.

— Тихо — срязва я Джун, докато ѝ подаваше ръка, за да прескочи огромно паднало дърво. — Чувате ли? — попита тя с блеснали очи.

Заковахме се на място.

— Чувате ли го? — повтори тя.

Поклатихме отрицателно глави.

— Жалко — разочаровано каза тя. — Хайде, продължаваме.

Тя продължи по малката пътечка навътре. Кармен изглеждаше пред инфаркт, но аз само ѝ метнах един от онези *тя само се бързика с нас* погледи. Пътеката може би се движеше покрай река или поточе, защото имаше разпокъсана ивица от дървета до нас и след това стръмен склон надолу. Движихме се, заслушани в ромоленето на водата за известно време, докато не спряхме отново заради още по-огромно паднало дърво. След малко видяхме пред нас нещо като постройка, почти зарита в земята и закрыта от дърветата наоколо.

— Паднала и изоставена дървена къщичка — осведоми ни Джун. — Най-вероятно момчетата от училището са я построили навремето.

Първо един дълъг крак, след което още един и тя се вмъкна вътре през миниатюрно тясно прозорче. Кармен и аз се спогледахме и я последвахме доста по-тромаво. Особено Кармен, която се приземи на пода с трясък. Подът всъщност представляваше някогашната стена на къщата. Въздухът беше влажен и миришеше на почва. Няколко малки гадинки изчезнаха в разбитите дъски, преди да успея да ги идентифицирам.

— Откъде знаеш за това място? — попита Кармен, като се изправи.

— Ами... като се вземат предвид всички ноци, които съм изтърпявала наказание в мазето и онези, в които тайно съм се

промъквала тук, мисля, че не съм спала в стаята си дори един-единствен път — отвърна Джун и измъкна стар спален чувал и възглавница от един ъгъл. — Просто гледам да се върна в училището, преди да се развидели. Никой не ни проверява посред нощ така или иначе. А пък на камерите не се вижда много-много през нощта, чух д-р Спайсър да го казва. Разчитат единствено на ключалките да ни държат затворени. Идиоти.

Седнахме по турски на пода. Усетих такова облекчение, знаейки, че поне в момента никой не ме наблюдава и оценява скришом. Така се чувствах всеки път, когато родителите ми заминаваха нанякъде и оставах напълно свободна. Хвърлих поглед към Кармен, която далеч не изглеждаше толкова доволна.

— Не трябва да сме тук — изръси тя накрая.

Джун извъртя очи.

— Не, наистина, аз си тръгвам.

— Стига глупости, току-що дойдохме — изгледах я аз.

— Знам. Но си промених мнението, тръгвам си.

— Хайде де, Кармен...

— Остави я да си ходи, щом иска — обади се Джун. — Ще се видим утре, тиквичке.

Кармен се изправи и се опита да се покатери до прозореца, от който бяхме влезли. След няколко тромави опита, най-после успя да се покачи, но се заклеци по средата и остана да виси с единия си крак вътре, а с другия навън. В крайна сметка се смъкна обратно при нас, с пламнали от срам бузи.

— Не мога да разбера какво се опитваш да направиш — казах аз. — В смисъл, това че сме излезли от стаите, е достатъчно сериозно нарушение на правилата, за да те оставят в мазето със седмици. Така и така си вече тук, поне остани до края.

— Изглеждаше като дебела маймуна, тренирана да се катери по прозорците — отбеляза Джун и бузите на Кармен станаха още по-червени.

Изведнъж обаче тя се изправи до прозореца и се вгледа навън в черната гора. Чувахме шуменето на вятъра в клоните на дърветата.

— Отвън има някой — прошепна накрая тя.

Изведнъж нощта ни се стори ужасно зловеща, а защитата на малката порутена къщичка твърде немощна. Джун се изправи до нас

на прозореца. Между свиренето на вятъра отчетливо се чуваше хрущенето на чакъла под нечий крака, след това силно сгромолясване, при което и трите подскочихме. Тих момичешки глас започна да проклина под носа си падналите клони.

— А, Райли е тук — оповести весело Джун.

— Райли!?! — зяпна Кармен.

И действително беше тя. Лицето ѝ изникна буквално на няколко метра от нас. Дръпнах се назад изненадано.

— Влизай — каза Джун, подавайки ѝ ръка, за да се покатери до прозореца.

— Тъпа река — измърмори Райли, сядайки на пода, изтръсквайки подгизналите си обувки. Явно беше нагазила в потока по погрешка.

— Какво, по дяволите, става тук? — не се сдържах аз.

— Поканих я да се присъедини — обясни Джун.

Райли вдигна поглед от пода, където се беше разположила, предизвиквайки ме с поглед да възразя на присъствието ѝ. Имаше яркожълта лепенка на врата си там, където Джун я беше заляла с вряла вода. Кармен скръсти ръце и я изгледа студено.

— Ама не, сериозно! Какво се случва? Последния път, когато ви видях, а това беше преди няколко часа, бяхте смъртни врагове.

— Не, *ти* и Райли сте решили, че сте врагове, аз просто те защитавах — обясни Джун делово. — Но така или иначе, с нея вече се разбрахме по въпроса, нали така, Райли?

Райли кимна, без да ме поглежда.

— Райли има този недостатък, че не може да контролира гнева си понякога — продължи Джун, — и съответно прави впечатление на злобно и враждебно човече. Напомнянето на това през целия ѝ живот пък я е направило доста сприхава. Но тя обеща да не бъде такава на сборището ни. Нали така, Райли? — погледна я тя сериозно.

Райли кимна отново. Направо бях в шок от светкавичната промяна в отношенията им.

— И защо не се извиниш на Анжела, че беше такава кучка досега? — попита Джун отново.

Райли измърмори нещо, което все пак звучеше като някакво сдъвкано „Извинявай“. Не можех и да се надявам на повече. През това време Кармен беше зяпнала Джун с неприкрито учудване.

— Какво, за Бога, имаш предвид със „сборището ни“?

Джун се засмя силно.

— Аз го измислих. Като сборище на вещици, сещаш ли се? Само дето сме сборище от лоши момичета. Реших, че е време да се съберем насаме.

— И защо точно ние? — попитах аз с блеснали очи. Може би трябваше да съм изплашена като Кармен, но вместо това усетих да ме заливат вълни от ентузиазъм и нетърпение.

— Да кажем, че някои хора събудиха интереса ми — отвърна Джун. — Най-силно любопитство изпитвам към теб и Райли. — Тя забодя пръст в гърдите ми и допълни: — И смятам да започнем с теб.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Като птичка, строяща гнездото си, Джун беше откраднала всевъзможни предмети от училището, за да направи къщичката си уютна. Тя развърза малка торбичка, която беше направила от една от яркорозовите си поли на униформата и извади оттам вилици и ножове, три чорапа (един от тях със скъсана пета), изсъхнало хлебче, няколко фаса от цигари, ключодържател без ключове, стар автобусен билет и две химикалки. След това върна всичко обратно в торбичката, разтърси я и като се обърна към мен, каза:

— Извади първото, което хванеш.

Бръкнах вътре и първото нещо, което докоснаха пръстите ми беше хлебчето. Бих могла да излъжа и да хвана нещо по-готино, но имах усещането, че тя ще разбере. Това беше по някакъв странен начин, тест. Извадих хлебчето и казах:

— Поне е пълно с протеини.

Джун се засмя. Кармен изглеждаше така, сякаш все още е готова да побегне всеки момент, а Райли беше сложила обичайната си намръщена физиономия, все едно беше искала тъпото хлебче за себе си.

— А сега — усмихна се Джун, — разкажи ни защо си тук.

Поех си дъх, приготвяйки се да говоря. Видях как Кармен спря да дъвче дъвката си и отвори уста да ме спре.

— Не започвай — спрях я аз, — не ми дреме. Навътре в гората сме, тук няма камери.

— Всичко ще бъде наред — подкрепи ме Джун, отново извъртайки отегчено очи. Стига си се тревожила.

Погледнах към Райли, която ме гледеше съсредоточено, очаквайки да започна да говоря. Знаех, че трябва да им разкажа за десети юни. Но не можех веднага да им кажа това и започнах с полесните неща.

— Бягах от повечето часове в училище. Нямах много приятели в Хюстън, само няколко момчета. На моята възраст. Срецахме се сутрин

пред входа на училището и без да влезем, отпрашвахме нанякъде. Училището се намираше в едно от предградията на града, така че нямаше кой знае колко много хора през деня — всеки или беше на работа, или домакинстваше вкъщи. Прекарвах повечето време в книжарницата, прослушвайки разни стари дискове и такива работи. Един ден бях в секцията с книги на испански (*либрос де еспаньол*) и там беше той. Тревор.

— Опиши ни го — притвори очи Джун.

— Ммм, кафява коса, кафяви очи. Скейтърски тип, но всъщност не караше скейт, само така се обличаше. Каза ми, че иска да стане актьор.

— На колко години беше?

— Може би на двадесет и три.

— Готин?

— Страхотен. Страшно секси.

— И ти хлътна?

— Не на секундата, но да.

— Какво мислеше дядо ти за него?

Знаех накъде биеше Джун.

— В началото не знаеше, докато един ден не се прибра по-рано вкъщи и ни завари с Тревор да гледаме телевизия в хола. Тогава нямаше проблем, затова аз се поуспокоих и Тревор започна да идва у нас по-редовно. Естествено, дядо ми беше казал на родителите ми за него и вероятно те бяха откачили, защото изведнъж отношението му към Тревор коренно се промени. Стана заядлив и гаден, обвини ме, че съм го лъгала за това, какво точно сме правели двамата. Той си беше доста раздражителен, по принцип, така че не схващаше, че родителите ми не биха одобрили нито едно момче, с което се виждах. Особено когато беше по-голямо от мен, със скъсани смъкнати дънки, боядисана коса и без работа. Действително, родителите ми са страшно старомодни. Искат от мен само да изглеждам хубава и да се държа смирено, за да не „ги излагам пред хората“. Това е типичен комплекс на американските мексиканци, натрупали състояние в близките години. Ако по някаква случайност в Роанок организираха бални танци, бъдете сигурни, че щях да съм записана.

Спрях за секунда. Кармен ме слушаше с блеснали от любопитство очи, докато Райли правеше всичко възможно да изглежда,

колкото се може по-отегчена. Джун кимна и ме подкани да продължа.

— Е, нищо от това не ме спря да се виждам с Тревор. Той продължи да идва вкъщи, когато дядо ми го нямаше. Беше забавно всъщност, имаше тръпка.

— Звучи яко — ухили се Джун. — И после?

— После какво?

— Я стига, никой не го пращат в „Хидън Оук“, защото се е промъквал у тях с гаджето си тайно.

Вявах ли й достатъчно, за да кажа цялата истина? И имах ли изобщо избор? Сега, когато най-после бях толкова близко да разкрия какво наистина се случи на някого, нямаше смисъл да спирам.

— Как да започна? Всъщност Тревор, освен че нямаше истинска работа, нямаше и истински дом. Спеше в къщата на баща си понякога, но мразеше мястото. Други вечери се промъкваше в спалнята ми или спеше в храстите зад паркинга на мола. Беше беден, много беден, а дядо ми имаше купища пари. Затова му дадох една част от тях.

— Къде намери парите? — попита Кармен.

— Чековата книжка на дядо.

— ТИ си му писала чекове от името на дядо ти? — опули се Райли. — Не се ли сети, че в някакъв момент ще те хванат.

— Сетих се, разбира се.

— И това не те спря?

— Явно не.

Тъкмо щях да започна спор с Райли, когато Джун вдигна ръка, за да ни спре.

— Не е било само чековете, нали? Какво друго стана?

Поех си дълбоко въздух.

— С Тревор не бяхме в много приказни отношения от един момент нататък.

Карахме се. Предполагам, защото аз започнах да ставам все по-емоционална, звънях му често, исках да се виждаме непрекъснато. Той се притесняваше от самото начало, че съм прекалено малка за него, така че когато се разчувствах твърде много, той се отдръпваше от мен. Съответно това ме караше да се нуждая още повече от него, нали разбирате? Непрекъснато го питах дали ме обича и така нататък, въпреки че знаех, че по този начин го отблъсквам от себе си. Една вечер, след като се бяхме разбрали, че няма да се виждаме, той ми се

обади пиян към един през нощта. Каза, че бил в квартала и искал да се отбие за малко. Знаех, че е най-добре да му откажа, защото така ще го накарам да ме поиска повече, но не можах. Прекалено много исках да го видя. Затова седнах на прозореца си и зачаках да чуя стъпките му в градината. Прозорецът беше много нисък, така че нямаше да има проблем да се качи при мен, беше го правил десетки пъти. Когато най-после дойде, веднага познах, че е друсан — кожата му беше бледа, а устните по-червени от обикновено. Дрогата му придаваше вид на болен човек, но едновременно с това готин, живеещ на ръба. Не можах да устоя и го целунах. Целувахме се така известно време, беше някъде около два и нещо през нощта. И двамата бяхме много изморени затова се насочихме към леглото...

— Повече подробности — нареди Джун. — Искам да си го представя. Какво беше леглото ти?

— Не много голямо. Ставаше за двама души, но не напълно. Във формата на шейна сещаш ли се?

— Чаршафите?

— Бели на малки червени цветя. Тревор много им се подиграваше.

— Добре ли се целуваше? — попита Кармен, подпряла брадичка в шепи като дете, слушащо любимата си приказка.

— Страшно. Нищо не ми доставяше такова удоволствие, както целувките му. Е, иска ми се да не пушеше толкова много, защото дъхът му често миришеше на пепелник, но иначе да, целуваше се страхотно.

— Продължавай — подкани ме Джун.

— И така, заспахме и следващото нещо, което видях, когато отворих очи, беше гневната физиономия на дядо ми, който беше нахълтал в стаята. Откакто баба ми почина, той не спеше много добре и предполагам, че е решил да провери онлайн сметките си. Беше разбрал за чековете.

— Колко пари му беше дала? — попита Райли.

— Общо ли? Пет хиляди.

— Мамка му — изръси Джун.

— Много ли бяха за дядо ти? — попита Кармен.

— Да — отвърнах аз и за първи път усетих срам. — Половината от спестяванията му. Тревор се беше записал в университета. Парите му трябваша, за да си плати таксата за семестъра.

— Без оправдания, само фактите — спря ме Джун. — Това сега го измисли, нали?

Тя кимна.

— Давай!

— И така, дядо ми влезе в стаята бесен. Когато видя Тревор на леглото, се ядоса още повече, толкова много, че дори не ни крещя. Разтърси силно Тревор, за да го събуди. Помня, че изтръпнах от ужас. Никога не знаех в какво настроение щеше да бъде Тревор, ако го събудят, камо ли когато беше друсан. В началото той не помръдна, само отвори очи и се втренчи в дядо ми. Стояха така замръзнали, зяпнали се един друг няколко секунди, сякаш си пренасяха някаква невидима енергия помежду си. После тогава разбрах, че това няма да свърши добре. Дядо ми попита къде са парите му и Тревор отвърна, че не знаел. Дядо не му повярва, разбира се. Тревор стана от леглото и двамата започнаха да повишават тон все повече и повече, докато накрая Тревор не започна да избутва дядо ми от стаята. Трябваше да му кажа да спре, но не го направих. Просто си седях там. Колко тъпо, а?

Кармен ме погледна. В очите ѝ нямаше нито обвинение, нито съжаление, просто поглед, който те караше да искаш да ѝ разкажеш всичко. Концентрирах се върху нея.

— Станах от леглото и отидох в хола. Цареше тишина.

— С какво беше облечена? — прекъсна ме Джун.

— Какво!? А, с къси панталонки и стара тениска на някаква група на Дисни. Видях дядо ми да лежи на пода, наполовина под стъклената маса за вечеря. Очите му бяха отворени, опитваше се да се изправи, облегал на лактите си. И тогава по лицето му премина онзи облак, който сякаш стопи всякаква връзка между мозъка и очите му. Той остана на един лакът, гледайки ни сякаш ни вижда за пръв път.

— Инфаркт? — попита Джун.

— Да. Получи удар. Умря няколко часа по-късно.

— Дойде ли полиция? — попита Кармен меко.

— Не. Той беше прекарал поредица от подобни удари през годините. Просто този го довърши.

— Значи вероятно е щял да умре скоро така или иначе — отбеляза Кармен, като взе ръката ми в скута си.

Кимнах. Не бях убедена в това. Вярно, че беше много стар, но пък изглеждаше доста здрав за годините си.

— Не — обади се Джун. — Бил си е буквално убит. Но вината не е била твоя. Знам, че това си мислиш.

— Според родителите ми няма никакво съмнение, че вината е моя. Когато разбраха за чековете, едва не ме издадоха в полицията. Единственото, което ги спря, беше обещанието ми никога повече да не се виждам с Тревор.

— И какво се случи с него? — попита Кармен.

Свих рамене, чудейки се защо ли вече не ми се плачеше. Изведнъж усетих, че мисълта за него даже не ме натъжава толкова. Джун кимна и всички се излегнахме на хладния дъсчен под. Прекарахме така следващите няколко часа, дремейки върху глезените една на друга и говорейки, за каквото ни падне. Предположих, че ще стигнем до темата какво точно против мен има Райли и защо Джун беше изляла горещата вода върху нея, но това не се случи. Райли просто се беше държала като кучка и явно всички се бяхме примирили с това като отговор. Говорихме си за музика и за момчета и се чудехме кой ли е построил дървената къщичка и как е изглеждала, преди да падне на земята. Когато навън започна да се зазорява, станахме и за всеобща изненада на всички Кармен се обади:

— Хайде да го правим всяка събота.

Така и стана. Поне докато имахме тази възможност.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

За щастие, сутрешните проверки бяха доста предвидими — между 6.20 и 6.30 сутринта, в зависимост от коя страна на коридора щеше да тръгне надзирателката. Не ни беше позволено да имаме часовници, но Джун твърдеше, че слънцето изгрява в 5 и 45 и в мига, в който мракът навън започваше да се вдига, се запромъквахме през мократа трева обратно към училището.

На връщане от втората ни среща обаче възникна проблем: входната врата. Джун беше оставила лъжица, за да я държи отворена, но явно от вятъра тя се беше измъкнала и сега лежеше на няколко сантиметра в калта, сякаш допреди секунда някой я беше ползвал, за да си хапне малко пясък. Когато Райли се опита да отвори със сила вратата, Джун я издърпа бързо за ръцете, защото вдигаше твърде много шум.

— Как ще се върнем?!? — паникьоса се Кармен.

— Дайте ми една секунда — отвърна Джун.

Кармен изглежда безпомощно първо Джун, генерала, после нас двете с Райли — лейтенантите. Аз свих рамене и седнах на земята. Всъщност не ми пукаше дали ще ни хванат, или не. Ако ме изключеха, щеше да ми се наложи да се справям съвсем сама. Може би щях да отида в някой по-топъл щат, Аризона например, и да намеря някой, който да ми дава пари или поне стая. Безумно много ми се пушеше — исках да занимавам с нещо пръстите и ума си. Но, естествено, в „Хидън Оук“ цигари нямаше.

— Побързай — простена Кармен, — след пет минути ще разберат, че ни няма и после...

Хм. Интересно. Не можех да си наложа да се притесня.

— Окей, измислих го — каза Джун. — Преди да тръгнем, оставих прозорчето на банята си отворено, за да излезе дима. Освен ако на някой не му е хрумнало да се катери да го затваря, би трябвало все още да е отворено.

— Дима? Ти имаш цигари? — възмутено попитах аз.

— Баните са на втория етаж — мрачно ме прекъсна Кармен.

Всъщност имаше и по-лоша част. Прозорците на баните представляваха малки кръгли дупки, гледащи директно към покрива. Трябваше да се покатерим чак там, за да се промъкнем вътре.

— След мен — изкомандва Джун, игнорирайки двете ни с Кармен.

Тя се хвана здраво за металните пластини на вратата и бавно започна да се катери нагоре, внимавайки къде стъпва. Докато останалите стояхме със затаен дъх, тя се прехвърли горе и пролази по очуканите керемиди. Не изглеждаше лесно дори за нея и знаех, че за Кармен щеше да бъде истински кошмар. Без да каже дума, Райли я последва. Успяваше да избегне острите ъгли толкова изкусно и пластично, че приличаше на някакво супер еволюирало извънземно същество.

— Давай ти първа — подкани ме Кармен.

Поклатих глава, знаейки, че тя сама никога няма да успее да се изкатери. Безмълвно сплетох пръсти и ѝ посочих да сложи крака си в ръцете ми. Когато мократа ѝ маратонка стъпи в ръцете ми, с всички сили я повдигнах нагоре, докато Райли я дърпаше за ръцете. С моето бутане, дърпането на Райли и неистовите усилия на самата Кармен най-после успяхме да я качим горе. Последвах я колкото можех по-бързо и четирите се озовахме на покрива. Едва си бях поела въздух, когато Джун допълзя до прозореца на втория етаж и простена:

— По дяволите! Започнали са с проверките!

— Какво!?! — почти изписка Кармен. Тя седеше на ръба на покрива, почти до водосточната тръба. — От кой край са започнали???

Джун поклати рязко глава и се приближи безмълвно до обезумялата от паника Кармен.

— Какво правиш? — попита тя.

— Нищо лично, за доброто на отбора — каза Джун и преди да успеем да реагираме, бутна с всички сили Кармен от покрива.

Видях как Кармен политна безмълвно надолу и след секунда се сгромоляса силно на земята. Стоях на ръба, гледайки я с ужас как лежи на една страна с отворена от болка уста.

— Какво правиш, по дяволите? — извиках аз и хванах силно Джун за ръката.

Тя ме разтърси, сякаш досега съм била в транс.

— Правя каквото е нужно. По-добре една да лежи в мазето, отколкото четири.

След това махна към мен и Райли да я последваме към прозорчето на банята. Искях да сляза долу и да помогна на Кармен — тя беше най-близката ми приятелка тук и определено това, което Джун направи, беше отвратително. Но след като Кармен вече беше долу, Джун имаше право — нямаше смисъл да слизам, само за да поема наказанието с нея. Нямаше да ѝ помогна, ако хванеха и мен. В този момент искрено мразех Джун — не само заради това, което направи, но и заради това, че имаше логика в действията ѝ. Трите се промъкнахме през тясното прозорче на банята (Кармен може би нямаше да успее да се провре оттам така или иначе — опитвах да успокоя съвестта си аз) и бързо се вмъкнахме по стаята си. Погледнах за последно през прозореца, за да видя как Кармен бавно се изправяше на крака, преди надзирателката да обяви тревога за избягал ученик. Затворих вратата зад себе си и се облегнах на нея. Само за няколко секунди се почувствах тотално объркана. За първи път бях сама в стаята си и усетих самота и вина да напират в гърдите ми — двата нежелани съквартиранта, които едва сега осъзнах, че Кармен успешно беше държала настрана досега.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Същата сутрин на закуска бяхме изненадани да видим д-р Спайсър на главната маса. Чувствайки се неловко под ледения ѝ поглед, си избрах място далеч от нея и от Джун, демонстративно отбягвайки я. Не бях сигурна дали е, за да намаля вероятността да ни заподозрат в съучастничество, ако Кармен кажеше нещо или просто защото ми напомняше колко зле се чувствам заради нея. По средата на закуската д-р Спайсър се изправи и ни напомни за сериозността на наказанието при нарушаване на правилото за излизане извън стаите ни в „Хидън Оук“ и след това си тръгна. Това беше всичко. Не спомена името на Кармен, нито посочи някакво конкретно провинение. Сякаш Кармен никога не беше съществувала. Когато Сами ме попита къде е тя, просто не знаех какво да ѝ отговоря.

— Какво мислиш, че става с нея? — попитах тихо Джун, изравнявайки се с нея на излизане от трапезарията.

— Не смятам, че ще я виждаме за известно време — отвърна тя. Изглеждаше замислена, но крайчетата на устата ѝ бяха извити в усмивка.

След закуска имахме среща с д-р Зилинска. Всяка от нас прекарваше точно по пет минути с нея и след това влизаше следващата. Наричаха това упражнение Стълбата. Нямах идея защо.

— Как си, Анжела? — попита ме тя, когато седнах.

— Благодаря, добре — отвърнах.

— Искам да те попитам нещо и да ми отговориш честно. Мислиш ли, че можеш да го направиш?

— Да, д-р Зилинска.

— Винаги си звучала несигурно, когато говориш за връзката си с Тревор. Кажете ми, защо не я прекрати?

Не бях говорила на д-р Зилинска много за Тревор.

Поне със сигурност не така, както на срещите в гората. И тогава се сетих — докторката беше прочела мейла ми до него. Разбира се. Тя свали очилата от лицето си и аз използвах този момент, за да надникна

към бюрото ѝ. Имената на всички ни бяха написани от едната страна на голям бял лист хартия, с празно поле под всяко име.

— Обсъждали сме го доста пъти с него. Казвала съм му го.

— Но никога не си го мислела. Защо не си била искрена?

— Напротив, мислех го. Всеки път.

— Отговори на въпроса ми, Анжела.

Явно тя вече беше решила какъв трябваше да е отговорът ми. Окей, щях да играя играта ѝ.

— Предполагам понякога го казвах, защото знаех, че това ще го накара да ме иска повече.

— А защо си искала да те иска повече?

— Защото това ме караше да се чувствам добре.

— Защо това те караше да се чувстваш добре?

— Защото се чувствах специална.

— Защо се чувстваше специална?

— Защото ме караше да се чувствам добре — ухилих се аз.

— Не се брой. Дай ми друг отговор.

— Какво искате да ви кажа?

— Нещо друго. Защо се чувстваше специална?

— Защото това означаваше, че го е грижа за мен.

— Защо желанието ти да те иска повече според теб е равнозначно на това, че го е грижа за теб?

— Защото не би си губил времето да бъде с някого, за когото не му пука.

— И защо не?

— Защото няма логика в това.

— Благодаря ти, Анжела. Ще се видим на обичайната ни среща утре. И не забравяй, че има общо събрание този следобед.

— На него наистина му пукаше за мен, чувате ли?

Тя не ме погледна. Хвърлих поглед към листа в ръката ѝ, докато си тръгнах. В празното пространство до името ми пишеше *прекалено доверчива*.

* * *

Дори на следобедното събрание Кармен не се появи. Започвах наистина да се притеснявам. Първо, защото не знаех колко лошо може да се е ударила при падането, и второ, заради онова, което можеха да научат от нея. Представях си как дългите часове в разпити я съсипват и тя им казва имената ни и къде сме били през нощта. Сборището ни, както го нарече Джун, щеше да приключи още преди наистина да е започнало.

Още в началото на събранието д-р Спайсър назова няколко имена на момичета — около една трета от общата ни група. Лаура беше там, както и Кони, и Кармен, макар че нея я нямаше. Момичетата, които чуха имената си се изправиха и д-р Спайсър им нареди да се качат горе, да съберат нещата си и да се срещнат с нея на двора. Отново се удивих колко обработени бяхме станали. Без да задават въпроси, момичетата излязоха от залата, а местата им веднага се заеха от другите. Бързо се огледах кой е останал. Горе-долу бяхме останали тези с по-проблемно поведение. Но не беше съвсем така — в стаята все още седяха някои от най-прилежните изпълнители на заповеди, а две-три от излезлите бяха всичко друго, но не и примерни.

Щом врявата поутихна, останахме вгледани в седящата пред нас д-р Спайсър. Флуоресцентните лампи огряваха огромната стая. Изведнъж Ребека вдигна ръка високо и попита:

— Къде отидоха те?

— Не всички ученици остават тук до края на ориентационния период — отвърна д-р Спайсър.

— Но къде отидоха? — обадох се и аз.

— Няма нужда от повече въпроси — обяви кратко тя.

По-късно по време на вечерята поставих голямата си оранжева пластмасова чиния до тази на Ребека и попитах:

— Какви са слуховете?

Тя вдигна рамене.

— Всички се чудят къде отидоха останалите. Само за това говорят.

— И какви са версиите?

— М? Аа, ами главният слух е, че са ги изритали.

— Глупости. Защо му е на училището да изхвърля една трета от учениците си? А и дори да го направят, първо щяха да изхвърчат такива като Джун и Тереза.

Предния ден бяха хванали Тереза да краде от лекарствата, и то количество, достатъчно за отравяне и дори самоубийство. Оттогава не я бяхме виждали.

— И каква е тогава твоята теория?

— Не знам. Някой видя ли накъде точно отиват?

Тя поклати глава.

— Тогава моето предложение е да отидем и да проверим какво се случва в основната сграда довечера.

Тя вдигна вежда подозрително, сякаш се притесняваше, че съм откачила.

— Има начин — продължих аз. — Можем да излезем. Джун го откри. Тя също ще дойде.

— Бройте ме — отвърна Ребека веднага. След това се загледа в чинията си и отхапа от сандвича си. Един от нейните начини да прекрати разговора.

Късно през нощта Ребека, Джун, Райли и аз се измъкнахме от стаите си и се срещнахме на терасата. Беше една от онези нощи, когато не пада дори капка дъжд, но въздухът е толкова влажен, че при всяко движение ставаш все по-лепкав. Лека мъгла се плъзгаше по тревата. Не спирах да си мисля, че все едно бях заменила Кармен за Ребека и се чувствах още по-виновна. Липсваше ми много и исках да знам какво беше станало с нея и поне дали е добре. Успях да се убедя, че съм казала на Ребека да дойде, само защото още един чифт очи щеше да ни бъде от полза.

— Така, значи е решено — започна Джун. — Отиваме в главната сграда.

Луната беше почти закрыта от черни облаци и не виждахме добре къде точно се движим. Ориентирахме се единствено по тъмните очертания на главната сграда. Когато приближихме достатъчно, видях, че един от прозорците на първия етаж светеше. Насочихме се натам, но когато бяхме на около сто крачки, чухме как някакво куче трескаво се разлая. Моментално се проснахме на земята и Джун прокле някого на ум — бяхме нагазили в една локва, без да я видим. Кучето продължаваше да лае и не можехме да помръднем наполовина в трева,

наполовина във вода. Коленете на Ребека бяха в лицето ми. Единствено аз имах открита гледка към сградата.

— Какво става? — попита Ребека.

Не отговорих. Виждах кучето на прозореца, мъничко и бяло, с остри триъгълни уши. Собственикът му — мъж, първият, който бях виждала от седмици, стоеше зад него гледайки през прозореца. Беше възрастен, с прошарена коса и носеше развлечена тениска за сън и широки панталони, което ме накара да мисля, че по цял ден е стегнат в костюм. Но не той или кучето грабнаха вниманието ми. Светлината от хола хвърляше отблясъци към съседната стая и когато напрегнах силно очи, успях да видя какво има вътре. До голямо легло стоеше прав млад мъж, само по боксерки. Едната му ръка беше вдигната до главата, затова в началото си помислих, че говори по телефона. След като не помръдна известно време обаче реших, че явно просто си седи в тъмнината на стаята и мисли. Беше близо до прозореца и ясно виждах стегнатото му тяло и плочките на корема му. Така и не можех да видя изражението на лицето му, но седях като в транс, без да мога да откъсна поглед. Като оставим настрана приятелството ми с Кармен, това бяха най-хубавите няколко минути от престоят ми в „Хидън Оук“.

— Айде де, какво става там? — обади се Ребека и ме изтръгна от унеса.

— Има куче — отвърнах тъпо аз.

— *Сериозно ли!* — саркастично изсумтя Джун. — Какво толкова гледаш всъщност?

Чух разместване из тревата и след това възклицанието й:

— Там има мъж!

Усетих вълна от разочарование. Исках да го запазя само за себе си.

— Дай да видя — поизправи се и Райли. — Ох, ама той е стар и плешив бе, Джун. Точно моят тип, нямам думи.

Джун се засмя и ме заля нова вълна на облекчение. Не бяха видели моя мъж. Засега.

— Слушайте момичета — казах аз, — след като има куче, което очевидно ще започне да лае, ако се приближим, не мисля, че си струва риска.

— Е, а какво ще правим? — попита Ребека.

— Така като гледам, май е време за нова среща на сборището — прошепна Джун.

Ако досега усещах вина, че поканихме Ребека вместо Кармен, сега вече си беше истинско предателство. Но въпреки това последвах Джун — какъв избор имах? Да се върна обратно сама в стаята си? Едва когато се настанихме на прогнилите дъски в къщичката, успях да измърморя някакво протестиране. Докато Джун вадеше торбичката си с откраднати вещи се престаших и попитах:

— Не мислиш ли, че трябва, нали се сещаш, да изчакаме Кармен да се върне, преди да продължим с историите?

Ребека очевидно нямаше идея за какво става въпрос, така че не ми обърна особено внимание. Останалите погледнахме към Джун в очакване.

— Ако искаш, можеш да си водиш бележки и после да ѝ ги четеш на сладък следобеден чай — насмешливо каза тя. — В противен случай трябва да разбереш, че това тук е като оцеляването на най-силните в джунглата. По-слабите отпадат. Не си ли забелязала? Ако искаш да бъдеш кучка, просто трябва да бъдеш такава. Тя отпадна.

— Оцеляването на най-силните кучки, така ли? — повторих аз с възмущение. — В такъв случай смятам, че е твой ред, какво ще кажеш?

Тя ме погледна студено и след това, без да каже нищо повече, пхна ръка в торбата с непотребни вещи. Когато я извади, стискаше празния ключодържател. И тогава, преди дори да успеем да се разположим удобно, тя започна да разказва. Никой не посмя да я спре или да я прекъсне. Все едно ни предизвикваше да я слушаме.

— Бях зловещо дете — започна тя, — признавам го. Майка ми и баща ми така и не можеха да решат къде искат да живеят — дали във Франция, или в Щатите и предполагам, че цялото това непрекъснато пътуване и местене ме бяха направили най-добрата ми приятелка на самата себе си. Собствената ми компания ми беше напълно достатъчна. Често се заключвах в стаята си и просто се гледах в огледалото. Или палех списания в мивката. Зловещи неща за едно петгодишно дете, но не и опасни. Все още. Както казах, татко не можеше да реши къде иска да живее, но по-лошото беше, че не можеше да реши и с кого иска да живее. Всеки път, щом изневереше на мама и заминеше нанякъде с новата си любов, майка ми изпаднаше в

гробовна депресия и аз ядях само корнфлейкс по три пъти на ден. След това татко се връщаше със сълзи, обещания и клетви, и с играчка за мен и следваха няколко седмици на щастие. Докато отново не започнеш да се връща късно от работа и майка ми не го изгонеше. Страхотен кръговрат. През един от тези периоди, в които го нямаше, оставих хамстера ми да умре. Нарочно. Беше по време на лятната ваканция и просто нямаше какво друго да правя. Знам, че ме гледате странно в момента. То си беше странно. Просто не му давах никаква храна. Проверях го по няколко пъти на ден, взирайки се в клетката с любопитство. Сякаш го чаках да помоли за помощ. И естествено, не го направи. Една сутрин го намерих мъртъв. Беше се сгушил в празната си чинийка — малка кафява космата топка. Изхвърлих го на боклука и ако родителите ми изобщо забелязаха, че го няма, то не казаха нищо. Но аз знаех какво съм направила и знаех какво бях почувствала, когато го видях мъртъв. Започнах да очаквам с нетърпение моментите, в които баща ми ни изоставяше, защото усещах, че, отнемайки живота на хамстера, съм компенсирала по някакъв начин тъгата, която ми причиняваше липсата му. Вече не се чувствах куха.

Погледнах към множеството белези по ръката на Джун. Очевидно тя беше готова на всичко, само и само да започне да чувства.

— Когато навърших тринайсет, татко спря да се връща. Започнах да лъжа майка ми постоянно за това къде ходя, какво правя и с кого. Тя беше твърде безхарактерна, за да се справи с мен, а слабостта ѝ още повече ме дразнеше, затова взехме да се избягваме една друга. Започнах връзка с един семеен приятел — Етиен. Двамата избягахме от къщи и обикаляхме из Франция цяла година. След като скъсахме, поживях сама за известно време, но парите ми започнаха да свършват. Събрах достатъчно, за да стигна до къщата на една моя леля в Париж. Тя ме накара да тръгна отново на училище, което не беше чак толкова зле, дори се бях примирила. Но по средата на срока майка ми дойде на посещение. Тя се опита да се държи така, все едно по някаква пълна случайност и аз се намирах там. Седнахме в трапезарията, в опит да се държим като майка и дъщеря отново — и двете бяхме напълно самотни — но тя започна да мрънка и да се оплаква колко съжалявала и колко нещастна била. Звучеше толкова жалко, че направо не можех да я слушам. Побеснях, както ставаше винаги, и явно съм изглеждала

така, сякаш ще я ударя, защото тя си тръгна. Само че си забрави чантата. Вътре беше чековата ѝ книжка.

— Господи! — обади се Райли. — Какво ви става с тия чекови книжки бе, хора!?!

— Използвах, колкото можах, докато тя не се сети да си закрие сметката — бързо продължи Джун. — Само че важното е, че в чантата ѝ открих доста по-интересни неща. Открих бележник, в който бяха написани такива неща, каквито никога не бях очаквала от майка си. Мъжки имена. Винаги беше говорила пред мен само за баща ми, но очевидно беше излизала с много други мъже. Понякога трима или четирима в един ден. И затова беше дошла в Париж, защото имаше среща, планирана за следващия ден. Така или иначе, училището ми беше скучно, а нямаш кой знае какво да правя през деня, така че реших да последвам майка си, за да видя с кого ще се срещне. Когато ги видях да излизат ръка за ръка ме обзе завист — той беше красив, много красив. Започнах да го следя всеки ден. Ходеше в един и същ бар вечер след работа и веднъж, когато майка ми не беше наоколо, го последвах вътре. В началото просто исках да я подразня, но в следствие осъзнах, че наистина се наслаждавах на компанията му. Той също ме харесваше — явно си падаше по емоционално объркани жени, след като излизаше с майка ми — затова започнахме връзка. Виждахме се почти цял месец преди да му кажа чия дъщеря съм. Помислих си, че ще му хареса идеята да бъде с майка и дъщеря едновременно. Но той откачи. Каза на майка ми, която също откачи и едва не ми посини бузите от бой — нищо ново тук. След това тя се обади на баща ми, обвинявайки го за случилото се, сякаш той имаше някаква вина и следващото нещо, което помня — та — даааа — летях обратно към Америка и се озовах в „Хидън Оук“.

Тя се усмихваше широко сякаш току-що ни беше разказала прекрасната история на някое момиче от романтичен филм. Сякаш случилото се е било най-щастливият момент от живота ѝ.

— Но това е бил само първият път, когато си била изпратена тук, нали? — попита Райли.

— Да. Не се задържах много, защото винаги избират по някое момиче с лошо поведение и го изхвърлят рано, за да дадат пример на останалите. Тази година беше Арден, миналата бях аз. Когато се върнах обратно във Франция, не исках да оставам с майка ми, затова

избягах при първа възможност. Изчезнах за известно време, но знаете ли какво? Големият широк свят е гаден. Да навлезеш в него за малко е забавно, но когато мине повече време, просто искаш да си имаш някъде дом, нали ме разбирате? Затова когато започна следващата учебна година, се върнах вкъщи. С помощта на малко връзки от „Хидън Оук“ се съгласиха да ме приемат обратно. И поради някаква причина, докторите са решили този път да ме задържат за по-дълго.

Джун очевидно имаше по-богат житейски опит, отколкото всички нас, взети заедно. Изумително беше колко закоравяла и възрастна изглеждаше и ме впечатли това, как винаги сама бе държала живота си под контрол, преминавайки през трудните моменти толкова спокойно. Искаше ми се да ме научи как да го правя. Дали трябваше да заподозра, че историята на Джун е просто... Джун? Може би. Само че съвсем скоро щях да се сблъскам с много по-сериозни притеснения.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Кармен така и не се върна. Една сутрин, когато се прибрах в стаята ни от закуска, видях, че всичките ѝ вещи бяха изчезнали. Дали не я бяха изключили? Или пък я бяха изпратили при онези момичета, които също не виждахме никога повече? Опитах се да получа някакви отговори, но никой — нито д-р Зилинска, нито Спайсър — ми обърнаха внимание. Сякаш Кармен никога не беше съществувала. Може би трябваше да се радвам, че имам цялата стая само за себе си. Вече нямаше нужда да залоствам вратата на банята. Без повече среднощно хъркане. Без повече стъпване върху чужди дрехи. Но вместо това, бях сама. Изолирана. Точно каквато „Хидън Оук“ искаше да бъде.

По време на следващите няколко следобедни срещи д-р Спайсър продължи да съобщава още и още имена на момичета, които да напуснат стаята, смалявайки групата ни все повече. Накрая останахме само аз, Джун, Райли, Тереза и още няколко момичета. Датата, на която трябваше да се преместим в главната сграда, както Морийн беше казала, бързо приближаваше. Бях започнала да отбелязвам дните с чертички над леглото си като същински затворник и бях стигнала до двадесет и седем. Оставах само още три дни.

Този следобед, още с влизането в залата, ми стана ясно, че следва сблъсък. Джун стоеше права, с физиономия, сякаш някой ѝ е измъкнал любимата закуска изпод носа. Всички знаехме, че когато тя искаше да говори, сцената винаги си заслужаваше. Седнах на едно от най-задните места и се приготвих да наблюдавам. Имах известна идея защо изглежда толкова ядосана днес и донякъде аз самата имах вина за това. Примирието между мен и Райли бе нарушено същата сутрин по време на закуска.

Проблемът се състоеше в това, че бях взела царевичното кексче, което Райли искала — заклевам се напълно несъзнателно — и тя започна да обяснява на висок глас как щяла да ме пребие така, както Тревор пребил дядо ми. Не можах да повярвам, че изричаше тайната

ми на глас! Докато стоях онемяла пред нея, глупавото кексче, заради което стана целия проблем, дори падна на земята. Джун веднага застана на моя стана и така зашлеви Райли през лицето, че буквално я просна на пода. Когато Райли се опита да се изправи, тя я събори отново долу. Дори след закуска виждах колко бясна е Джун, че Райли беше нарушила правилата на групата ни. Тя се опита да говори с нея, но без успех. Тогава се приближи до мен и — изненадващо — каза, че съжалява. Но това също не подобри настроението на Джун. Тя имаше онзи поглед на лицето си, който вече познавах — търсеше върху кого друг да излее яда си.

Д-р Спайсър влезе в стаята, както винаги бавно и спокойно, със сериозно изражение на лицето си, сякаш беше президент на огромна бизнес компания. Огледа ни внимателно. Бяхме останали само шест.

— Добър ден, момичета.

— Здравейте — измърморихме ние. Без Джун, която седеше и гледаше напред с блеснали очи.

— Както знаете, имате индивидуални консултации този следобед, но преди това имам да съобщя още няколко имена. Моля всеки, който чуе името си, да излезе навън.

Джун се облегна на една ръка и разроши бавно косата си. Гледаше д-р Спайсър с присвити очи, сякаш беше полусъннена. След това вдигна високо ръка.

— Да, Джун? — неохотно попита д-р Спайсър.

— Чудех се, док — започна тя, — какво ще стане, ако някое момиче откаже да излезе, преди да сте му казали къде отива?

Д-р Спайсър не изглеждаше развеселена или в настроение за подобни въпроси.

— Седни — нареди тя.

Джун обаче остана права и отпусна тежестта върху единия си крак, сякаш беше на разходка.

— Имам предвид, вие ни учите да бъдем отговорни и да умеем да се пазим, нали така? И не ми изглежда особено благоразумно да послушаме някой, който ни казва да си съберем нещата и да го последваме някъде, при положение, че дори не знаем къде е това „някъде“.

— Аз не съм „някой“. Аз съм вашият лекар и настойник, докато сте тук в това психиатрично училище, и вие сте под моя непрекъснат

контрол — тя се усмихна за части от секундата при думата „непрекъснат контрол“. Аз обаче го видях. Очевидно Джун също.

— За това всъщност става въпрос, нали? — повиши глас тя. — Не терапия, не рехабилитация, а контрол. Целият контрол върху животът ни, съсредоточен във вашите ръце.

— Това е достатъчно, Джун. Движиш се по много тънък лед тук.

— Нима? И какво ще стане?

— Искаш да прекараш последните си дни тук в мазето ли?

— Не би ми попречило. Имам доста неща, за които да си мисля.

Д-р Спайсър се изправи.

— Отново ще помоля момичето, което чуе името си, да излезе и да приготви багажа си.

Джун се тръшна силно върху стола си и каза:

— Не мисля, че ме чухте добре, д-р Спайсър. Не сме готови да се разделим с още някоя от нас.

Спайсър се усмихна ледено.

— Няма да чуеш своето име, можеш да си спокойна — каза тя.

— О, така ли? Току-що издадохте нещо, докторе. Сарказмът ви ни подсказа, че явно да бъдеш избран е нещо хубаво. Значи нещо хубаво се случва с избраните досега момичета, нали?

Аз огледах малката ни групичка. Бяхме останали само най-гадните и проблемни момичета, повечето истински престъпници. Харесвах ги всичките.

— Ако се обадиш още един път, ще бъдеш наказана.

Видях как Джун водеше някаква вътрешна борба дали да млъкне, или не. Отвори уста, после стисна устни и най-сетне седна на стола си. Не изглеждаше засрамена в никакъв случай, просто искаше да види какво ще се случи. Следващите думи на д-р Спайсър върнаха мислите ми светкавично в стаята.

— Анжела, качи се горе и събери нещата си.

Примигнах.

— Аз, д-р Спайсър?

Тя кимна. Аз продължавах да седя, зяпнала ръцете си.

— Тя няма да ходи никъде — обади се Джун.

— Това не зависи от теб — сръза я д-р Спайсър.

— Къде, по дяволите, ще я водите? — изкрещя вече Джун.

— Анжела, моля те излез веднага.

Притиснах ръце безпомощно. Не бях сигурна какво искам да направя. Чувствах се много по-привързана към Джун, естествено, но д-р Спайсър имаше далеч повече власт тук. Тогава Джун се приближи към мен и като седна на стола зад мен, ме прегърна силно. Може би трябваше да ми подежда успокояващо, но вместо това се почувствах като неин заложник.

— Искаш цяла седмица наказание ли, Джун? — попита д-р Спайсър. — Защото си много близо да го получиш.

— Ако това да бъде цяла седмица далеч от вас се брои за наказание, нямам нищо против — озъби се Джун.

— Специално в твоя случай, смятам, че самотата е едно от най-тежките наказания, които можеш да получиш. Но не се притеснявай — от следващата седмица ще откриеш, че имаме много голямо разнообразие от варианти да се справяме с такива като теб.

— Не мисля, че искам да отида — обадох се аз тихо. Гласът ми трепереше.

— Моля? — ококори се д-р Спайсър.

— Не искам да отида — повторих аз, усещайки силната прегръдка на Джун.

— Наказание в мазето и за двете в такъв случай. Наложих се да извикат цели три надзирателки, за да успеят да ни свалят до там.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

„Толкова е тъпо“, промърморих аз, сякаш имаше кой да ме чуе.

Надзирателките ме бяха издърпали по металните стълби надолу, през двойно заключваща се метална врата с тройна ключалка и след това по дълъг тъмен тунел. За да занимавам с нещо ума си, броях стъпките им — 122. След това се заизкачвахме по няколко други стъпала и от цвета на стените наоколо предположих, че се намираме в мазето на някоя от околните сгради. Двойка стари ръждясали бойлери преграждаха на две стаята, в която влязохме. Една от жените отвори малка врата зад един от бойлерите и като ме избута вътре, трясна вратата зад гърба ми. Това, че съм сама, не ме притесни толкова в първия момент, по-скоро изгарях от любопитство да разбера къде се намирам. Очевидно ме бяха довели по някакъв подземен път до мазето на една от по-далечните сгради, кой знае на колко метра под земята. Никой не знаеше къде съм, с изключение на надзирателките. Ако забравех за мен, щях да си умра тук. Представих си изражението на майка ми, ако ме видеше сега. Дали това беше „лечението“, на което се надяваше толкова?

Преди няколко седмици щях да си представям как Тревор се промъква, разбива ключалката и ме спасява. Но след толкова време, вече дори не можех да се наслажда на тези си мечти. Бях напълно сама в самотата си. Огледах се бавно. Стените наоколо бяха от стар бетон, а в стаята нямаше нищо, освен един лекъосан матрак на пода, мръсна метална мивка и някаква отвратителна дупка, която подозирах, че трябваше да е тоалетната. Виждах всичко това едвам-едвам — единствената светлина идваше от малък прозорец на вратата. Когато се надигнах на пръсти, за да погледна през него навън, видях само люлееща се електрическа крушка и половин бойлер.

Джун твърдеше, че тези наказания в изолация й давали време да мисли, но аз знаех, че за мен това щеше да е чисто мъчение. Още от съвсем малка, винаги когато оставах сама, гледах да се занимавам с компютърна игра или книга, или каквото и да е друго. Когато

пораснах, започнах да викам при мен приятели или гаджета, само и само да не оставам сама за по-дълго. Дори през уикендите, когато всички бяха заети, знаех, че мога да изтрия само двацет минути сама, без да се побъркам. Когато започнех да мисля безцелно за някакви неща, се изтощавах. А сега бях затворена в стая, без да имам какво да правя, освен да мисля. Без списания, телевизия или други развлечения. Само аз, електрическа крушка и тоалетна.

Приближих се към зейналата дупка и надникнах вътре. Исках да започна да правя каквото и да е, само и само да се разсейвам. Да се опитам да повърна? Да удрям с ръце по стените, докато потече кръв? Но вместо това седнах до дупката и започнах да си играя с косата си, като пусках водата непрекъснато, за да нарушавам обгръщатата ме тишина.

Бях минали може би няколко часа, без да помръдна от мястото си. Бях започнала да си тананикам някакви безсмислени мелодийки, когато най-после чух вратата да се отваря. Веднага млъкнах. Не желяех да показвам, на който и да е колко съм нещастна. Исках да изглеждам силна като камък, но подозирах, че вместо това имам вид на гладно кученце. Исках навън. Исках компания.

Горната ключалка прещрака, после долната и вратата бавно се отвори. За моя изненада отвън стоеше мъж. Същия онзи мъж, когото бях видяла в нощта с Джун, Райли и Ребека навън. Не младият, който спря дъха ми тогава, а по-възрастният, с прошарената коса и истерично лаещото бяло кученце. Не беше облечен строго като останалите доктори — носеше свободни памучни панталони и развлечена тениска.

— Анжела Карденас? — попита той.

Изправих се и кимнах.

— Ела с мен, ако обичаш.

Той огледа с неодобрение мръсната стая и ми подаде хартиена торба.

— Това е новата ти униформа — каза той. — Хайде, ще те заведе в стаята ти в главната сграда. Както знаеш, политика на училището е да запознаваме първокурсниците постепенно с правилата и живота в „Хидън Оук“. Стъпка по стъпка. Както пускаш риба в аквариум, разбираш ли ме?

Изсумтях и го последвах по тъмния тунел. Когато стигнахме до стълбите, той ми направи знак да тръгна пред него. През цялото време

го чувах как диша тежко зад мен, докато се изкачва.

— Риба в аквариум — засмя се хрипливо той, задъхвайки се, — дали не съм най-стереотипният учител по биология, а?

— Тоест не сте лекар? — попитах аз.

— Моля? — недочу той.

Измърморих въпроса си отново.

— А, не, не съм. Взех си магистърската степен, но дотам. Изчакай за секунда.

Спряхме по средата на второто стълбище. Бяхме минали през няколко врати и завой и нямах никаква идея къде се намираме.

— Знаеш ли къде сме? — попита ме учителят.

Поклатих глава.

— О, съжалявам. По принцип не съм аз този, който трябва да запознава новите ученици с програмата, но имам свободен час днес, а секретарката е болна, така че се нагърбих с тази задача. Така, ти мина през едномесечния период на ориентация и с радост те информирам, че вече си в основната група момичета на „Хидън Оук“. Групата с по-малко ограничения и повече свобода. Наричаме я Златната група. Тук имаме Златна и Лилага група. Все едно сме някакъв шивашки цех, а?

Явно чакаше да се засмея, затова се насилих да издам някакъв подобен звук. Прозвуча като хълцане. Той продължи:

— Ще бъдеш в една стая с още една първокурсничка и едно от по-големите момичета, което ще те разведе наоколо и ще отговори на въпросите ти. Разбира се, можеш да се обръщаш и към някой от учителите винаги, когато поискаш. Към мен например. Аз съм мистър Дериан.

Обърнах се и подадох ръка за здрависване. Той ме погледна учудено за момент — явно не очакваше подобен жест — след което я стисна силно.

— Виж — продължи той, — докато се държиш добре, ще видиш, че животът в училището ще бъде много по-лесен, отколкото досега, по време на ориентацията. Избери приятелите си внимателно и ще бъдеш далеч от проблемите. А ако си далеч от проблемите, няма да намериш разлика между това тук и всяко друго нормално училище.

— Какво става с момичетата, които... се забъркват в проблеми? — попитах аз, мислейки за Джун, Райли и останалите, които останаха в старата сграда.

— Боя се, че не мога да ти отговоря. Важно е да запомниш, че по никакъв повод не бива да споменаваш момичетата от Лилавата група. Няма да ги видиш повече по време на престоя си тук, така че това няма значение.

Кимнах, опитвайки се да осмисля това, което ми казваше.

— Виж, Анжела — каза той, като ме погледна в очите, — искам да запомниш името ми. Мистър Дериан. Повечето от учителите тук дойдоха едва след като „Хидън Оук“ беше отворен и са леко... е, ще видиш какви са. Но аз съм от... така да го нарека „старото“ поколение. Преподавах тук, още когато това беше момчешко училище. Има още няколко колеги, с които сме тук оттогава и ще откриеш, че сме доста по-приятелски настроени. Можеш да ме потърсиш винаги, когато имаш проблем, нали?

Кимнах отново.

— Стаята ти е точно зад тези врати, първата вляво. Номер 201. Няма ключ и ще се наложи да вземеш това легло, което е останало свободно. Графикът ти е залепен на вратата. Очакваме те в първия ти час след точно 45 минути. Ако се объркаш, попитай някое от момичетата накъде да тръгнеш. И отново те съветвам да внимаваш с кого се сприятеляваш.

Ново кимване. Той ме потупа по рамото, след което заслиза обратно по стълбите. Изчаках, докато чух зад него да се затваря врата. След това започнах да треперя. Знаех, че това е един вид прогрес — от положение да съм заключена в стаята си до това да съм в стая, която дори няма ключалка. Само че ми идваше в повече. Нямах си идея кого ще намеря, когато отворя врата пред себе си. Нито на кого щях да мога да се доверя.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Коридорът беше празен. Чух далечен шум от тракането на чинии и прибори, явно трапезарията беше наблизко. Отворих бавно вратата на стая 201. Пред мен се откри страхотна стая — несравнимо по-хубава от тази, в която спях досега! Стената отсреща беше заета от огромен прозорец, откриващ гледка към зелената поляна и гората. Под прозореца имаше голямо двойно легло без чаршафи. Срещу него имаше две единични с различно на цвят спално бельо. Стори ми се, че разпознах тъмносините чаршафи на Кармен и сърцето ми подскочи.

Приближих се до свободното легло под прозореца и го загледах подозрително. Беше широко и със страхотна гледка — защо ли беше свободно? Седнах на него и се загледах в полянката навън. Прошарено врабче се търкаляше в размекнатата пръст. Можех да изживея живота си на това легло, ако ми беше позволено да гледам навън. Може би ми бяха оставили най-хубавото легло, защото са знаели, че ще се чувствам притеснена и не на място и са искали да ме накарат да се чувствам по-добре. Отворих торбата, за да разгледам новата си униформа — карирана пола и чисто бяла риза. Униформа, която хората обикновено асоциират със скъпоплатените частни училища. Все едно искаха да ми кажат — *Добре дошла в Златната група — ти вече си почти нормална*. Открих чисти жълти чаршафи в долната част на леглото и старателно ги изпънах върху мекия матрак. Стомахът ми къркореше, но май нямаше да ми остане време за закуска. Часовникът над вратата ясно показваше, че имам само петнадесет минути до първият ми час. Както мистър Дериан ми беше казал, графикът ме чакаше залепен на вратата.

Анжела Карденас — първа година.

Класификация: Златна група

Степен на сигурност: 4А

Съветник на факултета: Харолд Дериан

Психиатричен съветник: Роберта Зилинска

Група по размножаване: М

Седмична програма:

1. Испански — АЛСАНЦ, Елизабет
2. Геометрия — ШЕПЪРТ, Джон
3. Свободен — явете се в общата стая
4. Английски — БИНГАМТЪН, Марта
5. Биология — ДЕРИАН, Харолд
6. Световна история — ЧЪРЧИЛ, Матю
7. Изкуства — различни
8. Спорт — ХЪНДРИК, Адриане.

Група размножаване? Какво, за Бога, значеше това!?! Объркана избледняла схема с плетеница от номера на класни стаи беше залепена до графика ми и след като я изучавах няколко минути, разбрах, че 1. Имахме часове седем дни в седмицата и 2. Първият ми час щеше да бъде с Мистър Дериан. Преди да изляза, огледах стаята, търсейки баня, но такава нямаше (намерих обаче малка скрита камера под тоалетката). Излязох бързо в коридора, за да се огледам в огледалото отвън. Лицето ми изглеждаше мазно, но поне косата ми беше леко рошава и дива, колкото да буди интерес. Облякох си бързо новата униформа и се запътих към долния етаж.

Коридорите бяха прави и светли и гъмжаха от момичета. Чувствах се така, все едно всички ме гледаха и се чудеха коя съм, макар че не срещнах нито един вперен право в мен поглед. Оглеждах се за познати лица, но такива засега нямаше, не познавах никого тук. Сградата на основното училище беше на два етажа и с голям двор отпред — лесно щях да се ориентирам в обстановката. Най-после успях да стигна до стаята по биология и зачаках пред вратата да пристигне мистър Дериан. Момичетата започнаха да влизат в стаята едно по едно или на големи шумни групи. Усмивах се на първите няколко, но след като не получих никаква обратна реакция, спрях. След известно време пристигнаха две момичета, които познавах — бяха Кони и също толкова огромната ѝ приятелка Мелиса. Кимнах им и Кони помръдна глава в отговор: „Боже, падна ни се Карденас. Бях сигурна, че ще отиде в Лилавата група“. Влязох заедно с тях в стаята и се изненадах, когато Кони остави Мелиса и отиде да седне сама на една от гладките лабораторни маси. Последвах я.

— Мога ли да седна при теб? — попитах.

— Не бих казала — отвърна тя. — Мистър Дериан ни е определил партньори, с които трябва да седим.

— Точно така — чух зад себе си глас — и това е моето място.

Дръпнах се от пътя на партньорката на Кони — грубо на вид момиче с още по-мъжко държание. Имаше татуирани гривни с шипове на ръцете си, а на носа ѝ зееше гигантска дупка, там, където преди е стоял грамаден пиърсинг. Звънецът удари и все още нямаше и следа от мистър Дериан. Момичетата започнаха да си шепнат нещо и усетих все повече и повече изпълнени с любопитство очи върху мен.

— Как се казваш? — провикна се едно от момичетата.

— Това е Анжела — обади се Кони, преди да успее да си отвори устата.

— Здравейте — поздравих сухо аз.

— Ти си истинска красавица — обади се страховитата на вид партньорка на Кони.

Усмивката ѝ показа един ужасен сребърен зъб. Не се усмихнах. Беше го казала по такъв начин, че ми стана ясно, че не ме смята за красива, но смята, че аз смятам, че съм.

— А ти направо си *очарователна* — отвърнах ѝ аз.

Каквото и да искаше да отговори, не успя, тъй като точно в този момент се появи мистър Дериан. Той ме подмина и нареди високо всеки да извади по лист от тетрадката си. Сетих се, че нямам тетрадка, нито каквото и да било свързано с училищните занятия, докато другите момичета вадеха листове и моливи.

— Стадии на митозата, с описание на всяка една от тях — нареди той, — имате петнадесет минути.

Половината от момичетата се хванаха да пишат моментално, докато останалите гледаха с празен поглед в белите листове пред себе си, зяпаха в тавана или търсеха вдъхновение в дъските на пода. Аз вдигнах ръка и изчаках мистър Дериан да ме забележи.

— А, да, Анжела, разбира се. Радвам се да те видя отново, ела отпред, моля те.

Приближих се към бюрото му. Той не стана, само ме погледна сериозно и каза:

— Започнахме преди една седмица, но ти изглеждаш умна, така че мисля, че ще успееш да ни догониш без проблеми. Ето ти учебник. Защо не почетеш малко за митозата, докато другите пишат. Глава две и

четири мисля. Ще намериш всички необходими пособия под чина си. Полагат ти се по една тетрадка и един молив по всеки предмет.

— Къде да седна? — попитах.

— Трябва да има едно свободно място. Ей там, до Кармен Поуп.

— О — казах само аз и се огледах трескаво.

На една от най-задните маси седеше Кармен, опитвайки се да остане скрита, колкото се може повече.

— Ей, как си? — прошепнах аз, като седнах до нея.

— Здравсти — каза тя, без да вдига очи.

— Радвам се да те видя и че не са те изключили — опитах аз.

— Правя контролно — сряза ме тя.

Отворих учебника си и се загледах в текста с безразличие. Дори когато приключи с теста, Кармен не ми проговори. Просто отвори учебника си и се зачете, докато мистър Дериан не започна да преподава новия урок. Когато звънецът удари, тя стана и се изниза светкавично през вратата преди всички останали. Не се опитах да я спра, разбирах я чудесно. Беше повече от логично да ми бъде ядосана, макар че искрено се надявах да успеем да станем пак близки, както преди. Прибрах бавно нещата си и излязох последна от стаята. Обърнах се на вратата, само за да видя как мистър Дериан ми се усмихва окуражително и ми намига.

След биологията следваше час по световна история, после английски. Знаех, че това е само първият ми ден тук и едва ли щях да остана със същата нагласа още дълго, но в момента усещах, че може би този път ще успея да се концентрирам върху уроците си, дори ще ми стане интересно. В часа по английски четохме роман и на излизане от стаята гордо стисках в ръце малка тънка книжка с кафяви страници. Щях да прочета тази книга от корица до корица, обещах си аз. Завъртях се из кафето, само колкото да си взема един сандвич и прекарах обедната почивка в една от кабинките на общата баня, дъвчейки и четейки първата глава. Беше много интересно — за една жена, която осъзнава, че не обича съпруга си и обърква целия си живот. Помислих си, че колкото и зле да станат нещата в училище, винаги можех да седна на спокойствие и да почета за хора, чиито живот е още по-скапан и от моя.

След обяда дойде часът по испански за чужденци, където очевидно бях записана по погрешка. Само че аз реших да го играя все

едно не го говорех като майчин език, само колкото да получа шестица на есето. Учителката, мис Алсанц, беше родом от западните щати. Съмнявах се, че би могла да различи по говора дори някой чист мексиканец. След като часовете най-после приключиха, предположих, че е време да се връщаме по стайте си и точно се бях запътила натам, когато видях всички момичета да слизат към приземния етаж на сградата. Последвах ги бавно. Излязохме в дълъг коридор, по цялата дължина, на който имаше стаи. По вратите нямаше нито надписи, нито номера, но момичетата явно чудесно знаеха къде отиват, защото бавно се разделяха и всяка влизаше в една от стайте. Продължих бавно по коридора, безцелно влачейки крака. След като удари вторият звънец, останах съвсем сама по средата на коридора. Не ми се щеше просто да избира някоя случайна врата и да попитам какво става тук и къде отидоха всички, затова седнах на пода и облегнах гръб на стената. Позяпах наоколо още известно време, мигайки срещу малката камера над главата ми и тъкмо се канех да отворя романа си, когато чух силен глас от края на коридора:

— Извинете ме, госпожице, какво си мислите, че правите?

Изумително ниска, пълна жена с бяло руса коса и кожено вталено яке ме гледаше с ледено изражение и скръстени пред гърдите ръце. Предполагам, че беше някоя от тукашните надзирателки или пък някоя учителка, само че изглеждаше странно някой от преподавателите да си позволи да обуе дванадесет сантиметрови яркорозови обувки на ток.

— Днес е първият ми ден — казах аз, — и никой не ми каза какво трябва да правя.

— Едва ли — отвърна тя, продължавайки да ме гледа изпитателно.

Зяпнах я в отговор, чудейки се както ли точно очаква да чуе.

— Кажи истината — изкомандва тя.

— Това е истината. Преди няколко часа ме преместиха от старата сграда.

— Казаха ми, че няма да изпращат никой повече тук. Златната група вече е затворена.

— Не знам какво да ви отговоря, освен че със сигурност трябва да бъда тук. Ето, гледайте — извадих смачканият си график от джоба

си и ѝ го подадох. С лека неприязън, предполагам. Не обичах да ми държат подобен тон.

Тя впи очи в листа хартия с нещо подобно на подозрително вълнение.

— Ще се наложи да си поговоря с д-р Спайсър — каза тя. — Ти не трябва да си тук. Не искам да влияеш зле на останалите ми момичета.

— Моля?

Тя поклати остро глава и като ме игнорира, тръгна надолу по коридора. Щом стигна до края му, се обърна и ме погледна.

— Идвай — изграчи тя като щракна с пръсти, все едно ѝ бях домашен любимец.

Последвах я, стискайки нещата си силно в ръце. Скрит някъде из страниците на учебника ми по история, средният ми пръст сочеше към гърба ѝ. Тя ме заведе до административните офиси, които помнех от първия си ден тук, и ме заключи в една от стаите. Все едно преживях всичко наново. Седнах на пода и прегърнах коленете си, взирайки се в малкото квадратно прозорче на вратата. Видях д-р Спайсър да се появява и макар да не чувах добре през вратата, ми стана ясно, че води сериозен спор с жената с розовите обувки. Накрая и двете изчезнаха от погледа ми. Поседях така известно време, но нищо не се случваше. Започнах да се притеснявам, че са ме забравили. Доближих се до вратата и почуках силно. Нищо не се случи. Повъртях се още известно време в стаята, мислейки си колко ми е омръзнало да бъда заключвана къде ли не. Все пак, тук беше къде-къде по-добре от мръсното мазе в подземие то. Накрая вратата се отвори и пред мен застана ужасната жена с кисела физиономия на лицето си.

— Казвам се мис Виена — обяви механично тя. — Аз съм деканът на това училище. Ще се обръщаш към мен за всички въпроси, свързани с часовете си. По някакъв начин си успяла да се промъкнеш до Златната група и не е мое право да ти отказвам образование. Но при първия проблем, който ми създадеш, ще изхвърчиш при нещастниците от Лилавата група на секундата. А повярвай ми, не искаш това.

— Какво точно представлява тази Лилава група? — попитах аз.

— Това е първият и единствен път, в който ще толерирам подобен въпрос — отговори тя. — Ти няма да видиш повече момичетата от Лилавата група и няма защо да занимаваш мозъка си с

тях. Забранявам ти да задаваш подобни въпроси отсега нататък. Така, предполагам, че достатъчно си се ориентирала през първия си ден тук, затова има само още няколко неща, които трябва да ти обясня. Пропуснала си часа си по размножаване днес, заради всичките тия дяволии, но от утре си длъжна да присъстваш там от три до седем всеки ден. Намерих ти място във втора стая.

Група по размножаване. Значи вярно си бях прочела графика. Никога не бях чувала за подобни часове досега. Изкушавах се да попитам какво точно представлява тази група, но имах усещането, че жената няма да отговори на нито един въпрос, който и зададох.

— Едва ли е нужно да ти казвам, че не обичам да ми бъдат налагани чужди решения — продължи тя. — И независимо, че може би се опитваш да се покажеш в добра светлина, или просто си излъгала някого, за да се озовеш при мен, скоро ще ти стане ясно, че мястото ти не е тук. Дай ми само най-малката причина да те изритам и ще го направя. Ясно ли е?

Кимнах, като ухапах езика си до болка, за да се спра да ѝ отговоря по начина, по който исках.

— Тръгвай сега. Д-р Зилинска се съгласи да те приеме по-рано. В момента не е в работното си време, така че се постарай да ѝ благодариш.

* * *

Днес почти се зарадвах да чуя познатия звук от очилата на д-р Зилинска. Беше хубаво, че поне едно нещо не се беше променило от вчера до днес.

— Какво става — попитах аз, щом влязох, — какво е всичко това? Другите момичета още ли са в старата сграда? И каква е цялата тази работа със Златната група?

Д-р Зилинска вдигна учуден поглед към мен. КЛИК.

— Сигурна съм, че си била предупредена да не задаваш такива въпроси, Анжела.

— Ама не можете да постъпвате така. Аз имах приятели там, а сега ме откъсват от тях, без да ми кажете нищо, без причина. Как очаквате да започна да се оправям, когато постоянно ми издърпват

килимчето под краката? И каква, по дяволите, е тая група за развъждане? Да не би да искате да ни чифтосвате с шпаньоли?

— Утре ще разбереш — кратко отвърна тя.

— Ако е някаква извратена оргия, ще откача.

Изведнъж, за моя изненада, тя избухна в смях.

— Не е извратена оргия, обещавам ти — каза тя през смях. — Сега, нека поговорим за преместването ти в основното училище. Какво мислиш за първия си ден тук?

Реших, че е по-добре да ѝ дам да се хване за нещо.

— Мисля, че може би този път уроците ще са ми интересни.

Тя кимна.

— Това е често срещана реакция. Изумително е как първият месец в старата сграда ви подготвя действително да искате да научите нещо.

И? Какво очакваше? Потупване по гърба?

— Радвам се да видя, че не всички учители са жени — казах аз.

Тя ме погледна остро. КЛИК. КЛИК.

— Защо?

— Спокойно, докторе. Просто беше зловец, това е всичко. Като някакъв кошмарен женски затвор. По-нормално е да има и мъже наоколо.

— Говориш за Мистър Харисън, предполагам?

— Не, кой е мистър Харисън? — попитах аз.

Тя си записа нещо в тетрадката.

— И кого точно си срещнала, ако мога да попитам.

— Някои от учителите. Мистър Дериан, Чърчил и Шепърт.

— И как ти се сториха?

— Като учители.

— Нищо повече?

— Не съм сигурна какво точно искате да ви кажа.

— Няма значение какво искам да ми кажеш.

— Вярно — извъртях очи аз.

— Надявам се да помниш, Анжела, че сме говорили за това колко много си разчитала на мъжете около теб за самочувствието си в миналото. Имаме си причини да не допускаме мъже учители през първия ви месец. Сега, когато си в основната сграда и имаш контакт с мъже, е важно да не се върнеш към старите си навици.

Кимнах разсеяно. Харесваше ми, когато Зилинска използваше думата в *миналото*, като говореше за живота ми. Караше ме да се чувствам така, все едно историята ми е годна да бъде записана в някоя книга.

— Не смятам, че е добре да ми позволявате изобщо да комуникирам с мъже тогава.

— Ако това е шега, то е неуместна.

— Господи! Хубаво де, млъквам.

Но все пак не бях много далеч от истината. Сетих се за красивия млад мъж, който бях видяла на прозореца. Харисън, може би?

— Ако не си готова да говориш за това сега, ще оставим тази тема за по-късно. Имаш ли някакви въпроси относно графика, часовете?

— Не, но например за момичетата, с които ще съм в стая. Кои са?

Д-р Зилинска примигна объркано.

— Не знаеш ли? Ще живееш с Кармен. Настаняваме ви нарочно с хора, които вече познавате, за по-удобно. Кармен и Морийн. Помниш Морийн, нали? Тя ще бъде и твоят водач и надзорник отсега нататък. Тя е истински модел за подражание.

— Тя е от момичетата, които си броят калориите дори на колата — изсумтях аз.

Тя ме погледна още по-объркано.

— Искам да кажа, че не е искрено мила. Изкуствена е.

— Е — нетърпеливо заключи Зилинска. — Тя е всичко, с което разполагаш.

Заключението ми беше ясно: нуждаех се от колкото се може повече приятели тук.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Д-р Зилинска прецени, че групата по развъждане, каквото и да значеше това, може да започне от утре, затова отидох в трапезарията. Беше празна и използвах момента да грабна едно парче шунка, малка купичка със солен бульон и няколко листа покафеняла зелена салата айсберг. Изядох ги набързо, докато четях книгата си, и се измъкнах, тъкмо когато момичетата започнаха да пристигат за вечеря.

Стая 201 беше тиха и празна. Седнах на леглото си и продължих да чета, като от време на време поглеждах през прозореца към храстите в градината и подскачащите върху тях врабчета. След известно време вратата се отвори и влезе висока блондинка.

— О, здрасти — каза тя, — аз съм Морийн.

— Знам — изправих се аз, — ти ме разведе наоколо първия ден.

— Точно така. Не бях сигурна дали ме помниш.

— Кристално.

— Е, виждам, че си се настанила. Надявам се, че няма проблем с леглото.

— Не, даже е чудесно всъщност.

— Това е спокойна стая, мен ме няма почти през цялото време, защото го прекарвам долу с приятелите си. Ще ти бъде спокойно да учиш или да четеш, или просто да си стоиш сама, ако искаш. Сега слизам долу, но ако има нещо, винаги можеш да ме потърсиш, нали?

Кимнах и тя се обърна да излиза.

— О — спря се и се обърна, — мразя да го казвам, но официално се водя нещо като префект тук, така че можем да сме приятелки и така нататък, но освен това съм от упълномощените с власт тук. Просто исках да го знаеш.

— Ясно — вдигнах палец аз и се усилих да възпроизведа изкуствена усмивка, от която направо мен ме побиха тръпки.

Докато Морийн излизаше, на вратата се появи Кармен, натоварена с огромна купчина учебници, като придържаше клатушкаците се книги с брадичка.

— А — каза тя, като стовари книгите на леглото си. — Здравсти.

— Здравсти, Кармен — отвърнах аз.

Двете се гледахме мълчаливо за момент. Накрая тя въздъхна силно.

— Реших, че няма да ти се сърдя — започна тя. — Все пак не ти ме бутна от покрива онази сутрин. И нямаше логика да останеш с мен и да бъдеш наказана, просто заради жеста. Би било глупаво.

— Мерси — казах аз. Прозвуча тъпо и кухо, но какво друго можех да кажа. Тя така или иначе вече се беше извинила от мое име. — Какво се случи с теб? — попитах накрая.

— Нищо кой знае какво всъщност — отговори тя. — Излъгах ги. Казах им, че съм се промъкнала на покрива, само за да погледам малко небето. В крайна сметка решиха, че просто съм се държала глупаво и детински, а не че съм нарушила правилата. Изтърпях няколко часа наказание всяка вечер за около седмица, но не беше толкова зле. Не мисля, че бих искала да видя повече Джун, обаче.

— И как е тук? Нещо интересно случва ли се?

— Часовете са ужасни. Е, ти беше по биология, където не е чак толкова страшно, обаче френският е пълен кошмар. Учителката се опитва да ни впечатли, като изнася материала на френски, а дори не знае къде и как да използва миналото време. Представяш ли си?

— Нямах предвид точно тези уроци.

— А какво?

— Какви са тия разплодителни групи или каквото и да е там.

— А — засмя се тя, — искаш да кажеш групата по „размножаване“ ли?

Кимнах.

— Няма нищо общо с това. Кой да знае, че тая дума имала всъщност друго значение — означава нещо като култура^[1]. И аз се бях паникьосала като прочетох графика си за пръв път. Учат ни на етика и добри обноски — как да държим чашата си, как да се храним правилно, как да казваме благодаря. Такива работи.

— Вярно ли? Като в онези, средновековните романи?

Тя се усмихна и кимна. Седнах на леглото си отегчено и казах:

— Вече съм ходила на подобни курсове. Ужасна скука е.

— Казват ни, че по този начин се учим на самодисциплина, за да можем да сме пълноправни членове на обществото някой ден —

издекламира, все едно беше робот. — Не е толкова зле — продължи тя, като седна до мен. — Не може дори да се сравни с ужасните уроци в старата сграда.

— Ясно ми е. Това им е целта. Първо да ни набутат там и да ни подложат на онзи ужас, за да сме благодарни за новите лайна, в които ще ни заврат сега. А Морийн? Каква е тя?

— Сладка е. Всички я харесват.

Намръщих се.

— Какво?

— Нищо. Имала съм доста лоши преживявания с момичета като нея.

— Не знам, всъщност е доста мила с мен. Не мисля, че ще направи нещо лошо.

— Ще видим.

Кармен ме погледна с онзи неин поглед „прекалено песимистично си настроена предварително“. След това стана и започна да подрежда книгите си в отделни чекмеджета под леглото.

— Радвам се, че си тук, Анжела — каза накрая тя, все още с гръб към мен.

— Аз също.

По-късно вечерта двете с Кармен слязохме в общата стая заедно с голяма част от останалите момичета, преди да се върнем отново в стаята. Оказа се, че повечето от тях бяха готини и бързо намерихме за какво да си говорим (уроците, предимно). Когато стана време за лягане и се прибрахме в стаята, открих, че действително имахме далеч повече свобода, отколкото предния месец. Нямаше проверки, нито гасене на лампите. Можех да чета цяла нощ, ако поисках. Седнах на леглото си и се загледах навън, докато Морийн бясно пишеше някакво писмо на голям лист хартия, а Кармен четеше напред в учебника по биология (по необяснима за мен причина).

Навън нямаше кой знае какво за гледане и малко по малко очите ми започнаха да се затварят. По едно време видях мистър Дериан и учителката по английски мис Алсанц да прекосяват тъмния двор и да се насочват към порутените сгради в далечната част на двора. За момент се зачудих каква ли работа имаха там толкова късно вечерта, но така ми се спеше, че скоро забравих за това. Едва когато загасихме лампите, разбрах защо бяха оставили това легло свободно. Точно над

прозореца беше монтиран огромен оранжев прожектор, който блестеше право върху главата ми. Дори като си затворех очите, пак виждах розово-оранжеви светлини. Нямах нито щори, нито перде, което да ме спаси. След поредица безуспешни опити да заспя, станах и избутах леглото няколко инча по-далеч от прозореца, но ефект отново нямаше. Светлината беше толкова силна, че имах чувството, че ми прониква в мозъка. Накрая единственото, което успях да измисля, беше да притисна дебелата възглавница върху лицето си. Не особено удобна поза за сън, но имах ли избор?

Всеки път щом помръднеш обаче, възглавницата се изплъзваше от очите ми и се будех. И ето как се озовах будна и зяпаща през прозореца в един часа през нощта. Тръбата за парното, която минаваше до леглото ми издаваше натрапчив глух шум, все едно се опитваше да ми каже нещо. Навън оранжевият прожектор беше оцветил поляната в яркожълто, а клоните на най-близките дървета се полюшваха ритмично на есенния вятър. Не се виждаха никакви други светлини в далечината — единствено мрака на гората наоколо. Светлината на прожектора беше толкова силна, че дори не можех да видя звездите.

Отсреща на първия етаж лампите в една от стаите все още светеха. Виждах много малка част от вътрешността на стаята, като от време на време до прозореца се появяваше ръката на този, който беше вътре. Беше мъжка. Приближих се малко към прозореца, облегнах брадичка на възглавницата и тъй като така и така не можех да спя, зачаках да видя на кого принадлежи ръката. Само че вместо да се появи отново, на прозореца се появи гол мъжки гръб. Дали защото ме бяха затворили в училище, пълно само с момичета, или защото от повече от половин час зяпах само в празния прозорец, сега гръбът на мъжа ми се стори най-красивото нещо, което бях виждала през живота си. Раменете му бяха притиснати толкова плътно до стъклото, че се оцветяваха в оранжевата светлина от двора, а косата му — къдрава и рошава беше влажна от пот около врата му.

Тогава, както се беше появил, изведнъж той изчезна. Няколко секунди по-късно беше заменен от по-слаба фигура, гола до рамото ръка и малка част от крак — определено женски. Ръката се пресегна напред и мъжът се появи отново, този път с лице към мен, прегръщайки момичето, шептейки нещо в ухото му. Видях как тя

отметна глава, очевидно изпитвайки удоволствие от чутото. След това той вдигна поглед нагоре и очите му срещнаха моите.

Исках да се дръпна назад, да се барикадирам с възглавницата си и да се направя, че никога не съм поглеждала през прозореца. Вместо това обаче замръзнах, не можейки да отместя поглед от очите му. Беше младият мъж, който видях онази нощ с Джун и останалите, който стоеше сам в тъмната стая. Той замръзна за момент, след което, без да помества поглед, отново наведе устни към врата на момичето.

Усетих как вените на врата ми се подува от напрежение и започнаха да пулсират. Огледах трескаво стаята ни и видях Кармен да спи дълбоко. Когато отново погледнах към прозореца, се надявах да се е махнал оттам, но не беше. Гледаше ме изпитателно, сякаш е чакал да се обърна отново. Само че сега момичето го нямаше и той стоеше гол до кръста на прозореца си. След това прокара бавно ръка през влажната си коса и ми се усмихна. Беше влудяваща усмивка — властна и привлекателна.

В ума ми просветна името, което д-р Зилинска неволно ми беше издала — Харисън. След това в главата ми прозвуча речта ѝ как съм разчитала твърде много на мъжете за самочувствието си. Никога досега не бях мислила, че е възможно някой лекар да се окаже прав в диагнозата си за мен, но ето че се случи — беше истина. В момента бях напълно безсилна пред властта на непознатия мъж пред мен и просто седях и очаквах той да направи нещо, с което да ме накара да се почувствам по-добре. Само че как, по дяволите, трябваше да реагирам в подобна ситуация, когато вниманието на този привлекателен мъж беше единственото хубаво нещо за целия ми ден? Усмихнах му се леко и кимнах, оставяйки едната презрамка на нощницата ми да се смъкне бавно при движението.

Той повдигна вежда и измърмори нещо, което не успях да разбера по устните му. Изглеждаше така, сякаш се готви да ми кимне обратно, когато завеса от руса коса се спусна между нас и ръцете на момичето отново го придърпаха към себе си. Обръщайки се рязко, той изчезна от прозореца към вътрешността на стаята. Дълго гледах празния прозорец, но той не се появи повече. Не успях да заспя, докато светлината в стаята му не изгасна напълно.

[1] Думата в английския текст е breeding, което означава както размножаване, така и култура, добро възпитание и обноски. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Когато се събудих на следващата сутрин, Морийн вече беше излязла. Кармен беше облечена в униформата си и се суетеше около вратата.

Чакай — сънено извиках аз, — изчакай ме.

— Луда ли си? Ще изпусна закуската. Ти дори не си станала от леглото.

— Хайде де, само една минутка.

Тя ме изгледа нетърпеливо, докато се измъквах от леглото, грабнах една кърпа и веднага я изпуснах на пода.

— Господи, ти изобщо спала ли си?

— Ела с мен до банята и ще ти разкажа всичко.

— Ама аз наистина не искам да изпускам закуската!

— Няма да я изпуснеш, де! Боже!

В банята нямаше никой, освен нас. Кармен чакаше до вратата, докато вляза под душа и щом дръпнах завесите, се приближи и попита:

— Е? Какво толкова е станало, та не си мигнала снощи?

— Първо, благодаря, че сте ми запазили легло точно под прожектора. Много мило.

Тя замълча за секунда.

— Ти дойде последна. Освен това, изобщо няхах представа, че ще бъдеш ти.

Кармен, която помнех от първия си ден, щеше веднага да предложи да си разменим леглата. Учеше се да оцелява бързо. Браво на нея.

— Не това ме държа будна — продължих аз. — Искам да кажа, не само това ме държа будна.

— Звучи интересно.

— Направо ще паднеш — казах аз ѝ и разказах всичко за мъжа на прозореца.

— По описанието мога да ти кажа кой е — тук има само едно момче на нашите години — синът на мистър Дериан — Харисън. Той е

на осемнадесет и тъкмо е завършил училището в близкия град. Върши разни странни работи из училището. Забранено ни е да говорим с него, камо ли подобни среднощни разгонвания на прозорците.

— Той е страхотен, Кармен.

— Виждала ли си му лицето. Ух!

— Видях го, не изглеждаше толкова зле.

— Ама видя ли му *кожата*?

— Не ми пука. Страхотен е!

— Задръж си го.

Обърках се. Дали наистина бях видяла Харисън?

— Анджи, сериозно. В нормалния свят момичетата не биха го погледнали даже, но тук се движи като някаква секс бомба. Знае, че е единственото момче наоколо и се възползва от това, разбираш ли. Подъл е.

— Чудя се с кого ли беше снощи в стаята си — промърморих аз.

— Какво те интересува?

— Беше руса. И слаба.

— Сякаш са малко такива тук.

Всъщност, като се има предвид факта, че боите за коса бяха забранени, нямаше много естествени блондинки в „Хидън Оук“. Може би щях да я разпозная в някакъв момент.

— Слушай, Анджи — продължи Кармен, — трябва да тръгваме.

Повдигнах вежда и се обърнах да се изплакна под душа. Вече бях Анджи? Мразех да ме наричат така, макар че беше сладко да се обръща към мене с умалително име. Видях как ми подаде кърпата под завесата и я взех. Дръпнах завесата на душа, преди да завържа кърпата около тялото си. Ако Кармен щеше да ми бъде най-добрата приятелка отново, то нямаше какво да крия от нея. Освен това, обичах да ме гледат.

Чудех се дали ще видя мистериозното момче по време на закуска, дали ще забележа някоя от рошавите му къдрици да се показва зад диспенсера с мляко. Макар да нямаше и следа от него наоколо, бях в по-добро настроение, отколкото съм била със седмици. Дори се хванах да си подсвирквам някаква мелодийка на нашумяло поп тийн хитче, докато разбърквах омлета си и обсъждах с Кармен колко ли нови песни ще са излезли на пазара, когато ни пуснат на свобода. Изобщо нямаше да сме в крак с модата.

Седнахме до Ребека.

— Анжела! — възкликна тя. — И ти си от „златните“ момичета, значи, а?

— Хвана ме — засмях се аз.

До Ребека седеше момиче, което не познавах. Понеже бях в супер мега приятелско настроение, реших да бъда любезна.

— Здравсти, аз съм Анжела.

Момичето кимна. Имаше страхотна афроприческа на малки плитки и най-уникалният нюанс кафява коса.

— Сега ли пристигаш? — попита тя.

— Я? Кажй го пак!

— Моля? Попитах дали сега пристигаш? — повтори учудено тя.

— Акцентът ти. Тексас!

— Да, У ако.

— И аз съм от извън Хюстън.

— Не казвай „извън Хюстън“ на съсед от Тексас. Откъде си точно?

Говорихме си по време на цялата закуска. Когато станахме, момичето се отдалечи в обратната посока. Попитах Ребека как се казва, но тя само поклати глава.

— Не си казва името на никого. В началото помислихме, че е известна, но се оказа, че страда от някакви параноични пристъпи, които не можела да предвиди, нито да контролира. Затова не иска да споделя лична информация с никого. Наричаме я Бланк.

— Бланк^[1] — повторих аз и поклатих глава. — Окей, все едно.

Изведнъж ми хрумна нещо и се затичах да настигна Бланк, преди да е влязла в стаята за часа си по английски.

— Спомена, че си тук вече трета година, нали? — попитах аз. — Познаваш ли момиче на име Пилар Феликс?

Тя се замисли за момент и каза:

— Не. Името ми звучи познато всъщност, но не се сещам да има някаква Пилар наоколо.

— Окей. Мерси все пак.

Дали беше възможно Пилар също да е скрила името си от останалите? Зачудих се дали изобщо някой в „Хидън Оук“ беше този, за когото се представяше.

В общата стая имаше два компютъра, които ни беше разрешено да използваме. Условието за имейлите бяха същите: всяко писмо се проверяваше и нямаше директен достъп до интернет. Дотук със свободата в Златната лига предполагам. Започнах да пиша на Тревор.

Т:

Все още не съм получила писмо от теб и макар да не е край на света, все пак е странно. Знам, че си имаш собствен живот и достатъчно неща, които да те занимават, а може би имаш проблеми или нещо подобно. Няма как да зная, като не ми пишеш. Виж, не смятам да се държа като идиот и да продължа да си удрям главата в стената. Би било чудесно, ако намериш време да ми пишеш. Ако не, майната ти.

Анжела.

След като бях набрала сила, продължих с ново писмо, този път до родителите ми.

Мамо:

С татко все още не сте ми писали. Не че съм страшно изненадана и всъщност има доста момичета, чиито родители не се интересуват достатъчно от тях, за да им пишат. Дори се шегуваме с това понякога: „Твоите писаха ли вече? Не? Моите също.“

Само че това не е нещо, което мога напълно да игнорирам. Знам, че доста време ви създавах проблеми и не съм пример за перфектна дъщеря, но се надявам ако нещо е влязло в главите ви по време на многобройните ни скандали, то да е, че и вие също не бяхте блестящ пример на родители. Винаги съм подозирала, че може би просто не ви пука за мен и предполагам, че това е доказателството. Явно просто трябва да го приема. Но дори сега, докато пиша това, знам, че не мога да го приема. Вие сте ми РОДИТЕЛИ. Няма значение какво съм направила, макар да

знам, че ме обвинявате за смъртта на дядо. Другите деца се справят с трудностите и проблемите, знаейки, че имат до себе си поне един човек, на когото могат винаги да разчитат. Но вие не ме потърсихте дори веднъж. Това е тъпо. Съжалявам, че ви го казвам, но е наистина тъпо от ваша страна.

Аз съм тук и оцелявам. И макар това да е най-строгото училище, което мога да си представя, може би ще се зарадвате да научите, че в крайна сметка съм разпределена в групата с добрите момичета.

Анжела.

[1] Бланк — от англ. blank — празен, празно място. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Всеки път, щом попитах някое от по-големите момичета за Пилар Феликс получавах или някакъв бегъл спомен, че са чували името, или абсолютно нищо. Един ден Кармен реши да пропусне обяда, понеже беше закъсала с някои от уроците и искаше да навакса. Седнах до Морийн, която както никога досега обядваше сама. Говорихме си за часовете и преподавателите, за някои от най-новите филми, които бяха излезли, преди да дойда тук, след което най-накрая прескочих всички оставащи скучни теми и я попитах дали знае нещо за Пилар. Тя доби изключително странна физиономия, като чу въпроса ми, и дръпнато ми отговори, че няма идея за кого става въпрос. Отдадох внезапната промяна в нейното държание на характера ѝ — всички супер мили на пръв поглед момичета понякога показваха истинското си лице на кучка — имах богат опит с такива. Изведнъж тя се изправи и се приближи към масата на учителите. Гледах с отворена от изумление уста как тя се наведе и прошепна нещо в ухото на мис Виена, която светкавично се приближи до мен, като токчетата ѝ издаваха оглушителен звук по плочките.

— Анжела? — каза тя.

Кимнах.

— Ела с мен, ако обичаш.

Колективно, „оооо“ се разнесе от насядалите около мен. Тя ме заведе не в офиса си, както предполагах, а към едно празно място, зад машината за кока-кола в коридора пред трапезарията.

— Чуй ме внимателно, малка кучка такава — изсъска тя. — Няма да позволя да дразниш останалите с подобни незначителни и ненужни въпроси. Много добре знаеш, че не ти е позволено да...

— Не са незначителни — прекъснах я аз. — Много добре знам, че Пилар е тук, но сте я скрили някъде, както наркоманът си крие белезите по ръцете. Това не е маловажно. Искам да знам къде са останалите, къде са Джун и Райли и...

— *Това беше!* — изписка мис Виена. Хвана ме силно за ръката като с клещи и ме задърпа към кухнята. Щракна с пръсти на готвача, който беше зает да бърше и подрежда чистите чинии. — Тази ученичка престъпи правилата — съобщи му тя.

Готвачът кимна мрачно и мис Виена ме повлече напред след себе си. Подхлъзнах се на мокрите плочки и паднах. Докато лежах на пода, примигвайки шокирана, всички възможности за мъчение, които една кухня предлагаше, ми минаха през главата за секунди — ножове, котлони и режещи машини. Отегченият готвач ме вдигна за раменете и ме завлачи напред, докато ритам бясно с крака по мръсния под. Накрая ме бутна с всички сили в една малка стаичка в дъното на кухнята. Чух как ключалката се превъртя и изведнъж останах заключена в ледено тъмно пространство.

Във фризера имаше място едва колкото да стоя права. Когато очите ми привикнаха с тъмнината, видях, че цялото място наоколо е заето от десетки картонени кашони и цилиндри. Опитах се да седна на една гигантска кутия за сладолед, но студът мигом се просмука в дрехите ми и ме побиха тръпки. Изправих се отново, пристъпвайки от крак на крак върху ледения под. С напредването на времето започнах да осъзнавам, че все повече и повече части на тялото ми не ми се подчиняват. Когато облизах устните си, бяха като уста на мъртвец. Давах си сметка, че ако ме забравеха тук или решаха да продължат наказанието още дълго, с мен щеше да е свършено. Започнах да чукам на вратата, но тя беше толкова добре изолирана, че аз самата едва чувах ударите си. Изкрещях и започнах да ритам по нея истерично, но вкочаненото ми тяло едва не загуби равновесие.

Може би след часове или минути — отдавна бях изгубила ориентация за времето, вратата се отвори и нахлу лъч флуоресцентна светлина. С безизразно лице готвачът ме измъкна навън. Когато се опитах да си стъпя на краката, усетих, че мускулите ми са толкова замръзнали, че не мога дори да помръдна. Паднах отново на земята. Повърнах. Готвачът незаинтересовано ме попита дали съм добре. В главата ми се завъртяха толкова много зловни отговори, които исках да изрека, но езикът ми не успя да се справи с тази задача — беше подпухнал и неподвижен в устата ми. Накрая той просто сви рамене и ме остави да лежа до локвата от повръщано.

Когато най-после успях да се изправа и да дам елементарни команди на тялото си, се запътих решително към трапезарията. Кожата ми гореше от рязката смяна в температурата. Когато влязох, всички момичета бяха приключили и излезли, само някои от учителите допиваха кафето си. Приблжих се до мис Виена.

— Заклучихте ме във фризера! — с треперещ от яд глас казах аз. — Нямайте право да вършите това!

Сянка на досада премина по лицето ѝ, карайки противните вени на сбръчкания ѝ врат да изпъкнат още повече. След това обаче тя се усмихна.

— Колко полезна информация — каза тя. — За съжаление се боя, че не използваме мненията на учениците, когато решаваме какви да бъдат наказанията им. Но, разбира се, сега, когато ти ни отвори очите за това недоразумение, ще започнем да наказваме само и единствено с вашето предварително съгласие и позволение.

Мазният ѝ насмешлив тон ме изкара извън нерви. Обърнах се към д-р Спайсър — единствената позната физиономия на масата.

— Тя ме заключи във фризера! — повторих аз.

Знаех, че звуча глупаво може би, но нищо по-добро не ми дойде на ум в момента. Д-р Спайсър си пое дълбоко дъх и очаквах, че ще последва дълга и отегчителна лекция по добро възпитание. Но вместо това тя каза само:

— Да, знай — и пхна парче чийзкейк в устата си.

Раздразнението ми изведнъж се изпари. Стоях пред масата на учителите и ме обземаше чувство на срам и страх.

— Искам да си тръгна — тихо казах аз.

Д-р Спайсър въздъхна.

— Ела в офиса ми, след като приключи тук — каза тя.

— Не — отговорих аз. — Тръгвам си още сега.

— Не, не си тръгваш — прекъсна ме мис Виена. — Вратите и оградите са заключени. Не можеш да напуснеш училището, ако ние не ти разрешим.

— Искам да се обадя на родителите си — казах аз.

— Категорично не. Ще ги информираме за непослушанието ти и съм сигурна, че те ще подкрепят тезата ни, че ти се нуждаеш от по-демонстративни и крайни наказателни мерки, за да си вземеш поука.

— Ама... не можете да правите това — тихо казах аз и погледнах встрани.

Не можех да гледам тази група от възрастни срещу мен, с техните обвинителни и едновременно с това съжалителни погледи. Имаше и нещо друго — удоволствие. Някакво извратено удоволствие, което изпитвах от ситуацията, че имат в ръцете си власт да правят с нас, каквото пожелаят. Побиха ме тръпки.

— Съветвам те веднага да отиваш в час, освен ако не искаш да получиш още едно наказание. И без това вече си закъсняла достатъчно. И дори не се опитвай да се оправдаеш с наказанието си.

Докато се обръщах бавно към вратата, видях как мис Виена хвърли поглед към д-р Спайсър. Нещо като *Нали ти казах*. Чудех се какво ли точно ѝ беше казала.

* * *

До края на деня така и не успях да се съсредоточа в уроците. Не можех да си събера мислите на едно място — мозъкът ми прескачаше на далеч по-важни неща от това, с което се занимавахме. Досега можех да се подигравам на техниките на „Хидън Оук“ — като групата по размножаване. Учиха ме как да си кръстосвам краката като дама и как да направя добро впечатление на интервю за работа. Окей. Само че си мислех, че както с всяко училище, когато нещата станеха наистина напечени, се намираше някакъв изход от ситуацията, някакво спасение. Но едва днес осъзнах, че наистина съм затворена тук, без шанс да изляза, ако не ме пуснат. Учителите, или може би трябваше да ги наричам докторите, не знам, бяха решили да ме измъчват, докато не получат пълно послушание. Бяха успели да направят така, че някои момичета, като Пилар, напълно да изчезнат и очевидно не бяха напълно искрени, като казваха, че единствено се опитват да ни помогнат.

Въпреки смелия ми опит за противопоставяне на правилата в трапезарията, виждайки колко нечестни и опорочени бяха намеренията на всички, осъзнах, че изпитвам искрено желание да се държа добре. В миналото ми училище отговарях нагло и смело на всеки от учителите, знаейки, че най-лошото, което може да се случи, беше да ме изключат.

Което реално не беше кой знае какво наказание в моите очи. Но тук беше различно. Тук контролираха общуването ми, контактите ми, дори не можех да се обадя на родителите си или на полицията. Можеха да ме затворят обратно във фризера за по-дълго и просто да съобщят смъртта ми като инцидент.

Лудите управляваха лудницата.

В момента, в който звънецът отбеляза края на часа, затворих с трясък книгата си и се измъкнах преди всички от залата, право към стаята ми. Сгуших се на леглото с гръб към прозореца, гледайки невидящо в пода. Точно тогава влезе Морийн. Една част от мен искаше да изкрещи в лицето ѝ „ТИ, ГАДНА ДОЛНА КУЧКО“, да я ударя с всичка сила през перфектно красивото ѝ лице и да оскубя русата ѝ коса. Но се спрях. Всичко, което всъщност исках, бе нищо от това да не се беше случвало. Затова не казах нищо.

— Съжалявам — каза тя като се закова на вратата, свела поглед надолу.

— Не се съмнявам.

— Не, наистина — продължи тя и остави книгите на леглото си. — Просто са ми дали тази... „авторитетна“ роля тук и... мис Виена ме накара да ѝ се закълна, че ще ѝ кажа, ако продължиш да разпитваш за момичетата от Лилавата група. Щях да имам много сериозни проблеми, ако не ѝ бях казала.

— Значи това е цялата работа. Пилар е в Лилавата група, така ли?

Тя не каза нищо.

— Каж ми Морийн — продължих аз, — защо си толкова горда, че си префект?

— Това е чест.

— Искаш да кажеш, че се смяташ за по-добра от нас, така ли?

Тя направи малка пауза.

— По-отговорна, може би.

— Напълно си захапала въдичката, знаеш ли? Накарали са те да повярваш, че са добри, а? Играят всичките си перверзни и извратени игри с нас, а ти се оказваш на тяхна страна. *Замисли се.*

— Виж, Анжела, няма да говоря повече за това.

— Защо? Защото ни снимат ли?

— Камерите в стаята се пускат, само когато някой създава проблеми. Ти си от Златната група вече — имаш далеч повече свобода, запомни го. Дръж се добре и ще я запазиш.

— Съжалявам, но не мога да се държа лицемерно като теб — ти си нарцистична, егоистична и едва не ме убиха заради теб. Късметлийка си, че единственото нещо, което искам в момента, е да съм колкото се може по-далеч от теб — просто се прави, че не ме познаваш — както тук, така и навън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Д-р Зилинска, не бяхте честна с мен — казах аз, щом седнах пред нея на следващия ден.

— Те се опитват да ни помогнат — повтори тя задавено, като няколко сълзи от обида и възмущение проблеснаха в очите ѝ.

Изумително! Тя наистина вярваше в училището. Чувала бях истории за затворници, които започвали да идеализират надзирателите си. Е, сега го виждах нагледно. И тогава осъзнах, че моментното чувство, което усетих — да се държа добре и да не създавам проблеми, беше грешно. Щях да се боря, докато мога. Трябваше да остана лоша.

— Не съм ли? Защо мислиш така?

— Това училище е зло. Мис Виена ме заключи във фризера без причина.

— Напротив. Имаше причина. Наказанията ни са по-строги от нормалните, тъй като „Хидън Оук“, както знаеш, е последният ви шанс. Не можеш да очакваш добротата, от която си свикнала да се възползваш досега.

— Знам, че едва ли ще ми повярвате, и така нататък, но... трябваше да видите очите на мис Виена. Изобщо не съжаляваше, че трябва да ме накаже, напротив. Достави ѝ удоволствие.

— Права си — не ти вярвам. Един ден, когато си излекувана напълно и отново намериш мястото си в нормалния свят, чак тогава ще можеш да оцениш практиките на училището и да осъзнаеш собствените си реакции. Докато си тук обаче, просто трябва да приемеш, че ние се грижим само и единствено за оздравяването ти и нямаме никакви други мотиви. Недей да търсиш злонамереност там, където има само методология.

— Разбирам какво искате да кажете, предполагам. Само че как може да наричате „методология“ това, да ме пъхнете някъде, където мога да умра, ако някой забрави да ме пусне? И защо никой не иска да ми каже какво се е случило с момичетата от Лилавата група?

— Беше предупредена да не разпитваш за тях. Срещата ни приключи.

Д-р Зилинска не ме поглеждаше.

Морийн не ме поглеждаше.

Кармен едвам-едвам ме поглеждаше.

Джун, която веднага би застанала на моя страна, беше изчезнала.

С всичко това можех да се примиря.

Но не и с него толкова близо. Не и с момчето.

Чаках, докато Морийн и Кармен заспят дълбоко. След това се приближавах до прозореца и го гледах. Рядко се случваше и той да ме погледне. По принцип, аз бях тази, която го зяпаше, докато си оправяше леглото за сън или говореше по телефона, или слушаше музика. Но когато ме погледнеше. Ох. Когато погледите ни се срещнеха, заставах толкова близо до прозореца, че го виждах ясно от върха на главата чак до ръба на боксерките на кръста. Понякога се смееше или мърдаше устни, все едно ми казва нещо, което не можех да разбера, един път даже потанцува малко. Няколко пъти изимитира сериозното ми изражение, докато и аз не се засмях тихо, от страх да не събудя спящите Кармен и Морийн. Една вечер, без да откъсва очи от мен, свали ризата си, като откопчаваше бавно всяко копче и се усмихваше. Това не беше момчето, за което Кармен говореше. Той беше страхотен. Направо имах чувството, че не е реален. Сякаш беше призрак, останал от времето, когато това училище е било пълно с подобни момчета. Така и не го видях никъде другаде, освен на прозореца му. Един ден дори се опитах да стигна до стаята му, но коридорът водещ натам беше заключен. „*Пазят го от нас*“, помислих си. Нямах как да вляза вътре. Освен, разбира се, ако той не ме поканеше.

Между него, ослепяващата оранжева лампа и тръбата на парното, издаваща странни звуци, имах съвсем малко време за спокоен сън. Шумът на тръбата направо ме изкарваше от нерви. Помня, че бях чувала или чела за тръбите в старите сгради. Те минавали в стените около всички стаи и били пълни с вряща вода, която ги карала да пукат, съскат и тропат. Естествено, тя минаваше точно до главата ми и ме стряскаше в редките мигове, когато бях заспала, със силни пукания

или съскания. Странното беше, че някои вечери издаваше само тихо бръмчене, други — леко потропване, а трети — силни настойчиви пукания, като че ли някой тропаше вътре в нея с огромен камък.

Като резултат, първата събота в основното училище едва успях да се вдигна от леглото, макар че днес имахме само половин ден учене. След биологията отидохме за няколко часа в общата стая, където всеки трябваше да си подготви домашните за другата седмица под строгия надзор на няколко застаряващи лелки, след това групова терапия и свободно време.

Както многократно всички подчертаваха, като ученичка от Златната група вече ми беше позволено да се разхождам из двора на кампуса. А той сякаш беше направен само за да се загубиш в него — ниските стени на старите полуразрушени сгради бяха идеални да се изпънеш на тях и да пишеш домашните си или просто да четеш някоя интересна книга. Можехме да се разхождаме колко искаме надалеч, единствено трябваше да внимаваме да не се загубим. Старото разнебитено каменно стълбище и празният обрасъл с треви басейн ми служеха за ориентир и засега успях да се върна до основната сграда без проблеми. В самия край на огромния някогашен кампус имаше голяма постройка, още по-разрушена и мръсна от останалите. Беше обградена от купчини пясък и високи треви и никой не се опитваше да стигне до нея, да не говорим, че дори отвън се виждаха разрушените някогашни спални, изглеждащи като обитавани от духове. Преди време аз, Ребека и Бланк успяхме някак си да се приближим и да надникнем през един от прозорците. Открихме някакви стари реликви от осемдесетте — кутия стари батерии, тийнейджърско списание и няколко касетки за касетофон, всички потънали в прахоляк и изпочупени стъкла.

Една малка част от мен се надяваше, че по време на тези разходки ще зърна Райли или Джун и другите, дори да е за секунда, поне, за да знам къде ги държат. Но дори и в тази сграда никой не беше влизал от години. Даже започнах да вярвам, че приятелките ми вече не са в училището, може би да бъдеш в Лилавата група означаваше да те изпратят вкъщи. Все едно никога не си съществувал.

Прекарвах много време сама навън в мислене, но винаги се радвах, когато Кармен се появяваше, за да ме намери. Една октомврийска вечер двете седяхме на една от старите стени срещу

основната сграда и гледахме как слънцето се скрива зад хоризонта на гората. Само след няколко седмици беше Хелюин^[1], както отбеляза Кармен. Все едно не беше достатъчно зловец живота ни и без това.

— Ей, искаш ли да си сменим леглата? — изведнъж попита тя.

— Защо питаш? — наежих се аз бързо, чудейки се дали не е забелязала среднощните ми игри с момчето на отсрещния прозорец.

— Не изглеждаш като да си много отпочинала напоследък — кротко каза тя. — Мислех си, че може би е от прожектора.

— О, благодаря — успокоих се аз и стиснах ръката ѝ. — Но не е нужно, всъщност лампата вече не ми пречи. По-скоро тръбата за парното ми къса нервите с това постоянно блъскане, но какво да се прави.

— Тръбата за парното?

— Да, онази дете минава през стаята, сещаш ли се? Издава такива шумове нощем, странно, че не си чула. Така са всички стари отоплителни системи, няма начин.

— Знам. Аз съм от Кънектикът, мис Тексас. Само че... Анжела...

— Какво?

— Отоплението не е пуснато все още.

— Тръбите не издават ли шум, когато парното не е пуснато?

Тя поклати глава стреснато.

— Но *нещо* блъска по тръбата нощем. Казвам ти.

— Знаеш ли какво има под и над стаята ни?

Спогледахме се бързо и скочихме. Имахме още половин час до вечерята затова се втурнахме в сградата. По-скоро и двете бяхме отегчени, отколкото се надявахме да открием кой знае какво. Стаята под нашата беше залата за часовете по биология, в която бяхме влизали много пъти и нямаше нищо интересно. Качихме се бързо на горния етаж. Точно на мястото над нашата стая имаше голяма врата с надпис ПОРТИЕР. Притиснах ухо към нея, но не се чуваше нищичко. Сканирах с поглед коридора. Беше празен.

— Влизаме ли? — прошепна задъхана Кармен.

Натиснах бравата. Тя бавно изскърца и се отвори.

Пристъпих предпазливо в мрака пред мен. Опитах се да намеря ключ за осветлението, но такъв нямаше, затова отворихме широко вратата, колкото да осветим поне малка част от стаята. Беше мъничка и мръсна, с няколко стари парцала за под, наредени до вратата и няколко

рафта с почистващи препарати. Тръбата за парното минаваше по продължението на стената, заобиколена от десетки метли и легени. Дръжките на метлите сочеха към тавана и аз неволно вдигнах поглед нагам.

— Там има дръжка — присви очи Кармен.

— Дали може да се влезе?

Избутах една метална стълба, подпряна на стената, и я закрепих на пода. Кармен я държеше, докато се качвах внимателно по стъпалата. Над главата ми имаше малка шахта с дръжка. Дръпнах силно дръжката, като не очаквах да стане нещо, но за мое учудване върху главата ми се изсипа тон от прах и пясък и към тавана зейна черна дупка.

— Внимавай — прошепна Кармен отдолу, когато изкачих последните стъпала и пъхнах глава в дупката. — Какво има там? — попита нетърпеливо тя.

— Нищо.

— Нищо? В смисъл?

— Ами... кутия. От онези големите, където хората си пренасят офис принадлежностите в тях. Изглежда стара.

— Кутиите не тропат по тръбите — мъдро отбеляза Кармен.

— Не, не тропат — още по-умно отбелязах аз, като се изкатерих чак до горе и стъпих на пода на тавана. Беше изключително мръсно и тясно. Притиснах нос в малкото прозорче на едната стена, което пропускаше някаква светлина, но почти нищо не се виждаше през него. — Хайде, идвай — извиках към Кармен.

Тя се изкатери по стълбата и се изправи предпазливо до мен на прашния под. Въпреки мръсотията беше някакси уютно. Можех да си представя как прекарвам тук дълги следобедни дни, докато навън вали. Седнахме пред кутията и я отворихме заедно, все едно беше отдавна търсено съкровище.

Нямаше кой знае какво вътре. Няколко стари учебника без картинки, празни бележници и дебела подвързана папка, пълна с изрезки от вестници. Извадих я и я отворихме на коленете си. Най-отгоре имаше малка бележка:

Х: Предварителното разследване, което поиска, за Момчешката традиция: История на училището „Хийт“. Започни с биографията на създателя. Ще се видим на пикника. Ива.

След това имаше изрезка от статия, информираща за откриването на момчешкото училище през 1894 г., последвана от статии как мястото е било използвано за военни тренировки през Първата световна война и намаляващия брой записани ученици през 1930-те години. Имаше няколко информативни изрезки за смяната на директорите през 40-те и после през 50-те, след което три статии как училището преминало от момчешко в смесено през 1974 г. и след това отново станало момчешко през 1975 г., след отправена заплаха, че ще бъде спряно финансирането му.

Статиите проследяваха скучната история на училището и ние се забавлявахме, като разглеждахме снимки на момчетата, дипломирали се през годините и си заплювахме симпатичните. Забавно беше как във всеки випуск външният им вид се променяше — от рошави и с дълги коси, към силно гелосани бретони, през дълги хипарски прически до къси, почти бръснати глави през 1990-те. След тази година нямаше повече дипломирани, но следваше статия от Ню Йорк Таймс от 28 януари, 1991 г. Докато предните бяха внимателно изрязвани от вестниците, тази тук беше грубо откъсната, сгъната на две и прибрана. Започваше с половин страница, заета от снимка на училището. Виждаха се старата училищна сграда, основното училище и в далечината призрачна необитаема постройка. Останалите не можех да разпозная. Дворът беше поддържан и зелен, а не изсъхнал и жълт като сега и имаше много повече сгради — допълнителни спални, плувни басейни и гимнастически салон. На прозорците висяха чисти на вид пердета, тухлите си бяха по местата, яркочервени. Беше някогашното живо тяло на „Хидън Оук“, от което сега беше останал само трупът.

Училището „Хийт“ ще бъде затворено заради скандал.

Александра Калахан

За шок на цялата академична общност, престижното момчешко училище „Хийт“ затвори врати този петък, вследствие на зловеща трагедия. Единадесет дни по-рано, двадесет и един ученика бяха намерени мъртви в леглата си, четирима все още са в неизвестност. Директорът Бронсън О’Райли каза пред пресата вчера: „В живота се случват инциденти, случват се и трагедии — с първите училището ни е в абсолютна възможност да се справи, но над вторите нямаме власт. Когато една двайста от учениците ни вече не е тук, а виновните за това са някъде наоколо, все още на свобода, не можем да се надяваме да

продължим да предлагаме здравословна психическа атмосфера за останалите, нито достатъчно добро обучение. Затова, единодушно със съвета на директорите, взех трудното за мен решение да затворя вратите на училището за неопределено време.“

Не всички са на това мнение обаче. Член на учителския състав, който се е съгласил да говори пред медиите, единствено ако остане анонимен, твърди, че по време на полицейското разследване е станало ясно, че училището е имало многобройни нарушения — невъзможни за отваряне ключалки на спалните, азбестови тавани, леснозапалими предмети и вещества и липса на аварийни изходи. „Бих оправдал затварянето на училището за година, ако действително случилото се може да бъде класифицирано като трагичен инцидент — казва той. — Но защо според вас искат да затворят тази институция напълно? Истината е, че този инцидент показва, че целият кампус е опасно място. Винаги е бил. Но е далеч по-лесно за всички да затворят случая и да прекратят по-нататъшните разследвания, отдавайки станалото на единичен, неизбежен, драматичен инцидент.“

„Инцидентът“ представлява смъртта на цял етаж със спящи момчета на 16 януари. Все още продължава разследването на полицията, но тезата е, че трагедията се е случила вследствие на чиста момчешка лудория, придобила зловещи размери. Четирима от учениците натъпкали един от бойлерите на етажа с кърпи рано сутринта на 16 януари. Надявали се да го накарат да гръмне, но вместо това предизвикали насищане на въздуха с карбонов моноксид — силно отровен газ. Четиримата предполагаеми виновници са в неизвестност от десет дена. „Хийт“ се намира много дълбоко в гората, което прави достъпа до него изключително труден през зимните месеци и невъзможен за придвижване пеша или с кола. Когато кошмарът е бил открит от учителите, жертвите са били силно отровени, но все още живи. Последвалата им смърт се дължи на лошата вентилация в стаите и невъзможността да бъдат закарани бързо до болница или медицински пункт, което кара родителите на загиналите да обявят училището за несигурно и да поискат затварянето му.

— Липсата на лекар или болнично крило е недопустима — твърди един от родителите на останалите момчета. — Не и в този век и това време.

Лошите зимни условия оказали ефект и върху разследването след трагедията. Усилията им да открият четиримата ученици, предизвикали отравянето, остават без успех, макар че повечето хора ги смятат за загинали, тъй като не биха оцелели на подобни кошмарни условия в гората. (Продължава на страница 4).

Обърнах трескаво страницата, но отзад имаше само реклама на магазин за бельо.

— Няма ли го продължението? — попита Кармен.

— Не, не е тук — задъхано отговорих.

— Уау.

— Аха.

— Може би са още тук — след кратка пауза прошепна тя.

— Кармен, това е било преди повече от двамайсет години.

— Добре де — нацупи се тя.

— Не мога да повярвам — казах аз, сгъвайки статията и пъхайки я в джоба си.

— Какво? — попита тя.

— Как какво? Кампусът е твърде опасен за момчета с военно обучение, но е подходящ за лоши момичета.

— Сигурна съм, че са поправили всичко, което е било опасно.

— Нима? Все още ни заключват нощем. Не в стаите ни, както предния месец, но в коридорите. Погледни този мръсен таван. Мислиш ли, че от пожарната са стъпвали тук последните десет години? Точно както пише в статията. Това място е като динамит.

— Не знаех, че когато завали сняг, никой не може да стигне до нас.

— Нито пък аз. Трябва да се махнем оттук преди това.

— Да, окей. Как точно?

— Не знам. Трябва да намерим някой с кола.

Тя извъртя очи. Извадих статията от джоба си и я погледнах.

— Анонимният учител... не мислиш ли... не ти ли звучи като мистър Дериан?

— Не знам, може да е всеки. Защо?

— „Отдавайки станалото на единичен, неизбежен, драматичен инцидент“ — толкова звучи като него. Имам чувството, че съм го чувала да използва тази фраза преди. Нещо като „трябва да отдадем еволюционната адаптация на неизбежните драматични промени.“

Тя кимна.

— Сега като го каза...

— Ако е той, може би ще ни помогне.

— Глупости. Едно нещо е да се промъкнеш на тавана. Съвсем друго е да започнеш да се бунтуваш. И е съвсем, съвсем друго нещо да кажем на някой учител, че се бунтуваме.

— Да, вярно, че звучи тъпо.

— Дай да го обмислим малко. Ще закъснеем за вечеря — тя се поколеба за момент, след което попита. — Събота е, нали?

Кимнах.

— Мислиш ли, че ще има... сборище?

Казах ѝ истината. Че не зная дали Джун и Райли са все още в „Хидън Оук“. Освен това се изненадах, че изявява желание да ги види отново след последната им среща и каквото се беше случило тогава.

— Това, което разбрахме току-що е сериозно. Имаме нужда от сигурно място да поговорим — отбеляза тя. — Ако Джун и Райли са все още тук, ще се опитат да се измъкнат и да отидат до къщичката. Или ще са там, или не, но и в двата случая ще имаме шанс да разберем какво се е случило с тях.

Погледнах я с изумление. Това беше една съвсем нова, смела Кармен, която не бях виждала досега.

— Кога стана толкова непокорна? — закачих я аз.

— Това е изключително важно — повтори тя още по-сериозно.

И така, съдбата ни беше решена.

[1] Хелоуин — традиционен американски празник на 31.10. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Макар че нямаше ключалка на вратата на стаята ни, да се измъкнеш посред нощ от сградата далеч не беше толкова лесно, колкото си мислехме в началото. Първо, сега имахме съквартирантка, с която да се съобразяваме. Второ, след като коридорите на етажите се заключваха през нощта, вместо да заключват индивидуално всяка стая, нямаше да можем да се измъкнем така лесно, както преди. Трето, бяхме на предпоследния етаж на четириетажна сграда. Четвърто, учителското крило беше точно до нашето, така че ако вдигнем шум, със сигурност щяха да ни хванат.

Решихме, че най-добрият вариант е да се измъкнем през прозореца, тъй като нямаше как да знаем в кой момент някой ще реши да отиде до тоалетната в коридора и ще прецака целия ни план с лъжиците, поставени под вратите, за да не се заключват. Кармен щеше да следи дали Морийн е заспала, тъй като от моето легло не можех да я видя. Щеше да ми даде знак, когато е сигурна. Първата част мина по план и след няколко часа двете с Кармен седяхме на леглото ми, притиснали нос в стъклото като кученца за продан. Отворих тихо едното крило на прозореца, което бавно проскърца, но не достатъчно силно, за да събуди Морийн. Завихме възглавниците под одеялата си, все едно отдолу има човек, надявайки се, че дори тя да се събуди, няма да направи разлика в тъмнината.

— Окей — каза Кармен, подавайки глава през прозореца и оглеждайки земята долу. — Сега какво?

— Хммм.

— Не си ли помислила за тази част все още?

— Какво правеха в старите филми, завързваха чаршафите един за друг и...

— *Анжела!*

— Имаш ли по-добра идея?

Тя поклати глава и ядосано започна да смъква долния чаршаф на леглото ми. След това извърши същата процедура с нейния.

Завързахме здраво двата чаршафа един за друг, след което единия край за рамката на леглото ми. Когато бяхме готови, тя отсече.

— Ти първа.

— Мерси, много си мила.

— Идеята си е твоя. Няма пак аз да падам.

Хвърлих връзката синьо-жълт плат надолу. Тя прелетя покрай стаята на долния етаж, после покрай кабинета по биология и накрая се спря на няколко инча от земята. Трябваше да внимавам само да не ме види някой от долната спалня, но като изключим това, нямаше да е много по-трудно от нещата, които правехме в часовете по физическо. Хвърлих поглед към стаята на момчето отсреща, за да се уверя, че не ме вижда. Или може би, че ме гледа. Беше тъмна.

След първите няколко треперещи стъпки надолу, започна да ми харесва. Погледнах нагоре и видях окуражаващата усмивка на Кармен и ясното синьо небе. Бях сама в студената нощ и не можех да направя нищо, за да се скрия, ако някой погледнеше насам в този момент. Това ме ентусиазира неимоверно. Съвсем бавно стъпих на перваза на спалнята под моята. Вътре беше тъмно. После се спуснах до стаята по биология. *Дали щях да видя отпечатъците от пръстите си по стъклото в понеделник?* При тази мисъл се закисках тихичко, докато се спусках последните метри. И тогава усетих как възелът между двата чаршафа се разхлабва и се вкопчих в горния, който беше завързан за леглото ми. Под мен другият бавно полетя като призрак и се свлече на земята, а аз останах да вися там. Не беше чак толкова високо, че да не мога да скоча, но имаше поне пет метра — колкото да си счупя глезена. Погледнах към Кармен, която беше притиснала устата си с ръце, почти изпаднала в истерия.

Усетих как платът започна да се изплъзва от ръцете ми и се приготвих да падна. Чух някакъв шум наблизо. Опитах се да се огледам наоколо, но движенията ми бяха силно ограничени. Трябваше да се пусна и да побягна. Щяха да ме хванат, в крайна сметка, но поне щяха да се носят истории как съм бягала, вместо как да ме открили да вися на стената като идиот. И се пуснах. Докато падах, затворих очи и се приготвих да се ударя с всичка сила в земята всеки момент. Вместо това обаче паднах върху нещо меко и топло, което сякаш се сгромоляса на земята с мен.

Беше човешко тяло. Някой ме беше хванал. Изгъркалях се вкопчена в тъмната фигура под мен. Усетих силна хватка да притиска краката ми и топлината на нечий дъх. Преди да видя кой е, го ударих с всичка сила в носа и се втурнах да бягам. След няколко метра осъзнах, че никой не ме гони и се обърнах. В тъмнината се чуваше единствено пъшкане и охкане. Приближих се бавно и — уау. Беше *той*. Момчето от отсрещния прозорец. Държеше носа си с окървавени ръце и пъшкеше. Окей, значи поне не беше призрак.

— О, Боже, ти си бил — казах аз. — Добре ли си?

— Оххх — изсумтя само той, като ме погледна с недоверие.

— Ти... искаше да ми помогнеш — казах аз, повече на себе си, отколкото на него.

— Лоша идея, а? Трябваше да паднеш в ръцете ми, нали се сещаш, а не да ме нокаутираш след това.

— Не видях, че си ти. Изплаших се — оправдах се. — Аз съм Анжела — подадох ръка.

Той не я пое, тъй като продължаваше да държи носа си, от който капеха капки кръв.

— Знам коя си — кратко отвърна той.

— А ти си? — попитах аз, като му подадох падналия чаршаф. — За носа ти — обясних му.

Той го пое и го задържа върху лицето си, докато кръвта не намаля. Накрая каза:

— Нали знаеш, че ако те хванат...

— Ще ме изключат?

— По-зле. Ще станеш от любимките на мис Виена. Кое не би трябвало да ми влиза в работата, все пак не съм ученик тук. И въпреки това, какво, по дяволите, се опитваш да направиш?

— С няколко приятелки ходим в гората понякога.

— Звучи готино.

Не звучеше, като да ми се подиграва, напротив. Явно му беше доста скучно с всички тези Златни покорни момичета. В тона му имаше нещо палаво.

— Момчета не са поканени — о, по дяволите и в моя тон имаше нещо палаво.

Не исках да флиртувам с него, особено по това време на нощта, след като бях паднала от висящ от прозореца ми чаршаф. Но това не

променяше факта, че беше страшно готин. Арогантен, да, но готин. Като погледнах по-отблизо наистина имаше една-две пъпки, но далеч не беше чудовището, което Кармен се бе опитала да ми опише онзи ден в банята. Направо си беше сладък. А като се вземе предвид и тялото му, ставаше си супер готин. Щях да го харесам дори да не беше единственото момче тук, убедена съм.

— Е, Харисън — казах аз, напълно съзнавайки, че той не ми беше казвал името си. — Мисля, че си ме хващал няколко пъти на прозореца да те гледам.

— Аз те гледах повече. Направо ми пречиш да спя.

— И ти на мен.

— Но не бих спрял. Все си казвам, че ще погледна встрани следващия път, но не успявам. Толкова си красива.

— Окей, достатъчно — срязах го аз, веднага хващайки го, че ме баламосва.

Минаха няколко секунди в мълчание.

— Ъм — каза накрая той, — какво ще правим с приятелката ти?

Кармен! Погледнах нагоре и я видях да ни зяпа, пребледняла от страх. Направих ѝ жест да слезе, но тя поклати глава. Подканих я отново и този път тя заслиза бавно по чаршафа. Беше ѝ много трудно, знаех, и спираше на всяко преместване на ръцете, за да си поеме въздух. Когато стигна до края на висящия плат тя се пусна светкавично, явно за да не размисли и да не се върне обратно. Като истински джентълмен Харисън се опита да я хване и този път успя да запази равновесие, залитайки от крак на крак под тежестта на Кармен. Привличането ми към него се смеси с нещо като нежност. Колко мило от негова страна само. Кармен все още имаше ужасено изражение на лицето си, дори след като той галантно я постави на земята. Щом се окопити, тя се огледа наоколо и изръкопляска тихо.

— Няма никой повече да слиза, надявам се? — попита закачливо Харисън. — Мисля, че няма да оцелея след още един.

Пресегнах се и го потупах по рамото за благодарност. В мига, в който докоснах гладката му кожа, сърцето ми слезе в петите, а времето се издължи сякаш с часове. Кармен обаче ме дръпна назад и като го погледна гневно, попита с възможно най-строгия си глас:

— Ти риза нямаш ли си?

— Сега си ми длъжница и искам нещо в замяна — игнорира я той и се обърна към мен.

— Да?

— Идвам с вас, без значение къде отивате. Смилете се над едно бедно и отегчено момче.

— Ох, добре — съгласих се аз веднага.

— Луда ли си? — изписка Кармен истерично. — В никакъв случай. Абсолютно не.

— Хайде, Кармен, може да ни е от полза.

— Категорично не. Няма да му разкриваме тайното си място.

Харисън избухна в смях и аз се присъединих. Кармен премести поглед от него към мен и обратно и повтори:

— Напълно съм сериозна.

— *Знам*, че си — прегърнах я аз.

Харисън погледна умолително към нея:

— Ама аз *наистина* много искам да дойда.

— Не.

Той затисна отново носа си с чаршафа.

— Хубаво — избоботи изпод плата той. — Но как възнамерявате да се приберете, ако не е тайна?

— Ще се покатерим обратно — бавно предложих аз.

— Смятате да се покатерите нагоре цели три етажа? И вероятно да оставите тези чаршафи да си се веят тук през това време.

Кимнах.

— Окей. Сега ми ставате още по-големи длъжници, защото планът ви е тъп и аз ще ви помогна. Ще се кача в стаята ви и ще прибера чаршафите. Когато се връщате, почукайте на прозореца ми и ще ви вкарам с ключовете на татко.

— Мерси — усмихнах му се аз.

— Предполагам, знаеш коя е моята стая — дяволито се усмихна той.

— Мерси — натъртих аз. — Само гледай да не събудиш съквартирантката ни.

— Ще се държа прилично — обеща той.

Двете с Кармен бързо изчезнахме сред близките дървета и веднага намерихме малката пътечка, водеща към къщичката. Когато стигнахме там, с радост открихме, че не сме сами. Ребека беше там и

беше взела Бланк със себе си. Бяха се облегли на стената на къщичката, Бланк беше скръстила ръце пред гърдите си.

— Какво е това място? — попита тя.

— Някога е била в клоните на дървото, но с времето е паднала — обясних аз. — Сега прилича по-скоро на пещера.

— Страхотно е — обади се Ребека.

Кармен се въртеше неспокойно зад мен. Не я бях подготвила, че групата ни има нови попълнения и че бях показала на Ребека тайната ни, докато тя беше преместена в основното училище.

— Дали ще дойде някой друг? — попита тя.

Поклатих глава. Това беше последното доказателство, че Джун и Райли са изчезнали. Можех да прочета какво си мислеше в момента. Беше грешно да се срещаме без тях, но го искахме прекалено силно. Отворих дупката на пода, където Джун държеше нещата си и измъкнах одеялото и няколко малки възглавнички. Наредихме ги в четирите ъгъла на малката къщичка и се настанихме една срещу друга. Изведнъж Бланк извади... цигара и я запали.

— Откъде имаш това? — почти изпищя Ребека, гледайки жадно димящия тютюн.

Бланк се усмихна и ѝ подаде цигарата, за да си дръпне.

— Берта прави някакви бартери и ги намира, не знам и аз откъде. Казва, че можела да намери всичко, но аз искам единствено по една цигара от време на време. Предлагаше ми някакви хамбургери и чипсове, но не ям подобна храна, нито пък бих могла да си измия косата с подобията на шампоани, които се опитва да ми пробута.

— Не ядеш чипс? — опули се Кармен. — И хамбургери? Какво ядеш тогава?

— Соя. Много соя.

— Ахам — измъкна Кармен. — Мисля, че този път ти трябва да ни разкажеш историята си.

— Не — спрях я аз. — Твой ред е, Кармен. Отдавна е твой ред. Тя е от първите откриватели на къщичката — обясних на Ребека и Бланк.

— Кой друг идва, по принцип? — попита Бланк.

— С Анжела я открихме една нощ, заедно с Джун, която май не я познаваш — гордо обясни Кармен.

— Гледаме да не раздуваме много, за да си остане тайна, само няколко човека знаем за нея — усмихнато обясних аз и Бланк също се подсмихна доволно.

— А какво се случи с тази Джун? — попита тя.

— Бяхме заедно с нея по време на ориентацията миналия месец — обясни Ребека. — Но не я видяхме повече.

— Значи е от „Лилавите“.

— Да, явно, но какво точно значи това? — попита Кармен.

— Тя е от тези, които наричат лоши момичета — обясни Бланк простиичко. — Не смятат, че има шанс да се поправи и не искат да пречи на нас, останалите.

Бланк изглеждаше така, сякаш знае повече, отколкото каза, затова продължих с въпросите:

— А къде е тя? Къде са всички от Лилавата група?

— Те не са много на брой, а и ги държат добре скрити. Не знам нищо повече. Дори и това нямаше откъде да знам, каза ми го Харисън.

— О — възкликнах аз, опитвайки се да звуча незаинтересовано. — Познаваш Харисън, така ли?

— *Познавах го.* Много от нас са *познавали* Харисън. Той има нещо като радар за новите момичета, докато не му доскучаят и не дойдат още по-нови.

— Аха — казах само аз.

Тя ме погледна разбиращо и каза:

— Ей, не увесвай нос. Той е всичко, с което разполагаме. Наслаждавай му се, докато се върти около теб, просто имай предвид, че ще се премести при някоя друга в даден момент. Не „Нека си останем приятели“ преместване, а „омръзна ми, дотук съм“ преместване. Схващаш ли?

Кимнах. Е, имах известни подозрения, че е такъв, но една част от мен продължаваше да мисли, че с мен няма да стане така. За да смени темата, Кармен заговори за статията от Таймс, която намерихме. Бях забравила да я донеса, но им разказахме, доколкото успяхме, какво пишеше.

— Да, училището буквално е като фабрика за динамит — съгласи се Ребека. — Но какво можем да направим, да се обадим на пожарната? Нямаме даже достъп до телефон.

— В интерес на истината, тук наистина става страшно, когато завали снегът — обади се тихо Бланк. — И сякаш всичко се променя, щом започне. Всичко се разваля и няма оправяне чак до пролетта. Миналата година например, доставката на сок закъсня с цяла седмица и се беше развалил, така че нямахме нищо за пиене, освен вода до средата на март, когато успяха да се доберат до нас. Не че е нещо жизненоважно да пиеш портокалов сок, но ще се изненадате какви неща придобиват значение, когато си като зазидан с едни и същи хора цяла зима.

— Заключение ме във фризера — казах аз. — Когато им казах, че искам да си тръгна, мис Виена и д-р Спайсър ми се присмяха. Увериха ме, че никога няма да успея да се измъкна сама оттук.

Бланк кимна.

— Така е. Аз съм тук трета година, виждам го отново и отново всеки път. Колкото повече се опитваш да си тръгнеш, толкова повече причини си намират да убедят родителите ти, че трябва да останеш.

— Сигурно е така — кимнах аз, — но разликата е, че някои родители биха послушали децата си, ако им кажат истината за това, което се случва тук. Но не можем да се свържем с тях. Нито по телефон, нито по интернет. Засега имаме възможност да избягаме, но скоро дори това няма да е възможно. А през това време те убеждават родителите ни, че все още имаме нужда от лечение. Дори ако успеем по някакъв начин да кажем истината, никой няма да ни повярва.

— Бързо схващаш — сухо каза Бланк.

— Могат да си правят каквото пожелаят с нас и няма кой да ни защити.

— Виж — прекъсна ме тя. — Затворили са те във фризера. Повярвай ми, това не е от най-лошите наказания, които използват тук.

— Не е въпросът само в това, че ме пъкнаха вътре, а какво видях в очите им след това. Нямахме разкаяние, разбираш ли? Или угризение. Приличаха на група серийни убийци, подредени на огромна маса. Мис Виена се наслаждава на това, повярвайте ми.

— Тя е истинско зло — съгласи се Ребека.

— Намери си приятели от учителите — посъветва ме Бланк. — Тези по-старите. Мистър Дерриан е добър. Също и мис Бингамтън — тези, които са били тук по времето на училището „Хийт“. От

докторите — Зилинска би те изслушала. Няма да направи нищо, за да ти помогне, но би те изслушала. Всички ли сте при нея?

Ребека и аз потвърдихме.

— Аз съм при Хамънд — обади се Кармен.

— О... успех.

Засмяхме се. Дъхът на Хамънд винаги миришеше на застояла мазнина.

— Знаете ли какво — започнах аз. Всички погледи се обърнаха към мен в очакване и се почувствах доста готино, като на някакъв важен политически съвет. — Трябва да открием Джун — казах накрая. — Ако „Лилавите“ наистина са някъде тук, в кампуса, трябва да ги намерим и да им помогнем. Освен това, тя винаги знае какво да направи.

— Добре — бавно каза Бланк. — Само че не трябва да забравяте, че ще си изпатим, ако ни хванат. Освен това си нямаме и идея къде биха могли да държат „Лилавите“. Мястото е огромно, знаете.

— Дали не са все още в старата сграда? — предположи Кармен.

— Ако са там, скрити са много добре. Минавам оттам често и не съм чувала нито звук от сградата.

— Анжела смята, че чува как някой блъска по тръбата за парното нощем — обади се Кармен. — Може би е някоя от тях.

Бланк погледна скептично.

— Или са в изоставената сграда зад високата трева — предположи Ребека.

— Е, поне знаем какво трябва да правим тази седмица — заключих аз. — С Кармен ще претърсим основната сграда. Ребека, ти може да провериш изоставените спални, ако не те е страх, и Бланк — може би да прегледаш внимателно пансиона?

Всички се съгласиха, но Ребека се обади сериозно.

— Само че някоя от вас трябва да дойде с мен. Не стъпвам там сама.

— Окей, може да се опитаме трите да се измъкнем в понеделник следобед. С Кармен ще имаме свободен. Но това настрана. Сега е време тя да ни разкаже за какво е тук.

Кармен ме погледна изненадано. Подадох ѝ торбата с ненужните вещи, както беше правилникът на сборището.

— Давай, избери си нещо — подканих я аз.

Виждах, че се чувства неудобно. Знаех, че ѝ се искаше Ребека или Бланк да бяха започнали първи. Но колебанието ѝ само засили любопитството ми. Най-после щях да разбера какво е изпратило мило момиче като нея на това място.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Кармен бръкна в торбичката и извади отдавна неработещата химикалка. Ръката ѝ трепереше толкова силно, че изглеждаше все едно се опитва да се подпише във въздуха. Ако нямаше толкова сериозен и уязвим вид, може би щях да се разсмея. Ако Джун беше тук, бас държа, че щеше да го направи... но като се замисля, ако Джун беше тук, не смятам, че Кармен щеше да се престаши да започне разказа си така или иначе.

— Ингрид беше най-добрата ми приятелка от момента, в който се преместих в Кънектикът — започна тя. — Баща ми е роден там, затова решихме да заживеем в голямата семейна къща, когато той получи работа в Ню Йорк. Бях на дванайсет. Градът, където се озовах, беше много богат и луксозен, пълен с богаташи. Още от самото начало разбрах, че няма да се впиша. Майка ми предложи да ме заведе на пазар за нови, по-модерни дрехи, тъй като сега татко печелел повече пари. Не проявих никакъв интерес. Искях просто да си седя в градината и да си чета или да си разхождам кучето. То беше женско и се казваше Жозефина. Реално беше на дядо и баба, но след като те починаха, стана моя. Майка ми започна да ми прави забележки за килограмите...

— Шегуваш ли се? — прекъснах я аз. — Ти не си дебела.

— Бях по-едра тогава. Или не съм била. Не знам, няма значение — чувствах се зле.

Не можех да тичам, защото ме боляха гърдите. Затова тя ме накара да ходя на плуване в кварталния басейн всеки следобед. Купих си от онези цели бански, които надолу са с пола, сецате се нали? Веднага щом тя се отдалечеше, аз се настанях на някой стол в съблекалнята и започвах да си чета. Потапах се за една минута във водата, преди да си тръгна, за да изглеждам мокра, и готово. Тъй като бях там всеки ден, бързо запомних физиономиите на хората. Не бяха много. Имаше една стара жена със силен изкуствен тен, която се разхождаше по ръба на басейна в изрязан бански, от който висяха

месата ѝ и се опитваше да флиртува с по-младите мъже. Имаше един едър мъж с белег от операция на сърцето, който правеше дължини в продължение на часове. И Ингрид. Седеше винаги на едно и също място в отсрещния край на басейна — наполовина във водата, подпряна на лакти на ръба на басейна. Косата ѝ беше завита в неизменен официален кок (смешно е, понеже беше на моята възраст) и четеше книга. Долните страници на книгата винаги бяха подгизнали от водата, но тя не обръщаше внимание. Раменете ѝ бяха винаги изгорели, но тя никога не ги покриваше. Беше погълната от книгата. Колкото пъти минавах покрай нея, поглеждах скришом какво чете. Понякога четеше книги, които ми бяха познати, но по-често бяха някакви странни дебели романи за възрастни с дребен шрифт и дебели, колкото главата ми. Аз пък четях, сецате се, Нарния. Един ден взех от библиотеката на родителите ми случайна, набиваща се на очи, сериозна книга и седнах близо до Ингрид с нея. Оказа се, че съм взела историята на Австрия и едвам успях да се накарам да прочета първата страница. И така събрах смелост да я заговоря, само и само да се занимавам с нещо, докато стане време да си ходя. Оказа се, че живее на нашата улица, само през няколко къщи. Майка ѝ работеше в градската библиотека и въпреки че беше на моята възраст бе в по-горните класове, защото беше твърде умна. Говорехме си целия ден, ядохме сладоледени сандвичи. Когато майка ми ме взе от басейна, имах страхотни проблеми заради книгата на баща ми. Бях я забравила на ръба на басейна и цялата бе подгизнала.

Умът ми се опита да начертае няколкото възможни варианта, в които историята на Кармен можеше да се насочи. Подсмихнах се, като си представих как двете с Ингрид подпалват библиотеката на майка ѝ. През това време Бланк се прозя демонстративно и Кармен още повече се притесни. Погледна я несигурно, след което започна да разказва два пъти по-бързо.

— Започнахме да прекарваме всеки ден заедно. Лятото мина, започна есента. Когато бяхме заедно, си говорехме за сериозни неща, като рецесиите например или се шегувахме, или гледахме един и същи филм десетки пъти, докато не наизустим всяка реплика и не започнем да я повтаряме гладко като актьорите. Смятахме, че сме далеч по-интелигентни от съучениците си, че сме много по-интересни и си го повтаряхме една на друга постоянно, макар и не точно с тези думи. Но

истината беше, че едновременно с това бяхме доста зад съучениците си. Никога не си говорехме за гримове или за срещи и момчета. Вместо това обсъждахме гоблени и цветя. Останахме на детското ниво, което другите момичета отдавна бяха изживели. Игри като криеница и такива неща.

Кармен не поглеждаше към никоя от нас, но вече не беше притеснена. По-скоро напълно беше потънала в историята си и спомените с Ингрид. Замечтаният ѝ поглед я беше отвел обратно въкъщи, където е била щастлива в приказния си свят. Никога не я бях виждала да се усмихва така глуповато. Усетих вълна на завист заради щастието, което беше изживяла и което изживяваше наново и почти ми се прииска да спре да говори.

— С Ингрид никога не ни беше минавало през ум, че сме по-назад от момичетата на нашата възраст — един ден просто майка ми се появи и ми представи нещата така. Баща ми щеше да ме обича и да ме приеме, каквото и да направех, но тя винаги ме обвиняваше, съдеше и се притесняваше за мен, поради всевъзможни причини. Беше приятелка с всички богати жени в квартала и може би се чудеше защо не излизам с техните популярни наконтени дъщери. Правеше всичко възможно да ме канят на купоните си, но, естествено, Ингрид никога не получаваше покана и аз прекарвах времето си, седнала в някой ъгъл, тъпчейки се със сандвичи и чакайки да стане време да си ходя, за да мога да звънна на Ингрид и да ѝ разкажа колко тъпо и смешно е било всичко. Един ден, докато с Ингрид бяхме у тях, майка ми се обади на майката на Ингрид и ѝ каза колко се притеснява, че двете с дъщеря ѝ сме били прекалено близки. Майка ѝ изслуша любезно моята, след което просто затвори телефона и ни разказа всичко, което ѝ беше наговорила. И трите избухнахме в смях, когато чухме как майка ми каза вместо „обяд“ „обед“ — както го произнасяли хората от висшето общество. Майката на Ингрид разбираше приятелството ни и осъзнаваше колко голяма рядкост е това в днешно време, за да не си позволява да се меси в него. Предпочитах да стоя у тях много повече, отколкото въкъщи и често, след като бях прекарала цял уикенд у дома им, се връщах въкъщи с усмивка. Но щом влизах в огромната си празна стая, избухвах в сълзи. И така, един ден, преди няколко месеца всъщност, майка ми ме накара да седна на масата до нея и ми каза, че ми забранява да се виждам с Ингрид извън училище. Заяви ми, че ако

продължавам да съм толкова близка с нея, другите момичета няма да искат да бъдем приятелки и ще ме отбягват, а момчетата няма да ме канят на срещи. „Не може да отидеш на парти, носейки си десерт от вкъщи — каза ми тя. — Трябва да отидеш и да дегустираш от храната, докато не си харесаш нещо ново.“ Честно казано, опитах се да разбера какво ми казва, но не успях. Щом се чувствах добре с Ингрид, защо не трябваше да прекарвам времето си с нея? Освен това, забранявайки ни да се виждаме, тя само направи приятелството ни още по-ценно и здраво. Толкова много ми липсваше, че когато успеехме да си откраднем някой момент заедно, не можех да пусна ръката ѝ. Целувах я всеки път, когато кажеше нещо по нейния си начин.

— Уау, уау, ама ти лесбийка ли си? — попита Ребека.

— Стига де, не я питай така — сопнах се аз, макар на ум да си мислех колко близки по същност звучаха чувствата на Кармен към Ингрид с моите към Тревор.

— Не, няма проблем — усмихна се Кармен. — Не мисля, че съм лесбийка. Макар, че не съм срещала момче, което да ме запали досега, така че може и да съм. Но с Ингрид... никога не съм имала никакви интимни помисли или нещо от сорта. Обичах я. Толкова е просто. Искях да съм част от живота ѝ. Не бях *привлечена* от нея по някакъв романтичен начин, но предполагам, че ако тя поискаше да бъдем заедно така, щях да се съглася, просто защото тя го искаше. Така че, не знам как да ви отговоря. Искях да прекарам живота си с Ингрид. Може би това е достатъчно, за да бъде лесбийка. Не знам. Но не мисля така.

Открих, че не съм изненадана да науча, че Кармен си падаше по момичета — минавало ми беше през ума и преди. Но усетих онази вълна от завист отново. Не просто заради Ингрид, а заради двете. Никога не бях срещала някого, когото да искам толкова много. Чудех се дали грешката беше в мен или просто не бях срещнала подходящия човек все още.

— За съжаление, майка ми реши, че това е прекалено. Ставаше все по-строга и по-строга относно виждането ми с Ингрид, докато една вечер не влезе в стаята ми и не ми изнесе лекция как отношенията ми с нея били странни и извратени и как трябвало да престанат незабавно. Чувайки майка ми да нарича най-хубавото нещо в живота ми „извратено“, беше достатъчно, за да ме вкара в жестока депресия. Плачех, докато не заспя или не припадна от задух. Не ядях. Не

излизах. В началото тя се опита да ме успокои, но когато истеричните ми изблици не само че не намаляха, ами ставаха все по-силни и продължителни, тя се отказа. Просто стоеше до вратата и ме слушаше как пища и плача, смучейки ожесточено цигара, с очи червени, почти колкото моите. Предполагам, че едва тогава осъзна колко дълбоки всъщност са били чувствата ми. Това продължи две, може би три седмици. Една сутрин двамата с татко влязоха в стаята и ми казаха да си събера багажа, защото ме изпращали в някакъв пансион, в който щели да ме „поправят“. И това е. Ето ме тук.

— Но ти изглеждаше доста спокойна, когато те видях за първи път — тихо казах аз.

— Спрях да плача, когато минахме Индиана, не можех повече — простиичко обясни тя.

Знаех, че родителите ми имаха наистина доста силни аргументи, за да ме изпратят тук. Но по дяволите! Мястото на Кармен далеч не беше в „Хидън Оук“. Тя изобщо не беше направила нищо лошо. Всъщност я бяха наказали, задето е обичала по-дълбоко, отколкото някои хора успяват да обичат през целия си живот. Хванах я за ръката.

— И какво обсъждате по време на срещите с д-р Хамънд? — поинтересува се Бланк.

Кармен сви рамене и сълзите, които беше съдържала от началото на историята си, най-после потекоха и тя захълца силно.

— Той... се опитва да ме... поправи.

Прегърнах я силно, за да я успокоя. Рамото на униформата ми светкавично се намокри.

— Шшш — прошепнах аз. — Ти нямаш нужда да бъдеш поправяна, знаеш го, нали?

Штт.

— Аз просто... толкова много ми липсва Ингрид.

— Искане ми се да ми беше казала по-рано.

— Не ни беше позволено, помниш ли — хлипаше тя. — То и сега не е...

— Трябва да се махнем оттук — с нова решителност в гласа казах аз.

Ребека и Бланк кимнаха сериозно. Отегченото изражение на лицето на Бланк се беше сменило с искрено съчувствие, гледайки

хълцащата Кармен, макар никоя от тях да не бе направила опит да я утеши.

— Помнете разпределението ни — добави Бланк. — Кармен и Анжела — основното училище. Аз ще наглеждам пансиона. Ребека изоставените спални.

Когато няколко часа по-късно същата нощ двете с Кармен почукахме на прозореца на Харисън, вероятно го бяхме вдигнали от дълбок сън. Той ни изгледа сънено, докато загрее кои сме и какво искаме от него и после изведнъж се опомни. Отвори прозореца и се промъкнахме тихо вътре. Попита ни къде сме били, но аз само се усмихнах загадъчно и прегърнах Кармен през кръста, докато се промъквахме на пръсти към стаята ни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Всяка от нас имаше строго определено време в общата пералня, което се изготвяше всяка седмица със стриктен график и предварително записване. Така че, ако не искаш униформата ти да мирише на вкиснато (голяма част от момичетата това не ги притесняваше, за съжаление), трябваше да се запишеш и да си спазваш реда. Моят беше последният час преди времето за лягане в неделя вечерта. Замъкнах купчината от мръсни дрехи надолу към мазето, където беше пералното помещение. Пералнята и сушилнята представляваха гигантски машини, очевидно немски, защото инструкции на английски нямаше. Просто натискаш копчетата и се надяваш после отвътре да излезе нещо с нормален вид (и цвят). Все едно. Не че щеше да е голяма трагедия, ако чорапите ми се оцветяха в розово.

Взех си един от учебниците, за да поуча, докато нещата се изперат, макар че първоначалната ми амбиция да бъда добра ученичка бавно беше започнала да се изпарява. Вместо да чета, се зазяпах в празното пространство наоколо. Историята на Кармен беше засилила неимоверно много желанието ми да се махна от училището. Само че не исках просто да напусна. Исках цялото място да бъде изтрито от лицето на земята. Жестокостта на мис Виена и д-р Спайсър, зловещата история на училището, отвратителните опити да излекуват момиче като Кармен, което си беше напълно в ред. Ясно ми беше, че я държат тук заради семестриалната такса, която родителите ѝ плащаха. Всичко това правеше „Хидън Оук“ опасно, ужасно, грозно и зло място. Уроците бяха скучни, а часовете за добри маниери — напълно безсмислени. По-голям успех бих имала, ако се уча сама, докато навърша двайсет и една.

Пералнята се разтресе мощно, когато започна да центрофугира. Тъй като явно гълташе много от електричеството тук в мазето, светлината намаля и по стените се появиха дълги сенки. Стаята направо стана зловеща. Дъската за гладене разпращаше дълги

отражения към стените и тавана и изглеждаше сякаш някакви същества се движат напред-назад в полумрака.

— Ехо? — прошепнах аз, моментално обхващайки ме срам за развинтеното ми въображение.

Естествено отговор нямаше. Обърнах се обратно към пералнята, очаквайки да спре всеки момент и да прехвърля дрехите си в сушилнята. За мой ужас, тя се намираше още по-дълбоко в мазето, а точно зад нея имаше малка шахта с метални решетки. Решена да се стегна и да си свърша работата, се запътих към сушилнята, но на половината път към нея замръзнах. Не можеше да бъде отново въображението ми! Зад отвора на шахтата видях човешка ръка. Само за секунда тя бързо пъкна малка бележка през решетките и изчезна. Хвърлих дрехите на пода и грабнах бележката.

Спри да се опитваш да ме намериш!

Пилар.

— Пилар? — извиках аз, падайки на колене пред решетката. — Пилар, върни се!

Никой не ми отговори. Светна ми. След като ми беше оставила бележка, вместо да ми каже нещо, може би заради нейната собствена сигурност не трябваше да крещя в решетката. Изтичах и като грабнах една химикалка, написах на гърба на бележката:

Каж ми как да ти помогна.

Анжела.

След това се замислих малко и откъснах частта с името си, в случай, че някой я откриеше преди Пилар. Пъкнах листчето хартия обратно в черната шахта и зачаках. Никой не ми отговори. Бележката остана вътре. Докато чаках, видях тръбата за парното, движеща се по дължината на стената на мазето и потъваща в шахтата, откъдето беше дошла бележката. Трябваше да е същата тръба, която минаваше над леглото ми. Онази, която чувах да тропа през дългите ми безсънни нощи.

* * *

С Кармен планирахме да помогнем на Ребека да разследва изоставените спални следващия следобед. Докато трите се провирахме

през високата трева, им разказах за призрачната ръка на Пилар и бележката, която ми беше оставила.

— Уау! — възкликна Кармен. — Не опита ли да изкъртиш решетката или нещо такова?

— Виждала си какво представляват тези решетки, Кармен, супер здрави са.

— Знаете ли какво? — обади се Ребека. — Тази Пилар може би изобщо не е в Лилавата група. Може да се е забъркала в някакви по-сериозни проблеми и да са я заключили някъде другаде.

— Възможно е — вдигнах рамене аз. — Но при всички случаи трябва да я намерим и да ѝ помогнем.

— Ужасно е — потръпна Кармен. — Затворена е някъде, тропа по тръбите през нощта, надявайки се някой да я чуе и да разбере, че е тя. След това, когато се опитваме да я намерим, тя изпада в паника от страх и ни казва да не я търсим повече.

— Стига де, може просто да е в някаква отделна част на училището и да не ѝ е позволено да говори с нас. Не е нужно да е толкова зле — отвърна Ребека.

Никоя от нас не го вярваше наистина. Чудех се как беше успяла да ме намери Пилар. Дали мис Виена я беше наказала заради въпросите, които задавах, или просто се е изпуснала, че в училището има някаква Анжела Карденас? Или някой от другите ученици ѝ беше казал? Може би Морийн? Бланк? А може би това дори не е била тя, може просто някой да си е направил грозна шега. Само че... усещах вътрешно, че не е така. Това беше Пилар. Не знаех по какъв начин да го обясня на момичетата, но имах твърдото усещане, че тя е в голяма беда.

Опитах се да избутам мислите за нея от главата си, когато започнахме разследването. Оказа се, че няма да бъде толкова лесно да проникнем вътре — вратите бяха здраво заключени, прозорците също. След като се уверихме, че никой не ни наблюдава, Ребека ме повдигна на раменете си и тръгнахме около сградата, като надничах през всеки прозорец, пробвайки дали случайно не е забравен незалостен. Гледката навсякъде беше една и съща. Изтърбушени матраци, нацепени бюра, покрити с миши изпражнения, разкъсани и смачкани постери на музикални групи от 80-те и огромни мокри петна по пода. Когато стигнахме до задната част на сградата, най-последно съзрях един прозорец

със счупено стъкло, който беше достатъчно ниско, за да успеем да се вмъкнем през него.

— Мисля, че ще мога да го направя, ще мина първа — казах аз.

— Сигурна ли си? — нервно попита Кармен.

— Давай — изкомандва Ребека. — Ще те повдигна, колкото мога.

Тя напрегна всички сили и ме вдигна към назъбеното стъкло. Хванах се здраво за дървената рамка и внимателно прокарах първо единия си крак, после другия в прашната стая. Озовах се в отдавна изоставена класна стая. Избледняла карта на Съединените щати висеше на стената, люлеейки се на няколко едвам държащи се пирона. Чух звуците на разни летящи насекоми от съседната стая. Подадох глава от прозореца и попитах:

— Някой иска ли да се присъедини?

Кармен поклати ужасено глава, но каза:

— Само се пази, чуваш ли?

— Имаме само десет минути до часа по история — напомни ми Ребека, вероятно знаейки, че ако имам възможност ще изследвам всеки празен ъгъл на сградата. — Така че побързай, нали?

Кимнах и бързо излязох от класната стая, озовавайки се в тъмен коридор. Тихо пъшкане се чуваше сякаш иззад стените на сградата всеки път, когато вятърът подухваше през счупените прозорци. Усетих как косъмчетата по тила ми настръхнаха. Сега, когато ги нямаше Ребека и Кармен изведнъж ме обзе несигурност. Като си напомних обаче, че друг шанс едва ли ще имаме скоро, събрах смелост и тръгнах напред. Дървеният под беше изгнил и на места зееха големи дупки. Прескачах ги внимателно, представяйки си какво ще стане, ако кракът ми потъне някъде надолу в нищото и няма кой да ми помогне. Личеше си, че мястото е било изоставено набързо, сякаш някой е искал да го заключи, колкото се може по-скоро и никога повече да не стъпи тук. Купища от мебели бяха оставени да гният на времето — легла, шкафове, ракли и гардероби, сякаш все още чакаха випуск 91 да се завърне.

Стълбите към горния етаж изглеждаха прекалено нестабилни и прогнили, затова заслизах надолу към мазетата. Когато стъпих на последното стъпало, изведнъж чух тежки и глухи стъпки, идващи някъде от далечната част на сградата. След това те спряха. „Може би някакво животно“ — опитах се да се успокоя аз. „Или Кармен и Ребека

в крайна сметка бяха решили да ме последват“. Със сигурност нямаше нищо страшно. Тогава защо цялата треперех? Стаята пред мен беше потънала в мрак. Единствената светлина идваше от няколкото малки прозорчета на тавана, повечето от които обаче, бяха покрити с листа отвън. Много добре осъзнавах, че е глупаво да бродя из тъмното мазе на изоставена сграда, но направих няколко колебливи стъпки напред. Сблъсках се с нещо метално и видях неясните очертания на огромен бойлер — може би същия, който беше предизвикал смъртта на двадесетте и едно момчета на горния етаж.

Опитах се да ги почувствам тук. Когато човек умре така, със сигурност оставя нещо след себе си. Не само легла и бюра — част от душата си, от същността си, част от това, което е изгубил. Просто трябва да оставиш нещо повече от единствено тишина.

Точно тогава стъпките се чува отново. Не бяха по-близо от предния път, но въпреки това сърцето ми подскочи. Предполагам, че изглеждах като животно, ослушващо се за хищници в сърцето на джунглата. Само че стъпките продължаваха — тихи, но приближаващи се.

— Ехо? — провикнах се аз.

Спряха. Минаха няколко секунди в тишина, през които пулсът ми сигурно беше минал над двеста и тогава го чух. Тих шепот, носещ се някъде в тъмнината едновременно отдалеч, но всъщност отблизо.

— Да?

Тръгнах бавно по посока на гласа, докато не стигнах в полумрака до слабо осветено стълбище, водещо още по-надолу в земята.

— Кой си ти? — попитах с треперещ глас.

— Тихо, моля те, само пази тишина — се чу отдалече.

— Кой си ти? — повторих аз шепнешком, надявайки се, който и да ми отговаряше отдолу да успее да ме чуе. Изпънах врат към стълбите и зачаках.

— Анжела... ти ли си?

Вцепених се.

— Да — прошепнах аз. Изведнъж гласът ми се стори познат.

— Райли е. Анжела, Райли е.

Все още не можех да определя откъде идваше гласът. От долния етаж? Някъде иззад стените?

— Райли, къде си?

— Анжела, помогни ни, *моля те* — направих няколко стъпки по-напред. — *Спри!* — нареди ми тя. — Ще те видят, ще те хванат. Ох, трябва да тръгвам. Не идвай пак. Но ни помогни, моля те!

— Как? — прошепнах аз.

Нямаше отговор.

— Райли? — не посмях да повиша глас повече от шепот.

Никой не ми отговори. Помислих си какво би могло да се случи с Райли, ако я бяха хванали (*За Бога, кои бяха ТЕ!?!*). Представих си как някакво получовешко същество я пази в мрака, след което си поех въздух и се затичах с всички сили нагоре през мрачния коридор, обратно през старата класна стая и светкавично се промуших през счупения прозорец, който остави няколко дълги кървави резки на ръката ми. Накрая паднах в ръцете на Кармен и Ребека.

— Държат ги там долу — избълвах аз, докато се изтупвах от прахоляка и се оглеждах паникьосано наоколо.

Ребека ми даде един от червените си чорапи, за да притисна кървящите рани, докато бързо се връщахме към основната сграда.

— Кой? — попита Кармен.

— Райли, поне нея чух. И Пилар сигурно е там. И може би всички останали, които останаха в пансиона и... кой знае колко още.

— Но защо да правят това? — попита Ребека.

— Не знам. Но ми дай и другия си чорап — кръвта беше пропила през първия и капеше на земята. Усетих как ми се завива свят. Ребека бързо свали и другия и въпреки че беше доста отвратително, нямах друг избор, освен да го притисна към ръката си.

Щом влязохме вътре, се разделихме и аз се запътих към общата баня, за да измия кръвта от ръката си. По пътя ме извика заместник-директорката, отворила вратата на офиса си.

— Имаш имейл — съобщи ми тя, държейки принтиран бял лист хартия.

Не исках да го чета в нейно присъствие, затова само благодарих и продължих към банята, където се затворих в една от кабинките, разгънах листа и зачетох.

Здрасти, тревор е. Сори, че не ти писах, но понякога губиш представа за времето, сецаш се. Както и да е, исках да ти кажа, че живота ми продължи напред и мисля, че е по-добре да спреш да ми пишеш, не че искам да съм гадняр или нещо, но след като единия от

нас е продължил напред, и другия трябва да го направи, има логика нали, киселке? Липсваш ми и съжалявам.

Не отидох на вечеря и помолих Кармен да ми вземе нещо от масата. Просто седнах на леглото си с листа хартия на коленете. Тя се опита да говори с мен и да ме попита какво има, но аз просто казах „нищо“ и да не ме разпитва повече.

Спалните помещения бяха доста шумни в часовете за хранене, защото голяма част от анорексичните момичета винаги си намираха извинения, за да не присъстват. Морийн например. Бях напълно потънала в мъката си, когато тя влезе в стаята, дрънкайки за дължината на домашните и някакви подобни глупости. Откакто ме беше издала на мис Виена, се държеше повече от сладко с мен, което само ме караше да я мразя още толкова. Сресвах се набързо и излязох от стаята, като реших да се кача на най-горния етаж на училището, където може би никой нямаше да ме безпокои.

В началото се опитах да се убедя, че писмото е фалшиво. Че д-р Зилинска или някой от другите просто се опитва да ме накара да забравя Тревор. Но не можех да отрека колко много приличаше на него. Липсата на главни букви (все едно е смс, тъй като най-вероятно го беше пратил от телефона на приятеля си Лорънс) и това, че ме наричаше киселка. Дали го бях споменавала на д-р Зилинска? Прерових всичките ни срещи на ум. Не, не мисля, че ѝ го бях казвала.

Тревор не искаше да бъде с мен повече. Не че никога не ми беше минавало през ума — нещата не бяха розови при нас от много дълго време. Той се държеше супер за около седмица, след което му омръзваше и ставаше студен и дръпнат, след което аз откачах и започвах да го тормозя, след което пък се карахме и не се виждахме за седмица, след това той започваше да звъни и да се държи готино за малко, след което... Предполагам, че вътрешно съм знаела, че е най-добре да се разделим в някакъв момент. Така и не бяхме обсъдили как ще се развият нещата с връзката ни, когато замина, но никога не ми беше минавало през ум, че ще започне да се вижда с други момичета през това време. Наивно, а?

Проблемът беше, че все още мислех за него като за моя спасител, който ще се появи някой ден и ще ме измъкне оттук. Сега такъв вариант не съществуваше, а може би никога не беше съществувал. Нямаше да ми липсва самият той толкова, колкото успокояващата идея

да имам спасител. Докато седях, потънала в мислите си, чух нечии стъпки. Харисън се появи на стълбите и седна няколко стъпала по-надолу. По принцип, може би щях да пофлиртувам или пък да си вържа езика от притеснение, зависи от настроението ми. Но днес флиртуването с Харисън ми се стори напълно безсмислено.

— Здравсти — каза той. — Не те видях в трапезарията.

— Да — отвърнах. — Но ти така или иначе не идваш често там.

— Днес отидох. Търсих те — той направи пауза, все едно чакаше да осъзная колко важно нещо беше казал. Кимнах, колкото да не бъде невъзпитано. — Но иначе да, права си, по принцип, се храня в стаята си.

— Как се чувстваш да живееш в училище, пълно с момичета? — попитах, защото очевидно той очакваше да продължи разговора.

Колкото и да ми се искаше да остана сама, имаше нещо в гласа му, което ми действаше успокояващо. Може би просто се дължеше на факта, че беше единственият мъжки глас, който не се опитваше да ме научи на биология или история. Но може би имаше и нещо друго, поспециално, свързано с него. Той проявяваше интерес към мен, това ми беше ясно, и в момент, в който се чувствах толкова нежелана и отритната, явно имах нужда от това.

— Не е толкова зле — усмихна се той. — Освен това имам кола и мога да слизам в града, когато си поискам. Или поне, преди да завали снегът. И така. Ти защо стоиш сама тук, горе?

Той се облегна на стъпалата, сякаш беше на най-удобното легло на света. Бе едно от онези момчета, които се обличаха толкова небрежно и се държаха толкова небрежно, че в един момент осъзнаваш как всъщност полагат неимоверни усилия, за да изглеждат така свободно. Досега не го бях виждала напълно облечен, но знаех, че тялото му е перфектно, и се опитах да не се разсейвам от няколкото инча от голия му корем, там, където тениската се беше измъкнала от дънките. Имаше изумително красиви кафяви очи, които изпъкваха още повече на фона на бялата му, изтощена от лечението на акне кожа. Тук-там се виждаха малки червени точици, най-вероятно появили се вследствие на бръсненето, но беше красив. Не можеше да се отрече.

— Понякога обичам да седя и да си мисля — отговорих аз. Звучеше като готин начин да кажа, че съм тъжна.

— Аз също — кимна той, макар че не ми се вярваше да го прави.
— Има ли нещо общо с измъкването ви с приятелката ти в гората в събота вечер?

Поклатих глава.

— Кога ще ми позволите да се присъединя към вас? — усмихна се той и се наклони още повече към мен.

— Хващам се на бас, че дори не ти е разрешено да говориш с нас, затворничките, нали? — смених темата аз.

Той ме погледна изненадано.

— И защо мислиш така?

— Нашата сигурност. Твоята сигурност. Нали сме *опасни*.

— Да, знам. Но кажи ми, Анжела, ти опасна ли си за мен?

Кимнах.

— Много — не можах да се сдържа, наклоних се към него, оставяйки съвсем малко разстояние между нас. — Ще открадна колата ти — приближих се още малко. — Ще вляза в къщата ти — по-близо. — Ще отвлека децата ти. — Още по-близо. — И ще те взема за заложник.

Не бях се приближавала толкова до мъж след Тревор. На един дъх разстояние. На една целувка.

— Знаеш ли — прошепна той. — Аз също мога да бъда опасен.

Бях го спечелила. И знаех, че ще го спечеля още повече, ако използвах този момент, за да се отдръпна.

— Имам опит с оръжия като твоите — казах аз, дръпвайки се назад, без да отмествам поглед от неговия.

Той се засмя и каза:

— Защо ли ми се струва, че каквото и да кажа, няма да се изненадаш?

— Защото си предвидим, може би? — усмихнах се аз.

Той ме погледна престорено обиден.

— А аз глупакът си мислех, че сме сродни души — измърмори той.

— Продължавай да си го мислиш, Ромео — казах аз, като започнах да събирам нещата си.

Изведнъж той скочи на крака. Край на играта.

— Ей, защо се държиш толкова дръпнато с мен?

Защото виж как ти действа само.

Облегнах се назад както преди и се усмигнах широко.

— Защото си мислиш, че можеш да играеш игрите си с мен. Но не можеш.

— Някой те е наранил, нали? И те е направил такава?

Изведнъж вече не беше забавно. Изправих се.

— Благодаря за опита за психоанализа — срязах го аз. — Такива не ми липсват тук.

Той застана пред мен, запречвайки пътя ми.

— Мръдни се.

Той поклати глава, отново усмихвайки се.

— Ще те пусна, ако ми обещаеш нещо.

— Казвай.

— Окей, две неща. Първо, спри да се държиш като кучка с мен, защото не го заслужавам. Второ, ако се измъкнеш отново тази събота, което знам, че ще направиш, не се спускай пак по чаршафите, за да не си счупиш нещо. Ще измъкна ключа на баща ми и ще ти го дам по време на вечеря, окей?

Кимнах, след което се плъзнах покрай него, нарочно допирайки рамото си в неговото. Не можех да спра да мисля за него, докато вървах към стаята си. Защо беше необходимо всеки контакт, който имах с момче, да се превръща в състезание помежду ни? Той беше играч, това ми е ясно, но не бях ли същата и аз? Грешно ли беше това или просто беше нормалният развой на отношенията между момиче и момче?

Опитах се да си го избия от главата. Но напомнянето дойде тогава, когато най-малко го очаквах. Когато влязох в стая 201, Морийн стоеше пред вратата.

— Здравсти — каза тя. — Забелязах, че си говореше с Харисън.

— Какво искаш да кажеш с това, че си „забелязала“? Бяхме на последното стълбище на най-горния етаж. Ти да не ме шпионираш?

— Просто ви чух, без да искам. И той е прав, знаеш ли? Наистина си кучка.

— Виж какво, нарцис такъв. Не заслужаваш дори да стоя тук и да те слушам в момента. Ако не искаш да направя нещо, с което и двете да се озовем във фризера на мис Виена, махни се от пътя ми.

Изненадах се, когато тя направи точно каквото ѝ казах. Докато се дърпаше от пътя ми, русата ѝ коса се развя около нея и тази гледка

момента̀лно събуди един от забравените спомени в главата ми. Изведнъж разбрах точно кого бях видяла в стаята на Харисън преди малко повече от седмица.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Имах чувството, че всички учители изведнъж са разбрали за намеренията ни и са решили да ни затрупат с работа. Кармен, Ребека, Бланк и аз искахме единствено да се промъкваме и да проучваме училището, но вместо това прекарвахме свободното си време заринати от домашни, тестове, групови терапии и допълнителни часове по добри маниери. Нямах грам желание да се занимавам, с което и да било от тези неща, но едновременно с това не исках да привличам внимание върху себе си, като не изпълнявам задачите. Фактът, че никой не беше направил на въпрос проникването ни в старата сграда, доказваше, че не са ни забелязали. Но нямаше гаранция, че ще имаме подобен късмет следващия път. Мис Виена беше по-наблюдателна от всякога. Трябваше да играя по правилата, макар че отчаяно исках да се върна при Райли. Освен това в главата ми звучеше и нейното предупреждение: „*Не идвай пак.*“ Ако направех дори една погрешна стъпка, можеше да изложя на опасност не само себе си.

В резултат на всичко това, групичката ни трябваше да намали темпото на разузнаване. Изминалата седмица на шпионаж ни беше сближила много: седяхме заедно в общата зала, без да споменаваме дори дума за плановете или откритията, които бяхме направили, нито пък за срещата ни в дървената къщичка в събота вечер. Безгласно се бяхме разбрали следващата събота отново да сме там. Не можехме да се наситим на компанията си, а нервите ни бяха толкова опънати, че или избухвахме в смях без причина, карайки всички да ни хвърлят любопитни погледи, или внезапно потъвахме в също толкова подозрително мълчание.

Най-после съботата дойде и се изтъркаля бавно и нетърпението ни от предстоящото измъкване достигна своя връх. Още на вечеря обаче разбрахме, че не всичко ще мине толкова гладко, колкото си го представяхме. Когато влязохме в трапезарията, видях Харисън, седнал на ръба на масата на учителите, да отговаря незаинтересовано на някакви въпроси, които баща му му задаваше. През по-голямата част

от времето обаче той хвърляше погледи към масата, където седяхме с Кармен, Бланк и Ребека. Тъй като той беше в същата посока, както и д-р Спайсър, трябваше да се насили да не гледам натам и с нищо да не показвам, че очаквам нещо да се случи. От една страна, се радвах, че д-р Спайсър беше тук — присъствието ѝ ми помагаше да се държа хладнокръвно и да не изложа плана ни на опасност. Освен това бях се държала примерно през цялата седмица — бях завъртяла леглото си на обратно, така че откривах на Харисън чудесна гледка към босите ми крака и бях обяснила на д-р Зилинска (напълно искрено) как съм осъзнала незрялото си поведение към момчетата и желанието ми да разчитам на тяхното одобрение, за да се чувствам пълноценна. Казано по този начин, имаше някаква логика, макар че в момента се чувствах твърде некомфортно да ям задушениите си картофи с втренчения в мен поглед на Харисън.

— Някаква следа от ключа? — прошепна Кармен.

— Наистина ли смяташ, че той ще ни помогне? — попита също толкова тихо Ребека.

Бланк мълчеше.

— Няма следа засега — отвърнах аз, — и не знам дали наистина ще ни помогне.

Нямахме някаква твърда уговорка все пак. Шансовете да си е променил намеренията бяха много големи, особено след като ме беше нарекъл студена кучка. А можеше и да спази думата си. Което и да беше, скоро щяхме да разберем. Мис Виена обикаляше около масата като надзираваше храненето на всички, така че нямаше как да се промъкна до учителската маса и да го попитам какво става. Той, от друга страна, също нямаше причина да стане и да дойде до масата ни, веднага щяха да заподозрат нещо. Накрая реших да рискувам и отправих въпросителен поглед в неговата посока. Той се изсмя силно на нещо, което баща му казваше, и след това ми намигна. После промърмори нещо и като стана се запъти към масата с храна, после към машината за сода и... нашата маса. Докато минаваше покрай нас, прошепна с ъгъла на устата си:

— Отиди на масата с десертите след пет минути.

— Окей — измърморих аз, гледайки как д-р Спайсър ни наблюдава.

След като се завъртя около десертите, избирайки си дълго парче желатинов пай, той най-накрая се отправи обратно към мястото си. Изчаках още няколко минути и невъзмутимо се запътих към сладкишите. Убедена съм, че желатинът е едно от най-отвратителните изобретения на модерната кулинария. Или поне тук, в „Хидън Оук“. През половината дни беше неовкусен, което те кара да се чувстваш все едно дъвчеш някакъв вид пластмаса, а другата половина от времето имаше остър химически вкус, примесен с кокос, който оставаше върху езика ти часове след като си го изял. Всичко това, разбира се, правеше изборът на Харисън да остави ключа на масата с десертите изключително хитър. Там, така или иначе, почти никой не се приближаваше.

Същите три купички с безвкусно желе бяха наредени една до друга като всяка вечер, без да бъдат докоснати от никого. Всъщност от толкова отдавна не бяха подменяни, а само прибирани и изваждани от фризера, че според мен, ако все пак някой се насилеше да хапне, щеше да умре на място. Щом се приближих достатъчно, се засуетих около масата, правейки се, че ги оглеждам едно по едно, за да си избера. До последната купичка видях малка бележка и ключ. Бавно се наведох, уж помирисвайки кремове и прочетох бележката:

Иска ми се да можеш да дойда с вас. С обич, Х.

Имаш проблем с избирането на десерт ли, Карденас?

Беше мис Виена, застанала пред салатите и впила строг поглед в мен. Веднага в главата ми нахлу спомен за това, какво ми се беше случило последния път, когато бях с нея в кухнята, и ме заля вълна на неподправен страх.

— Не, мис Виена — учудващо спокойно казах аз. — Мисля, че си избрах вече.

Видях как очите ѝ зашариха по масата в търсене на някакво провинение. За щастие бях сложила ръката си върху бележката и ключа и като я смачках в дланта си бързо грабнах един от десертите.

— Много добре — каза тя след още няколко секунди. — Изяж го бързо, защото започваме да раздигаме след минути.

— Да, мис Виена.

Усещах изпитателният ѝ поглед върху мен, докато се връщах на масата си. Докато вървах, се стараех да стъпвам само върху черните

плочки. Това беше единственият начин, който ми дойде наум, за да подам сигнал до Харисън, че всичко е наред и съм взела ключа.

Убедена бях, че и неговите очи не се отместваха от гърба ми.

Навън беше облачно и влажно и когато най-после се приближихме към падналата къщичка, бяхме мокри до кости и замръзнали. Бланк беше донесла със себе си тетрадка, която започнахме да горим лист по лист. Мислехме си, че ще се стоплим, но се оказа, че всъщност няма как да усетиш каквато и да било топлина от една-единствена горяща страница. Въпреки това беше красиво и няха търпение да дойде моят ред да запаля един от ъглите на листа и да гледам как оранжевите пламъци осветяват слабо надвисналата тъмна гора над нас.

— Ребека — започнах аз, веднага щом си разказахме една на друга всичко, което бяхме открили през изминалата седмица. — Твой ред е да ни разкажеш защо си тук.

Подадох ѝ торбата, която беше станала нещо като символ на групичката ни и тя извади стария автобусен билет.

— Първо — започна тя, — нямам идея как е второто ми име. Представям се като Ребека Ротко, но всъщност сама си го измислих. Както може би се досещате, татко е зарязал майка ми, след което тя пък ме заряза в сиропиталище. Оттам ме вземаха последователно няколко приемни семейства. Беше кошмар. Нямах право да се оплакваш, нито да си избереш при кого искаш или не искаш да останеш. Първата ми приемна майка беше добра, малко флегматична и несериозна, но добра жена. Останах при нея, докато не навърших осем години. След това ме преместиха при семейство Чейнан и това беше моментът, в който...

Изведнъж главата на Джун се появи на прозореца. Беше вир-вода, косата ѝ беше мазна, залепнала от двете страни на главата ѝ, очите ѝ се бяха превърнали в нещо подобно на синьо-лилави балони, но най-ужасяващи бяха китките ѝ — подути, отекли и в същия нюанс на лилавото.

— Започнали сте без мен, а? — каза тя.

На лицето ѝ нямаше и следа от усмивка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Всички скочихме на крака.

— Джун! — извиках аз. — Какво се е случило с теб?

— Системен тормоз — кратко отвърна тя. — Някой да има кърпа?

Никой не носеше, затова тя се опита да се подсуши с платнената торба. След това седнахме обратно на земята, като запалихме наведнъж цялата тетрадка в отчаян опит да я стоплим.

Направо не можех да повярвам, че я виждам отново. Предполагам си бях вгълпила, че това никога няма да се случи — че е била просто кратък епизод от живота ми, който е изчезнал завинаги. Сега, когато я виждах пред себе си, ме обхвана страх, че тя ще се разсърди, че съм продължила напред без нея, че по някакъв начин бях заела мястото ѝ на лидер по време на съботните ни срещи. Но ако тя пожелаеше да си върне главното място отново, на драго сърце щях да ѝ го отстъпя.

Изведнъж видях, че тя ме гледеше съсредоточено, сякаш прочиташе всяка моя мисъл по лицето ми. Прокашлях се и тъй като не познаваше Бланк, използвах момента да ги представя една на друга, само и само да спре да ме гледа по този начин.

— Значи ти си истински представител на „Лилавите“, а? — попита Бланк, подавайки ръка на Джун.

— Засега — отвърна тя и пое ръката ѝ. — Трябва да се махна оттук.

— Ще бягаш? — подскочих аз. — Но как?

— Ще бягаме! — поправи ме тя. — И не ми пука как. Пеша, ако се налага.

— Но около училището има ограда. А дори да успеем да се измъкнем някак си, има цели часове, докато стигнем до цивилизацията.

— Именно затова трябва да изчакаме да дойде моментът.

— Какво са ти сторили? — прекъсна я изведнъж Кармен с ужасен поглед.

Джун я погледна остро.

— Защо не попиташ онова, което наистина искаш да знаеш, Кармен? Бях наясно, че няма да те накажат много строго, затова те бутнах от покрива. Добрите момичета никога не ги наказват прекалено строго. Или може би вече си се прехвърлила на тяхна страна, а?

Преди Кармен да успее да отговори, се появи Райли. Тя пъргаво се промуши през прозореца и се строполи точно до Джун. Изглеждаше още по-слаба и още по-луда от всякога. Приличаше на подплашена улична котка.

— Чакаме ли още някой? — подозрително попита Ребека, взирайки се в тъмнината навън.

Райли имаше дълга червена драскотина по цялата дължина на врата си. На лунната светлина и догарящите страници на тетрадката на Ребека изглеждаше наистина зловещо. Нещо се беше пречупило в нея. От предишната ѝ арогантна враждебност нямаше и следа, сега изглеждаше по-скоро като изморена детска учителка след тежък ден.

— Ние... ние... не можем да тръгнем тази нощ — изръси тя изведнъж.

— Райли е малко пообъркана — прекъсна я Джун. — Тя смята, че трябва да съберем доказателства и да направим така, че училището да бъде затворено. Но тъй като те контролират телефоните и интернета, няма как да го направим и да кажем на някого. Затова трябва да бягаме. Тази нощ.

— Не, не тази нощ — обади се Райли с треперещ глас. Господи, какво бяха направили с това момиче! — Знаеш... знаеш какво ще направят с... другите.

— Ох, добре. Нека да не е днес, лунатичке — въздъхна Джун.

— Къде ви държат? — попита Кармен.

— Искате пълната история ли? — попита Джун.

Всички кимнахме.

— Не сме много — започна тя. — Двадесет. Живеем в стара изоставена сграда в края на кампуса. Но не на горните етажи. Държат ни долу. На тъмно. Знаете ли, че под всяка от сградите на кампуса минават тунели, които ги свързват една с друга? Понякога сме там

долу, под вас, друг път зад стените около вас. Може би ни чувате. Но ние със сигурност ви виждаме.

Само идеята за това накара стомахът ми да се свие болезнено. Те са били около нас през цялото време, затворени в тъмнината, докато ние живеем живота си напълно... е, добре де, почти нормално, в сравнение с тях.

— И какво правите по цял ден? — попитах аз. — Защото знам, че нямате уроци, нали?

На практика имаме двама учители, които идват при нас, когато приключат с часовете си в основното училище. Мистър Дериан и мис Алсанц. През останалото време правим горе-долу това, което правихме заедно в пансиона преди, само че много по-хардкор. Понякога д-р Спайс присъства, както и онази кучка, мис Виена. Заключение сме непрекъснато, тъпчат ни насила с някакви червени ханчета, които с Райли крием под езика си и после хвърляме. Карат ни да тичаме, докато не започнем да повръщаме, независимо колко време ще отнеме това. Понякога е часове. Някой ден ни дават обилна вечеря от пет ястия и абсолютно нищичко за хапване следващите два дена. Гаврят се с нас. Един път ни накараха да изкопаем сами гробовете си и да се заровим вътре. Позволиха ни да излезем едва когато обещахме, че „вече сме готови да живеем“.

Тя вдигна подутите си китки.

— От скоро започнаха една „игра“. Държат някоя от нас с белезници през цялото време. Карат ни да гласуваме коя да бъде, което само ни настройва една срещу друга. Мисля, че е, за да не можем да се обединим и да се разбунтуваме. Обикновено с белезниците съм аз. Райли досега не ги е слагала.

Райли се усмихна срамежливо до нея.

— Но пък тя прекара първия си ден на крак, без никаква храна и с издълбан с игла надпис на врата си „Не мога да контролирам себе си“. Представете ли си! Издълбаха го на врата ѝ, за да „изтриела тази усмивка от лицето си“.

— Но... защо правят всичко това с вас? — тихо попита Кармен.

— Месецът в пансиона служи за ориентация, повече за тях, отколкото за нас. През това време те решават коя може да бъде излекувана и коя не — обади се Бланк. — Тези от Златната група по някакъв начин са показали, че имат желание и воля за промяна, или

просто, че са се прегънали пред властта на учителите. Останалите отиват в Лилавата. Това означава, че училището се е отказало от усилията си да им помогне и просто се опитва да ги укроти.

— Да ги *укроти*? — опули се Джун. — Звучиш точно като тях. И коя, по дяволите, си ти изобщо? Въобще не става въпрос за *укротяване*. Става въпрос за тотален контрол. Става въпрос да ни побъркат и смажат дотолкова, че никога да не напуснем това място.

— Не мога да разбера защо родителите ви не са дошли да ви вземат? — изръси Кармен.

— А твоите родители защо не са дошли да те измъкнат, слънчице? Да не би да си мислиш, че си на почивка?

Кармен сведе поглед.

— Така си и мислех — кимна Джун.

Всички замлъкнахме, потънали в собствената си мрачна история.

— Как ще покажем на всички истината за училището? — попитах накрая.

— Трябва да се доберем до директорката — каза Райли уверено. — Тя не приема никого, но трябва да намерим начин да я убедим, че...

— Късмет с това — изпуфтя Джун.

— Или може би трябва да я... свалим.

— Да не искаш да кажеш да я убием? — ококори се Кармен.

— Не — твърдо каза Джун, макар че Райли замълча. — Трябва да измъкнем доказателства от кабинета ѝ. Нещо на хартия или видеоматериал, нещо, което да можем да покажем на властите след това. Трябва някъде там да има запис от всички камери. Може би е някъде в основното училище. Ако се докопаме до записа и го занесем в съда, ще бъде достатъчно.

— Само не пипайте бойлерите — обадих се аз и им разказах какво бяхме открили с Кармен в таванската стаичка.

— Хм, ако е сигурно, че ако убием двадесет от нас, ще затворят училището, тогава... — започна Джун.

Аз се засмях, очаквайки и тя да го направи. Все пак се шегуваше, нали? Но тя остана сериозна.

— Каквото и да правим, трябва да бъде, преди да завали снегът — отсеке накрая тя. — Което значи, че имаме седмица, максимум две.

— Какво точно трябва да направим? — попитах аз.

— Това е работа на вас, „Златните“ — обърна се към мен тя. — Ние буквално сме в затвора. Вие поне имате някакво подобие на свобода.

— Но защо просто не си тръгнем още сега? — попита Бланк.

Джун едва успя да прикрие раздразнението си от въпроса ѝ. Доколкото можех да преценя, самото присъствие на Бланк я дразнеше.

— Защото, както Райли беше така любезна да ми напомни по своя откачен начин, ако усетят, че ни няма дори за секунда, ще си го изкарат на останалите. Достатъчно ясно ни го показаха досега. Дори да успеем да се измъкнем някак си, пак могат да ни смачкат. Имало едно момиче от „Лилавите“, което успяло да избяга преди няколко години. Те извикали полицията и я пратили в затвора толкова бързо, че дори не ѝ бил даден шанс да се оправдае пред съда. Показаха ни видеото за доказателство. Показаха ни още какво са направили с останалите момичета, за да не може никой да си помисли да бяга отново. Белезниците ми направо приличат на копринени ръкавици в сравнение с онова.

Потръпнах.

— Как изобщо успяхте да се измъкнете тази вечер? — попитах аз.

Джун погледна към Бланк и каза:

— Не мисля, че ѝ имам достатъчно доверие, за да кажа как. Да речем, че беше възможност, която не се появява често и затова трябва да изчезваме обратно, колкото се може по-бързо.

— Тоест всички вие разчитате на нас да рискуваме нашите глави, за да ви освободим — измърмори Бланк. — Това на мен ми звучи като доста голяма доза доверие.

— Защо ли имам лошо предчувствие? — попита Джун, игнорирайки думите на Бланк.

— Ще го направим — уверих я аз.

Но все още нямах никаква идея как.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Джун и Райли изчезнаха толкова бързо, колкото се бяха появили. Аз бях разтреперена, Кармен — ужасена, Бланк — ядосана, а Ребека изглеждаше така, сякаш съжаляваше, че изобщо е дошла тук тази вечер. Беше абсурдно да я караме да продължи историята си. Миналото вече нямаше значение, важно беше само настоящето и това какво щеше да се случи през следващите няколко седмици.

— Не мисля, че искам да остана тук повече — каза Ребека тихо.

Никой не се възпротиви. Снизихме се и тихо се запромъквахме през мократа студена трева обратно към училището, избягвайки откритите площи, осветени от няколкото оранжеви прожектора. Огледах се за някакви следи, които Райли и Джун може би бяха оставили на връщане към изоставената сграда, но такива нямаше. *Като призраци* — помислих си, — *като мъртви*.

Щом стигнахме до коридора на Ребека и Бланк, измъкнах тихо ключа на Харисън и им отключих вратата. След това двете с Кармен се заизкачвахме на пръсти към нашия етаж. Щом отворих вратата на коридора и се промъкнах вътре, една ръка ме дръпна силно през кръста, докато друга запуши устата ми.

— Тихо! — чух гласа на Харисън до ухото си, когато Кармен се приготви да се разпищи.

Той премести ръката си от устата ми и като я хвана здраво за ръката, ни издърпа обратно навън. Беше облечен с широка тениска, а косата му беше в пълен безпорядък. Миришеше слабо на парфюм и сън.

— Виена е будна — прошепна той.

— Какво!?! — ужасено го погледна Кармен.

— Някаква тръба се е спукала в банята до библиотеката. Извикаха баща ми, но той днес не е на работа, затова отказа да отиде и тя се опитва да се справи с аварията сама. Може да я чуете как проклина от време на време.

Банята до библиотеката беше точно срещу вратата на коридора.

— Ами ако влезем през другия край на коридора? — попита Кармен.

— Ключът не става за там — отбелязах аз. — Освен това, тя пак ще ни види да се промъкваме към стаята ни.

— Какво ще правим тогава?

— Ще останете в апартамента ни до сутринта — отговори вместо мен Харисън.

— Да, чудесен план. И къде ще ни скриеш от баща си?

— Няма нужда. Вече му казах истината.

Изтръгнах се от прегръдката му бясна.

— Кажи ми, че се шегуваш! Кажи ми, че не си ЧАК толкова тъп!

— Спокойно, можете да ми се доверите. На него също. Той е тук заради вас, момичета, не заради „Хидън Оук“.

— Дори и да е така — казах аз, — той все пак е учител. Никой учител не би ни позволил да се размотаваме по нощите безнаказано.

— Е, така или иначе, вече му казах. Така че, тръгвайте.

Той отвори една странична врата и се оказахме в друг коридор. В самия му край се намираше апартаментът на мистър Дериан. Влязохме вътре тихо. Беше тъмно, с изключение на слаба светлина, идваща от малка нощна лампа в кухнята. Бялото куче се изправи от дивана и ни изгледа подозрително.

— Категорично не — отсякох аз. — По-добре да прекараме нощта навън.

Не се притеснявах, че мистър Дериан можеше да ни издаде. Не се притеснявах дори от това, че можехме да го вкараме в беля. Искаше ми се да мога да се притесня за това, но не можех. Не исках да остана вътре само и единствено заради Харисън. Нямах значение дали нямах доверие на него или на себе си — и в двата случая нещата опираха до едно. Нямах доверие на ситуацията. Беше нещо като тест, на който бях обречена да се проваля.

Анжела — боязливо се обади Кармен. — Щом като мистър Дериан вече знае, няма какво по-лошо да се случи.

— Не ме интересува, хайде, Кармен.

— Не искам да спя навън — каза тя, скръствайки ръце като непослушно дете.

Въздъгнах дълбоко и пристъпих в апартамента.

— Хубаво — отсякох аз.

Поне не аз взех решението. Каквото и да се случи, вината няма да е моя.

Харисън ни поведе към вътрешността на апартамента и аз го последвах, опитвайки се да не обръщам внимание на хлабавите му панталони, които се смъкваха все повече и повече с всяка стъпка. Огледах се наоколо, за да отклоня мислите си. Мястото беше в пълен хаос, но изглеждаше странно уютно и приятно. Купища книги с дебели корици бяха разхвърляни навсякъде, върху някои от тях бяха забравени купички с корнфлейкс с мляко. Лампата в хола беше превърната в закачалка, а телевизорът беше заринат с нахвърляни дрехи.

— Ще спите на дивана — уведоми ни Харисън.

— Диван? — повторих аз, оглеждайки се.

— Да — каза той, разчиствайки от дивидита, книги и дрехи това, което бях сметнала за малка масичка. — Ето го и него.

Разнесе се миризма на евтин хотелски матрак, когато той започна да ни оправя леглото. С Кармен стояхме до вратата, мърморейки си гневно една на друга като зложници. Тя почеса бялото куче между ушите. След като Харисън най-после успя да почисти и разпне дивана, ни каза, че отива да вземе чаршафи. Точно в този момент вратата на стаята се отвори и мистър Дериан влезе вътре, облечен в старомодна мъжка пижама.

— Здравейте — бавно каза той. — Анжела, Кармен.

— Здравейте, мистър Дериан — учтиво поздрави Кармен.

Беше супер странно. Предния ден бяхме в час, гледайки чехълчета под огромен микроскоп, а сега се намирахме в стаята му посред нощ, сварвайки го сънен и по пижама. Аз примигнах объркано.

— Отивам за чаршафи — повтори Харисън и като потупа баща си по рамото излезе от хола.

— Благодаря ви, че ни приехте, мистър Дериан — продължи с любезностите Кармен.

— Да, благодаря ви — включих се и аз.

— Добре ли сте? — попита той, прокарвайки ръка през рошавата си сребриста коса.

Кимнахме едновременно. Нямахме представа какво смяташе да прави с нас.

— Знаете, че ако мис Виена ви беше хванала тази нощ, щяхте да бъдете наказани много строго. Може би дори щяха да ви преместят в

Лилавата група.

— Да, относно това, мистър Дериан, искахме да... — започна Кармен, но изведнъж размисли и млъкна, може би заради силния ми лакът в кръста ѝ. Харесвах много мистър Дериан, но това много лесно можеше да се превърне в капан. Имаше безброй начини да накараш едно момиче да говори и любезността беше един от тях.

— Искате ли кафе? — попита той, насочвайки се към кухнята. — Мисля, че имам малко някъде тук. Самият аз предпочитам чай, но знам, че вие, момичетата, обожавате кафе, а не ви го дават в трапезарията. Ей сегичка ще погледна.

И двете казахме „не, благодаря“, но мисля, че той така и не ни чу, докато ожесточено ровеше из шкафа над мивката.

— Знаете ли — каза той вече по-отпуснато, — живея тук от много години. Когато това място още се наричаше „Хийт“, момчетата непрекъснато се измъкваха през нощта. Имах идея да напиша история или дори цяла книга за училището, но тогава го затвориха и така и не успях. Предполагам, че ми липсват тези дни и някак си... се радвам да видя, че духът им все още живее в някои от вас.

Той потъна в мисли, държейки консерва с доматино пюре, загледан замечтано в етикета ѝ. Предполагам, че мислеше за инцидента в старите момчешки спални, защото най-накрая каза:

— Внимавайте, чувате ли, момичета, просто внимавайте — и постави консервата обратно в шкафа.

— Мистър Дериан — бавно казах аз, — сигурна съм, че училището „Хийт“ е било прекрасно място. И двете с Кармен смятаме, че вие сте страхотен учител. Но... не сме сигурни, че „Хидън Оук“ е... най-доброто училище... за когото и да е.

— Не сте единствените, които смятат така — въздъхна той.

— Предполагам — продължих аз, поглеждайки към Кармен за подкрепа. Тя очевидно усети накъде отивам, защото ме изгледа ядосано, че я бях спряла преди малко, когато се опита да насочи разговора в същата посока.

— Предполагам, че ние... се чудим... дали можем да направим нещо, с което нещата да станат по-добри, или...

— Ще трябва да убедите Синтия в това — промърмори той.

— Синтия? — изненадано попитах аз. — Искате да кажете мис Виена?

— Не — отвърна той, звучейки раздражено за момент.

— Имам предвид Синтия, директорката. Но успех. Няма нищо, което да се случва в „Хидън Оук“, с което тя да не е наясно. Нищо. Може би дори знае, че двете в момента се намирате в моя апартамент. Всичко се случва според нейния план и нейните нареждания. Мислите ли, че ще седне да обсъжда промени в училището с вас, двете? Да не говорим, че дори няма как да се срещнете с нея, освен ако не се забъркате в нещо *наистина* лошо. Отдавна съм се отказал да водя каквито и да било разговори с нея.

— Но може би все пак можете да направите нещо, за да ни помогнете?

— Татко е имал известна власт тук, когато това е било момчешко училище — обади се Харисън влизайки в стаята, носейки големи бели чаршафи. Когато ги стовари на дивана, продължи. — Само че никой, който е преподавал тук преди инцидента, не може да си намери работа някъде другаде, разбирате защо. Затова и не може да си позволи да мъти много водата на директорката — заключи той с извинителна нотка в гласа, сякаш беше издал някаква тайна.

— Но все пак, имаме нужда от помощта ви — повторих аз.

Мистър Дериан ме погледна изненадано.

— За какво точно? — попита той.

Кармен отвори уста, но тъй като предполагах, че може да изръси нещо от сорта на „да затворим училището“, аз я прекъснах бързо и казах:

— За да направим някои промени.

Мистър Дериан поклати глава.

— „Хидън Оук“ може би наистина е ужасно място, но едновременно с това е много добре измислена машина за печелене на пари. Всякакви реформи или промени биха довели до преразглеждане на политиките на училището и неговото евентуално затваряне и повторно откриване. Трябва да изпратя Харисън в колеж догодина. Не мога да си позволя да изгубя работата си. Достатъчен риск е това, че ви приех тук тази нощ. Ако някой открие истината, няма да ви подкрепя. Съжалявам. Винаги ще бъда тук, за да ви изслушам, но не разчитайте на мен да ви помогна за дяволиите ви. И съжалявам, но нямам никакво кафе.

— Можете ли поне да наглеждате приятелките ни в Лилавата група? — опитах аз.

— Кой са те?

— Джун и Райли — казах след кратък размисъл дали е добра идея да му казвам.

— А, да, Джун Карпентър. Много умно момиче. Много живо. Ще държа и двете под око — обеща той. — А сега е време за сън.

Харисън ни помогна да сложим чаршафите на стария диван. Докато изпъвахме долния чаршаф, раменете ни се докоснаха и аз прошепнах тихо:

— Мислех, че Морийн ще бъде тук.

Той се усмихна широко, сякаш беше чул някаква много забавна шега.

— Аха, окей — отвърна кратко.

Поклатих глава и не казах нищо повече. Ако му покажех, че се чувствам наранена от факта, че е спал с нея, само щях да покажа слабост. Когато загасихме лампите и Кармен захърка равномерно до мен, станах бавно от леглото и се промъкнах на пръсти в кухнята. Не можех да заспя, въпреки че бях изморена. Но докато мистър Дерриан ровеше в шкафа за кафе, бях видяла малък мобилен телефон, скрит зад кутиите със зърнени закуски. Бързо отворих вратичката на шкафа, взех телефона и затаих дъх. Първият човек, на който исках да се обадя беше Тревор. Макар да знаех, че е глупаво, набрах номера му и зачаках. Никой не вдигна. Затворих и със свито сърце набрах номера на родителите си. Не знаех на кой друг да се обадя.

— Ало — чух съннения глас на майка ми отсреща.

— Мамо, аз съм. Анжела.

— Анжела? Знаеш ли колко е часът?

— Да, виж, трябва да...

— Станало ли е нещо? Какво е станало?

— Ами — гласът ми затрепери и се опитах да си наложа контрол, за да не се разплача. — Да, стана нещо. Изпратили сте ме в затвор. Тук е ужасно. Не ми разрешават да ви се обаждам...

— Как ми се обаждаш тогава? Анжела, какво става?

— Опитвам се да ти кажа! — нервно прошепнах аз. — Това е опасна сграда, случил се е ужасен инцидент тук преди време,

учителите са безсърдечни, държат някои от момичетата на глад и ги дрогират и... ние също не сме по-добре... и...

Чух как баща ми се събуди до нея и попита сънено:

— Кой се обажда?

— Предупредиха ни, че това ще се случи — продължи майка ми.

— Казаха ни, че ще се опиташ да се свържеш с нас, Анжела. Толкова съм разочарована.

— Какво? Но аз имам нужда от вас, мамо! Изкарайте ме оттук!

— Изпратиха ни видео, в което ясно се вижда как се измъкваш от стаята си. Казаха ни, че си влизала в забранени сгради. Че не отбелязваш почти никакъв психологически прогрес. Че трябва да бъдеш подложена на по-строг контрол. Че можем да очакваме да ни се обадиш и да ни излъжеш. Омръзна ми да ме лъже собствената ми дъщеря. Омръзна ми, чуваш ли?

— Мамо! — изплаках аз. — Измъквам се от стаята, защото това място е зло. Искам да се махна.

— Спри да се опитваш да избягаш — ледено каза тя. — И може би нещата ще се оправят.

— Моля те — казах аз, но линията прекъсна.

Потиснах хлиповете си и оставих телефона обратно зад кутиите със закуски. В момента, в който се обърнах обаче, видях мистър Дериан да стои на вратата на кухнята и да ме наблюдава. Имаше най-странното изражение, което бях виждала на лицето на някой учител досега. Не беше нито ядосан, нито притеснен. Просто стоеше и ме наблюдаваше. След това, без да каже думичка се обърна и влезе в спалнята си. Върнах се на дивана и си легнах тихо в мрака. С благодарност усетих как Кармен ме прегърна мило и ми прошепна, че всичко ще се оправи. През цялата нощ очаквах нещо да се случи. Мис Виена да нахълта през вратата. Кармен да откачи от притеснение. Харисън да се появи и да ме покани в стаята си. Но нищо не се случи. Дори сънят не се появи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Събудих Кармен малко преди слънцето да изгрее и двете се промъкнахме обратно в стаята ни. Докато се суетях около леглото си, преобличайки мръсните си дрехи, се загледах в спокойно спящата Морийн. Изуми ме фактът, че за нея това щеше да бъде една най-обикновена сутрин. Всъщност за всички, освен за нас с Кармен. Сякаш останалият свят не виждаше как всичко се променя.

Слязохме на закуска все едно нищо не се беше случило, след което в часа по биология мистър Дериан не показва ни най-малък признак, че снощи сме прекарали нощта на разгъваемия му диван. Очевидно не бях единствената, която можеше да запазва изумително спокойствие, след като се е оплела в куп лъжи. Колкото до Харисън, нямаше и следа от него, но не можех да го изхвърля от главата си. Пътищата ни бяха свързани вече — за добро или за лошо.

В свободното време след обяда, не се съдържах и свиках събрание на групичката ни от снощи. Срегнахме се до стария плувен басейн и уж невинно седнахме на ръба, почиствайки боклуците и падналите листа.

— Обадох се на родителите ми снощи — бързо казах аз, оглеждайки се дали някой не ни подслушва. След разговора с майка ми ме беше обхванала дива параноя. — Тя ми каза, че са й изпратили записи от всяка една погрешна стъпка, която съм направила, откакто съм тук. Не виждате ли какво се опитват да направят? Изкарват ни да изглеждаме луди в очите на собствените ни родители, така че дори да намерим начин да се свържем с тях, те просто не ни вярват. Може би дори полицията няма да ни обърне внимание.

— Няма какво да покажат за мен — каза Бланк. — Направо съм момиче за пример, откакто съм стъпила тук. И как, за Бога, си се обадила на родителите ти?!?

— Ще ви кажа по-късно. И точно в доброто ти поведение е проблемът — настоях аз. — Държиш се добре, не защото вярваш, че ти помагат по някакъв начин, а защото те е страх от наказанията, които

могат да ти стоварят на главата в противен случай, нали? Напълно си подвластна на системата им.

— Не работят ли по подобен начин всички училища? — попита Ребека.

— Да, хубаво, може би, но наказанията там едва ли включват глад, мъчения, синини и рани. И не изолират учениците си така, че да няма към кого да се обърнат за помощ. Щом зимата дойде, сме напълно прецакани. Ще могат да правят с нас, каквото пожелаят.

— Ако нещата станат много зле, ще им се опълчим — предложи Бланк.

— Но те са много зле в момента! Какво разбираш ти под „много зле“? Трябва да ги спрем сега!

— И какво точно предлагаш да направим? — нетърпеливо попита Ребека.

— Каквото вече *обещахме* да направим! Да намерим начин да се вмъкнем в офиса на директорката и да откраднем доказателства. Или да намерим начин да говорим с нея.

— Виж — спря ме Ребека, — знам, че харесваш Джун и може би дори по някакъв странен начин харесваш и Райли и искаш да ги измъкнеш от Лилавата група, нали така? Разбирам го и те подкрепям. Но една част от мен смята, че Джун и Райли сами са си виновни за положението. Ако се бяха държали малко по-добре, дори не „добре“, а не чак толкова зле, щяха да бъдат тук, при нас, и да са окей. Ако се опитат да покажат поне мъничък прогрес за няколко седмици, съм сигурна, че Виена и Спайсър ще ги издърпат в Златната група.

— Именно затова ти си в Златната група — прекъснах я аз. — Още първия месец са решили кои от нас са прекалено мекушави, за да създадат някакъв проблем и са ги преместили тук. Една по една. Това не те ли плаши?

— Ей — обади се Бланк, — не забравяй, че и ти си в нашата „мекушава група“. Да не се смяташ за единствената, която има сила да се противопостави, ако се наложи?

— Не забравяй, че бях последната, която беше преместена тук — казах аз. — Мис Виена дори не ми повярва в началото и искаше да ме изпрати обратно при останалите. И като гледам колко сте... безхарактерни, ми се иска наистина да бях останала с тях.

— Не казвай това — промърмори Кармен.

— Кой те спира? — срязва ме Бланк. — Отивай при дружките си тогава.

Разтрих слепоочията си бавно. Не бях затворила очи дори за минутка миналата нощ, а сутринта нямаше топла вода, така че дори не успях да си взема душ като хората. Чувствах се мръсна, безсилна и самотна и изведнъж ме заля вълна на притеснение, че имах погрешна представа за училището, че може би просто самата аз бях прекалено трудна. Само че знаех, че ужасът, който ме обхващаше всеки път, щом срещнех мис Виена, не може да бъде измислен от въображението ми. Знаех, че драскотините и раните по Райли и Джун бяха истински.

— Кармен — прошепнах аз уморено, — защо не схващаш?

Мина известно време преди да ми отговори.

— Чудя се — каза тя накрая, — дали... ако се опитаме да помогнем на Джун и Райли няма да се вкараме сами в беля и ако ни преместят при тях, то... не знам дали има някакъв смисъл.

Със същия успех можеше да ми удари шамар.

— Кармен? Сериозно ли говориш?

Тя кимна, гледайки встрани, но след това премести погледа си към мен. Да, беше сигурна. До нея Ребека и Бланк също кимнаха.

— Окей — казах аз. — Няма да ви притеснявам повече.

Изтупах ръцете си, изправих се и поех към училището.

— Срещата в събота остава, нали? — провикна се след мен Ребека.

Не отговорих. Ръцете ми се стискаха и отпускаха в юмруци, докато се приближавах към сградата. Щом не можех да разчитам за помощ на никой от останалите, трябваше да се справя сама, по единствения възможен начин: трябваше да остана, колкото се може по-лоша.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Прекарах целия неделен следобед в най-тъмния ъгъл на библиотеката, прехвърляйки в главата си провинение след провинение, опитвайки се да избира това, което ще ми осигури среща с директорката. Никога досега не ми се беше налагало умишлено да измислям ситуации, които да ми донесат наказание и с изненада установих, че всъщност това е изключително трудна задача. Непослушанието ми идваше напълно естествено, откакто се помнех, особено, когато отвсякъде ми повтаряха да се държа добре. Сега, когато бях решила да потъна обратно в тъмната си страна, давах вид на кротко момиче, прекарващо цялото си свободно време в неделя, учейки в библиотеката, потънало в собствените си мисли и с нищо не нарушаващо реда.

Добре знаех как действат наказанията тук. Ако исках да ме изпратят при директорката (и евентуално да се ориентирам къде стоят записите от камерите в сградата), трябваше да направя нещо толкова безпрецедентно лошо, че да нямат предварително подготвено наказание за него. С други думи — да ги накарам да извадят тежката артилерия. Започнах да правя списък на нещата, които помнех, че се смятаха за върха на безобразието в предишните ми училища:

1. Удряне на учител.
2. Секс с учител.
3. Каквато и да било романтична връзка с учител.
4. Прием на наркотици.
5. Палез.
6. Сбиване (задължително да има кръв или счупен зъб).
7. Преписване, ако включва участието на целия клас.
8. Опит за самоубийство.
9. Опит за убийство.

Замислих се за опцията да се натискам с Харисън на някое лесно за откриване място (той със сигурност нямаше да има нищо против), но бях твърде горда, че бях устояла на влечението си към него толкова

много време. Не исках да проявя слабост точно сега. А и това не ми гарантираше прекалено строгото наказание, което търсех. Щяхме да имаме тест по английски утре и се замислих дали да не извадя учебника си направо върху чина и да не започна да преписвам от него. Определено би било много нагло.

Само че всичко това ми се струваше твърде... типично. Училище, специализирало се в работата с проблеми момичета, би трябвало да очаква всичко това. За да създам някакъв толкова неочакван и грандиозен проблем, може би трябваше да опитам да се самоубия, застрашавайки живота на още цяла група момичета, като едновременно с това правя секс с учител и се наливам с алкохол. Опитах се да си го представя. Окей, не, не ставаше.

Всичкото това планиране ме накара да изпитам крайно нежелание да правя каквото и да било. Може би така функционираха добрите деца всъщност! Прекарвах толкова време в мислене как да бъдат лоши, че накрая им омръзваше и ставах примерни. Добре, Анжела, стегни се и мисли. Ще направиш нещо толкова крещящо, нахално и очевидно предварително обмислено, та да им покажеш, че не само се лигавиш, а си момиче, което наистина заслужава да му бъде обърнато внимание.

Търсейки вдъхновение, грабнах най-близката книга от рафта до мен. Представляваше колекция от стари кратки истории с черно-бели картинки и почти невидим шрифт. На една от страниците беше нарисувана жена, загледана тъжно в земята пред себе си. Под картинката пишеше с избледнели букви: *Тя искаше да изкрещи, но нямаше смелост за това.*

Да изкрещи.

Да крещя.

Това определено беше нещо, което бях готова да направя.

Избрах часа на мистър Дериан. Първоначалният ми избор беше трапезарията, защото бе по-оживена, но ме хвана страх, че от вниманието на толкова много хора, може да се разсмея. Имах такъв проблем понякога. Часът по биология имаше и друг плюс — щях да седя до Кармен, която все още не ми се беше извинила, че не ме подкрепи предния ден. Щеше да й дойде добре да се паникьоса и да започне да се притеснява за поведението ми.

В началото бях решила да го направя първите минути от часа, но ме достраша. Някои момичета имаха изключително естествени умения да крещат, но аз не го бях правила, откакто бях съвсем мъничка. Чудех се дали ще успея да възпроизведа желаниния ефект.

Изчаках лекцията да премине, нервно стиснала пръсти под чина. Предполагам Кармен си мислеше, че все още съм притеснена заради Джун и Райли — и макар че изобщо не каза и дума по темата, няколко пъти ми се усмихна окуражително, щом срещнеше погледа ми. Когато най-последно звънецът издрънча и всички започнаха да прибират тетрадките си, усетих, че моментът е дошъл. Не помръднах от мястото си. Когато Кармен ме попита дали всичко е наред, се изправих и изпищях. Кармен подскочи от изненада до мен, ококорвайки се зад големите очила. Всички се обърнаха и ме зяпнаха. Единствено мистър Дериан не ме погледна, а невъзмутимо продължи да подрежда разхвърляните листа по бюрото си. Когато въздухът ми най-сетне свърши, поех веднага дълбоко дъх и запищях отново. Беше силно. Много силно. Първоначалното ми притеснение изчезна и на негово място се появи всеобхващаща еуфория. Писъкът ми се носеше пронизително из цялото училище, сигурна бях.

— Анжела, какво има? — извика Кармен.

Видях как другите момичета си шушукаха нещо, но не можех да чуя думите им от собствените ми писъци. До мен Кармен се оглеждаше в истерия наоколо, ръцете ѝ трепереха от ужас, докато аз не спирах да пища с всичка сила, сякаш казвах: *Чуйте ме. Чуйте Ме Сега.*

Момичетата от съседните стаи започнаха да надничат през вратата, за да разберат какво се случва. Видях Ребека и Бланк отвън, едната ме гледаше с изпълнени със страх очи, а на лицето на другата беше изписано едновременно притеснение и яд.

— Млъквай, кучко! — чух как някой зад мен извика, точно когато мис Виена влезе в стаята.

— Каква изненада — каза тя. — Мис Поуп, Карденас, какво е всичко това?

Погледнах я с празен поглед и продължих да пища.

— Харолд — обърна се тя към мистър Дериан. — Не виждаш ли, че две от ученичките ти са неуравновесени?

Той вдигна поглед от бюрото си и ни погледна ледено.

— А, да. Така изглежда.

— Млъкни веднага — нареди ми мис Виена, с тон, събрал в себе си цялата възможна власт и злоба, които притежаваше.

Продължих.

Тогава тя хвана мен и Кармен със силните си като клещи ръце и ни задърпа към коридора — аз все още пищяща и Кармен, плачеща с крокодилски сълзи до мен. Момичетата в коридора се отдръпваха от пътя ни с изумление, все едно крясъците бяха нещо като аларма на линейка.

Мис Виена продължи да ни дърпа надолу по стръмно стълбище и през тъмния тунел, по който мистър Дериан ме беше довел за пръв път в основното училище. Тя отвори с трясък една ръждясала врата и хвърли Кармен вътре, след което я заключи. Извлачи ме още няколко стъпки напред в малкото мазе, където вече бях прекарала едно наказание. Прекъснах писъците си, колкото да кажа:

— Искам да отида при директорката.

— Ще се върна след осем часа — съобщи мис Виена все едно не ме беше чула и трясна вратата след себе си, като превъртя няколко пъти ключа.

Оставаше ми само да се надявам, че съм на прав път.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Прозорчето на килията ми беше толкова мъничко и толкова високо, че не можех да видя почти нищо през него. Естествено, освен всичко, имаше и дебели решетки, които още повече спираха светлината и стаята тънеше в полумрак. Предполагам, че когато навън беше дъждовно, през него течеше вода право в стаята, защото подът беше мокър и покрит с нещо като зеленикав мъх. Нямах начин да седна, затова трепереща от студ, се подпрях на вратата и зачаках.

Чувствах се ужасно, че забърках Кармен в плана си. Ако го бяхме решили предварително заедно, нямаше да е толкова зле, поне щеше да знае защо я наказват. Само че в момента тя си нямаше и бегла представа какво се опитвах да направя и защо. Единствено фактът, че се притесняваше за мен я беше вкарал в беля. Не беше честно. Искаше ми се да ѝ изкреция, че съжалявам, но стената помежду ни беше прекалено дебела.

Докато стоях потънала във виновни мисли, изведнъж видях как през мръсното прозорче светът навън се беше оцветил в бели кристали. Изтичах и притиснах носа си към него, колкото можех по-близо. Не, само не и това. Не още. Но беше факт. Снегът беше започнал.

Не след дълго стъпалата започнаха да ме болят и взех да се смъквам все по-надолу и по-надолу към пода. Най-накрая вече не можех да издържам и като преглътнах гнусливостта си, се отпуснах върху мокрия мъх, опитвайки се да не мисля какви микроорганизми пълзят из него в тъмнината. Влагата мигом пропи през дрехите ми и усетих как гневът ми започна да нараства. Шансовете ми да се измъкна от училището намаляваха. Ако с крясците нямаше да мога да стигна до директорката, трябваше бързо да измисля друг начин да го направя. Трябва да бяха минали обещаните от мис Виена осем часа, но на мен ми се сториха много, много повече. Снежната покривка навън бавно се увеличаваше и до момента, в който най-последно чух вратата да се отключва, вече беше дебела няколко сантиметра и сияеше на

заязващото слънце. Изправих се и се замолих на ум да бъде мис Виена. Защото имах план.

За щастие, беше тя.

Когато я ударих, тя тъкмо се опитваше да измъкне ключа си от вратата. Тревор ме беше научил как да удрям с ръка право напред, като държа палеца си извън стиснатия юмрук, за да не го счупя. Премятайки набързо указанията му в главата си, се приготвих и с всичка сила забих юмрук в брадичката ѝ. Не беше толкова силно предполагам, но тя беше твърде ниска и буквално залитна няколко стъпки назад. Главата ѝ се удари в металните тръби зад нея със силен трясък.

За мое учудване, тя се окопоти изключително бързо, сякаш по някакъв странен начин очакваше нападението ми. Не изглеждаше изненадана дори за секунда. Напротив. В следващия момент се оказах на колене с извити зад гърба ми ръце. Тя заби главата ми в мокрия мъхест под веднъж, после втори път, докато се укротя. Опитах да се изскубна от ръцете ѝ, но ме държеше твърде здраво. Усетих как погледът ми се замая, докато тя удряше главата ми в пода. Не след дълго почувствах топла течност да се стича по челото ми и усетих вкуса на кръв в устата си.

— Само да стигна до съда, спукана ти е работата — изсъсках аз през ручейчетата кръв в устата си.

— Само опитай — срязва ме тя.

— Искам... — напрегнах всичките си сили, за да не припадна. — Искам да се срещна с директорката.

— За това ли беше цялата тази глупост? Малка идиотка такава! И без това идвах да те заведа при нея.

Тя ме вдигна от пода и ме изправи. Подпрях се на стената, за да запазя равновесие и да се осъзная. Краката ми трепереха, бях мокра до кости, замаяна от болка, но най-сетне бях постигнала, каквото исках. Забелязах, че кожата на брадичката на мис Виена беше червена там, където я бях ударила, дори като че ли беше подута — явно не бях ударила толкова слабо, колкото ми се стори.

— Малка идиотка такава — повтори тя, усмихвайки се. От усмивката ѝ ме побиха тръпки. — Последвай ме.

Помъкнах се след нея в плетеницата от тунели, завивайки веднъж, после два пъти, после връщайки се наобратно, докато не се

обърках напълно. Най-накрая стигнахме до голямо стълбище и се заизкачвахме нагоре.

— Синтия дори няма да разбере за този инцидент — каза тя, опипвайки брадичката си с ръка. — Но така или иначе, не ти ще поемеш вината за него.

Все още замаяна от ударите в пода, ми трябваша няколко секунди, за да осъзная смисъла на това, което бях чула.

— Само да посмеете да направите нещо на Кармен — извиках аз. Гласът ми почти се доближи до тембъра на писъците ми по-рано, но този път по напълно естествен начин. — Чувате ли ме?

— Малко е късно за подобни притеснения, егоистична кучка такава. Ще правя, каквото пожелаея. А, ето, че стигнахме.

Пред нас имаше голяма дървена врата. Тя се приближи и почука силно на нея.

— Когато е готова, тя ще те извика. Може да отнеме няколко минути. Ще те чакам долу, на стълбите, така че няма накъде да избягаш. И щом веднъж приключим с теб, ще се погрижа да предам специалните ти поздравии на мис Поуп.

Трябваше да напрегна цялата си воля, за да не я ударя отново.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Чаках пред вратата, навивайки блузата между пръстите си. Една част от мен искаше да последва мис Виена обратно надолу по стълбите, където беше затворена Кармен, и да я защити, от каквото и наказание да ѝ беше замислила вещицата. Само че тя ме бе предупредила, че ще чака в края на стълбището, докато директорката не ме приеме, а освен да я нокаутирам и да ѝ взема ключовете, друга идея не ми идваше на ум за спасителен план. А пък ако трябва да съм честна, сигурна съм, че ако се стигнеше до истинска битка, мис Виена щеше да излезе победител.

Потънала в мисли, едва чух тихия глас от вътрешността на стаята, канещ ме да вляза. За секунда гласът ми се стори познат. Натиснах бравата и с изненада установих, че не беше заключено. Озовах се в малка кръгла стаичка, обзаведена в старовремски стил, с удобни и уютни мебели. Зад голямо масивно бюро имаше огромен кожен стол, на който с гръб към мен седеше директорката. Стилни френски прозорци разкриваха уникално красива гледка към побелялата гора наоколо.

— Моля те, седни — каза същият глас, който бях почти на ръба да разпозная.

Когато се настаних на стола пред бюрото, тя се обърна. Чух познатия до болка звук, още преди да съм видяна лицето ѝ.

КЛИК.

— Д-р Зилинска! — опулих се аз.

— Тук можеш да ме наричаш Синтия, Анжела.

Продължих да я зяпам с недоумение. Тя въздъхна изморено.

— Предполагам са необходими някои обяснения. Както знаеш, тук нямаме много преподаватели и ми се налага да нося така да се каже... няколко маски. Работата ми като директор далеч не е на пълно работно време. Когато основах „Хидън Оук“ реших, че ще е по-добре, ако директорката остане невидима за учениците. Логично е група от толкова много проблемни момичета да се опита да се обедини срещу

идеята за някакъв голям общ враг и не исках да им предоставям подобна възможност в лицето на директорката. Освен това, по професия, както знаеш, аз съм психолог и не желаех да се отказвам от практиката си. Знаех, че е малко вероятно едно момиче да постигне чист психологически прогрес с някого, за когото се знае, че държи властта в цялото училище. Просто не беше необходимо да ви съобщавам този факт. Както и да е, кажи ми, знаеш ли защо те повиках тук днес?

Кимнах. Тя изглеждаше изненадана.

— Наистина ли? — КЛИК. — Ще те помоля да напишеш причините.

Тя отвори едно от чекмеджетата под бюрото си и зарови вътре.

— Извинявай — продължи тя, — но не използвам много често този офис и не съм съвсем наясно кое къде се намира. Дори обзавеждането не е мое дело, останало е така от последния директор на бившето училище „Хийт“. А, ето ги — тя измъкна един голям лист хартия и молив. — Причините, ако обичаш.

Загледах се в листа пред себе си. Знаех, че е по-добре да играя играта ѝ отначало, докато не дойде моментът да ѝ кажа защо наистина съм тук, да се опитам за последно да изградя някакво доверие, преди да сравня всичко със земята. Изобщо не ми беше минавало през ума, че директорката може да е някой, който вече познавам и все още не можех да преценя дали този факт беше в моя полза, или не — всичко зависеше от това, какво в действителност д-р Зилинска мислеше за мен. Никога не ми беше споменавала, че е на моя страна, но и никога не беше подкрепяла действията на някой от останалите учители. Беше напълно неутрална. Господи, нямах представа как да изиграя това. Погледнах отново към листа пред себе си. Тя беше казала „причини“, което значеше, че очаква повече от днешното ми провинение. Но дали наистина очакваше да напиша всички възможни нарушения, които бях направила, откакто съм тук? Бутнах листа обратно към нея.

— Съжалявам — казах, — но не разбирам какво искате да направя.

— Мисля, че се познаваме достатъчно добре за подобни глупости, Анжела — отвърна тя и ме погледна разочаровано.

— Да, бе, да.

— Може би аз ще успея да опресня паметта ти тогава? Опита се да счупиш една от училищните камери. Окуражаваш някои от останалите момичета да разказват историите си, въпреки тяхното нежелание. Няколко пъти наруши правилото да не разпитваш за момичетата от Лилавата група. Изпушила си цигара на територията на училището, въпреки че това е забранено. Промъкнала си се на тавана, където не ти е позволено да ходиш. Промъквала си се в помещения в мазето, където не ти е позволено да бъдеш. Промъквала си се в сградата с изоставените спални, където...

— ... не ми е позволено да бъда.

— Нарушаваш нормалната учебна среда с крясъци без причина. А мис Виена преди малко ме уведоми, че си я ударила.

Тя изреди всичко това с напълно безизразно и спокойно лице, сякаш четеше на глас готварска рецепта. Тонът ѝ не се промени, дори когато спомена удрянето на мис Виена. Чудех се дали е видяла колко подута изглежда.

— Да, май започнах да се сецям — казах аз.

— Не мисля. Изредих само нещата, които ти знаеш, че аз знам. Но нека продължа.

Въпреки предупреждението ми си флиртувала с Харисън Дериан. Разбираш, естествено, че не си единственото момиче в кампуса, което го прави или го е правило?

Кимнах отново, чудейки се какво точно има в предвид с „флиртувала си“. В крайна сметка откъде можеше да знае точно какво си бяхме казвали?

— Позволяваме на сина на мистър Дериан да остане тук, само защото е нещо като изпитание за вас, момичетата. Чрез него можем да разберем коя има прогрес, особено тези от вас, които в миналото са имали история на сексуална обърканост.

— Откъде знаете какво точно съм правила? — попитах аз.

— Важното е, че знам. И знам още много, Анжела. Знам, че ти и няколко други момичета се измъквате в събота вечер и отивате в гората. Знам как го правите и кои имена включва групата ви. Осъзнаваш ли колко много хора застрашавате с подобно поведение? Всеки учител, който, да речем, е хванат да ви помага, ще бъде незабавно уволнен.

— Никой друг няма вина — извиках аз, щом успях да намеря думи. Не можех да повярвам, че тя знаеше за сбирките ни. Единственото нещо, за което бях сигурна, че е тайна и че е извън контрола на учителите, се оказа измама.

— Важното е — повиши тон тя изненадващо, прекъсвайки монотонното си нареждане, — че не осъзнаваш колко изключително опасно е за вас, момчетата, да ходите в гората посред нощ. Кой знае какви опасности има навън — това е дива пустош. Знаеш ли, че преди години четири момчета са загинали в една дървена къщичка недалеч от училището? Малко преди „Хийт“ да бъде затворено? Същото би могло да се случи и с вас, особено сега, когато заваля снегът. Видимостта е по-малка от нула навън.

Видях как Зилинска регистрира изненадата на лицето ми. Направих няколко бързи калкулации на ум. Тя вероятно си мисли, че съм шокирана от новината за смъртта на момчетата. Истинското ми учудване обаче идваше от факта, че тя представи къщичката като нещо, за което се предполага, че не бях чувала. Съответно — макар да знаеше, че се измъкваме нощем, не знаеше къде точно отиваме. Идеята, че онези момчета са умрели там, където се събирахме, беше стряскаща, разбира се, студен и зловещ шок, но все пак ме заля вълна на облекчение, че не всичко е загубено. Щом като не знаеше къде точно се събираме, значи никой от групичката ни не се беше разприказвал. Но тогава... откъде знаеше за всичко останало?

Освен това силно се надявах да не е наясно, че с Кармен сме прекарали нощта в апартамента на мистър Дериан, което автоматично означаваше, че тя си говори наизуст, очаквайки да се издам с реакциите си, ако докоснеше някоя вярна тема.

— Ако наистина сте знаели, че се измъкваме навън, което, разбира се, не сме правили, защо не ни спряхте? — попитах аз.

Зилинска свали очилата си, разтривайки бавно слепоочията си с пръсти. Затвори очи, докато го правеше, и аз можех спокойно да се зазяпам в старомодния ѝ пуловер, ужасният ѝ кок от изкуствена коса и преждевременно сбръчканото ѝ лице. Да затвори очите си в мое присъствие беше толкова... доверчиво. Някаква смесица от жал, страх и съчувствие накараха долната ми устна да затрепери за момент.

— Бих спряла всеки друг, Анжела — каза накрая тя, — но не и теб.

Усмивнах се. Мразех се, задето усмивката ми се появяваше всеки път, когато по една или друга причина се почувствах специална. Когато тя най-после отвори очи, отново бях възвърнала намръщената си физиономия. Ужасена бях, че ще продължи мисълта си, защото не знаех дали искам да я чуя, но в същото време ме плашеше идеята ѝ да не каже нищо повече.

— Защо? — попитах аз, не можейки да чакам повече.

— Анжела, без съмнение си забелязала, че има определени критерии, според които решаваме кои от вас трябва да бъдат в Златната група и кои да останат в Лилавата. Сещаш ли се какви са тези критерии точно?

Това беше лесен въпрос, нали?

— Изглежда, че по-лошите момичета отиват в Лилавата, а по-покорните — в Златната — отвърнах аз.

— Близко си. Но не напълно. Например Наталия Грант Родригес, момичето, което наричате Бланк, има криминално минало, по-сериозно от това на 30% от престъпниците в женските затвори в страната. Докато Райли Проктър, която е в Лилавата група, изобщо няма криминални прояви. Ти например имаш подозрение за убийство в досието си, което е много по-сериозно от провиненията на повечето момичета в Лилавата група.

— Не съм убивала дядо си — погледнах я аз.

— Да оставим този въпрос настрана — спря ме тя ледено. — Просто го дадох за пример към конкретната ситуация. Затова нека да поправа хипотезата ти. Не ви разделяме на принципа на лоши и добри. Разделяме ви според това коя от вас има шанс да бъде поправена и коя не.

— Поправена?

— Рехабилитирана.

— Да, знам какво означава. Не съм тъпа. Но защо изобщо държите „лилавите“ момичета тук тогава? Нали мисията на училището е да ни „поправи“. И двете с д-р Спайсър изговорихте много приказки за това още в началото. А сега какво, вдигате ръце и решавате, че за някои не си струва усилията ли?

Д-р Зилинска въздъхна отново.

— Забравяш онзи аспект на „Хидън Оук“, който го отличава от всички останали поправителни институти и училища. Да, права си —

повечето, ако не успеят да се справят със състоянието на учениците, просто ги изключват или отказват да приемат кандидататурите им. Но трябва да разбереш, че „Хидън Оук“ е последната спирка за вас, преди да ударите дъното. Алтернативите са още по-жестоки: сиропиталища, затвор или живот на улицата.

— Докторе, извинявайте, обаче дълбоко се съмнявам някога да сте казвали на нечии родители, че детето им няма шанс да бъде поправено. Прибирате годишните такси, лъжете хората и държите нежеланите заключени.

— Въпреки скорошните ти изключително детски прояви смятам, че си момиче, което демонстрира забележителна зрялост. Не ме карай да се съмнявам в адекватността на тези ми наблюдения.

— Изобщо не смятам, че се държа детински, докторе. Така де, директоре.

— Работила съм в стандартни терапевтични училища през целия си живот, преди да създам „Хидън Оук“ и навсякъде картинката беше една и съща. Половината от момичетата се справят, докато другата половина потъва все по-навътре в неврозата и проблемите си, независимо колко терапии или медикаменти се използват върху тях.

Тя дръпна назад стола си и ме погледна сериозно, преди да продължи:

— Индийската философия казва следното „Човек е Бог, човек е дявол“. И двете са верни — ние сме дуалистични същества, в които се води непрестанна борба между морал и съвест, от една страна, и безотговорност и егоизъм, от друга. Тази идея е известна от хиляди години. Освен това е доказано, че сме предразположени по естествен начин да бъдем или добри или лоши, съответно да успеем да се държим добре е по-лесно за едни, отколкото за други. Някои се учат чрез проповядване на добродетели, други чрез наказания. Повечето от вас спадат към втората група, но въпреки това, ние търсим начин да ви повлияем чрез добро.

Едвам се сдържах да не избухна в смях. Дали наистина вярваше, че набутването във фризер е „добро проповядване“? Или че няколко часа в изучаване на обноски ще са достатъчни, за да ни преобърнат светогледа и да станем послушни малки ангелчета?

— И какво по-точно сте направили, за да ни помогнете? — предизвиках я аз. — Не е като да сте ни научили на много добродетели

със сигурност.

— Насаждането на определени морални ценности не е като да научиш урока си по история или физика. Трябва да се върви бавно по този път. Самият факт, че се намирате в такава строга среда, ограничени от заобикалящия ви свят за четири години и респективно ограничени да вършите глупости през това време, е достатъчен, за да вкара някои от вас в правия път. Няма нужда да ви преподаваме морал в отделни часове.

— Слава Богу.

— Някои момичета, Анжела, просто нямат достатъчно сили да се справят в борбата с вродените им склонности към лошото. Те нямат пълна вина за това: може би твърде много лоши неща са им се случили в твърде ранна възраст или просто са прекалено слаби да се изправят срещу биохимичната реалност на умовете си. В някакъв момент трябва да спрем да ги обвиняваме за това и да приемем, че просто няма да могат да се оправят. Да живееш живот, в който постоянно си хулен и осъждан, може единствено да изостри и без това достатъчно неприятната ситуация. Йога учението твърди също, че психозата и последващата я умопобърканост са най-често следствие именно на прекалено дългата и прекалено яростна борба на един индивид с неговите едновременно добри и зли импулси. Момичетата от Лилавата група са онези, за които се страхуваме, че по-скоро ще подтикнем към хронична психоза, ако продължим да се опитваме да им помогнем.

— Тоест, оставяте ги да си бъдат лоши? Чувате ли се изобщо какво говорите?

— Оставяме ги на собствените им характери.

— Аха — изсумтях аз. — Това направо звучи хубаво.

— Не, не казвам, че е хубаво. Но това са измъчвани момичета, агонизиращи под изтезанията на собствените си умове.

— С малка помощ от „Хидън Оук“.

— Моля?

— Видях как изглеждат Джун и Райли. Видях белезите, раните и болката.

— Не можеш да твърдиш, че това, което си видяла, им е причинено от училището. Лилавата група се развива... по-различно, както ще разбереш скоро.

— Какво?

— Нали това искаше през цялото време? — остро попита Зилинска. — Да бъдеш с „Лилавите“ момичета, непоправимите. Анжела, поведението ти е прекалено очевидно: да крещиш без причина, да удариш мис Виена. Това не са неща, които ти идват отвътре, признай го. Аз го знам прекрасно. Това, което правиш, е очевиден личен саботаж.

— Звучите сякаш вече сте го решили, независимо дали това е така, или не — отбелязах аз.

— Мисля, че ти не си наясно какво искаш.

Напротив. Само че си нямате идея, че това, което искам, е да затворя веднъж завинаги това училище. Нямате си идея с кого си имате работа, докторе. Да успявам да прикривам главните си цели, доктор Зилинска, е едно от най-големите ми преимущества.

— Ти наистина си труден случай, Анжела. Още от самото начало знаех, че мястото ти е в Златната група. Две от най-важните качества, които търсим в момичетата, идващи тук, са ясна представа за себе си и възможност за подобрене. Ти показва и двете. Д-р Спайсър дълго спори с мен относно очевидната ти склонност да ме лъжеш по време на сеансите ни, например за истинската ти роля в смъртта на дядо ти, както и досадният ти навик да се опитваш да нарушаваш правилата, да не говорим за навика ти да намираш изкупителна жертва в Кармен след това. Всички тези прояви ясно показват, че си на ръба на личностно разстройство. Ако когато си срещнала за първи път мис Виена, тя е изглеждала изненадана, че те вижда тук, то е защото д-р Спайсър вече я беше убедил във факта, че не си достатъчно добра за Златната група. Аз промених вече взетото ѝ решение. Правя го изключително рядко, Анжела. Колкото до това защо не спряхме неподчинението ти още в неговия зародиш, причината е, че всички те смятахме за потенциално допълнение към Лилавата група, ако не видим подобрене у теб. Единственият начин, по който можех да определя дали у теб действително има желание и воля за по-добър живот беше, когато те оставя да вършиш това, което усещаш отвътре, без да бъдеш спирана. Оставих на вътрешните ти инстинкти да те водят. Моето мнение все още е, че ти си добро момиче с ужасни приоритети. Поведението и действията ти, откакто си тук обаче, сочат отново и отново, че си лошо момиче.

Имаше нещо в начина, по който каза отново и отново, от което ме побиха тръпки. Бях я провалила и разочаровала. И виждах как съчувствието ѝ към мен изчезваше.

— Рядко се срещат ученици с такова самообладание като твоето, което само по себе си говори за потенциала ти да стигнеш далеч, с каквото и да се захванеш. Бях до теб от самото начало на живота ти тук, Анжела. Но след като ти толкова упорито желаш да се присъединиш към Лилавата група, мис Виена ще те изпроводи оттук до тяхното местообитание. Ще накараме някой да ти донесе униформите. За съжаление няма да имаш възможност да се сбогуваш с никой от познатите и приятелите ти в Златната група — тя се усмихна тъжно. — И все пак, остава ти успокоението от тайните ви съботни срещи, ако, разбира се, успееш да стигнеш до тях.

— Няма да мога дори да видя Кармен? — попитах аз. Тя не е направила нищо лошо, не я наказвайте.

— Кармен ще бъде наказана, колкото заслужава — прекъсна ме Зилинска. — Правилата трябва да се спазват без изключения. Но така или иначе, нейното състояние вече не е твоя грижа. Имаш далеч по-големи проблеми, за които да се притесняваш.

— Какво ще кажете на родителите ми?

— Честно казано, Анжела, просто ще добавя новите ти нарушения към и без това дебелилото ти досие и ще им го изпратя. Ще им обясня, че си била заведена в по-стриктна и по-добре охраняема част от училището. Никога не съм имала случай, в който родителите да протестирали срещу това.

— Ще ми дадете ли секунда, за да обмисля всичко това?

— Ти вече направи избора си. Няма да имаш повече терапевтични срещи с мен, смятам, че не са необходими. Мога само да те посъветвам да запомниш едно: Когато се озовеш в Лилавата група, училището далеч няма да бъде най-големият ти враг.

— А това ще го кажете ли на родителите ми?

Но д-р Зилинска вече не ме слушаше.

— Сега мис Виена ще те отведе — каза тя. — Съжалявам, Анжела. И ако в момента не разбираш за какво съжалявам, то твърде скоро ще разбереш.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Когато напуснах офиса на д-р Зилинска, мис Виена ме чакаше в дъното на стълбището, както беше обещала. Първоначално не ме чу, че се приближавам и я хванах абсолютно открита за момент — застанала до прозореца, зяпнала нервно в лакираните си нокти. Трябва да призная, че не изглеждаше толкова зла и отвратително злобна в този момент. Мъхнатата ѝ пола, която по принцип стърчеше в най-странни посоки, сега беше прилепнала до тялото ѝ, а изражението ѝ — уау, изглеждаше направо уязвима. Сякаш не беше сигурна в нищо от това, което се случваше и усилието да поддържа образа на най-голямото зло в училището ѝ тежеше ужасно много. Сякаш не беше сигурна, че това, което прави е... правилно. Предполагам, че когато се налага да играеш главната роля на лошия и да взимаш подобни трудни решения, може би се чувстваш страшно самотен. Както с Тревор — той беше такъв лентяй и безделник, че дори един псевдолентяй като мен изглеждаше направо отговорен. Аз бях тази, която казваше, че не можем да продължаваме да играем на компютърни игри, след като нямахме почти никакви пари, или че ако не си тръгнем веднага от полето за мини голф, ще изпуснем срещата си с някого — такива неща. Както и да е, успях да зърна същността на мис Виена само за секунда. В момента, в който ме забеляза, щитът на гаднярка веднага се появи.

— Предполагам си научила добрите новини? — мазно каза тя, едва сдържайки усмивката си.

— Да, отивам в Лилавата група — безизразно казах аз, най-вече защото предположих, че всяка нотка на вълнение или любопитство щеше да бъде наказана.

— Точно така — ухили се тя, грабвайки една торба с раирани униформи и ми я подаде. — Третият ти дом за следващите много месеци. Направо рекордно постижение за „Хидън Оук“.

— Супер.

Бяхме стигнали до края на следващото стълбище и отново потънахме в мрежата от тъмни тунели под земята. Избрах си една от

тръбите по тавана и я следях с поглед, докато се движехме все напред и надолу. Стараех се да запомня многобройните ѝ завои и петна от ръжда, подобно на Хензел, опитващ се да се ориентира в гората.

— Предполагам, че все още ще ви виждам често, нали мис Виена?

Тя се засмя. Имаше способността да усеща хапливите забележки на учениците дори тогава, когато бяха шеговити и не напълно обидни. Признавах ѝ го.

— Страхувам се, че няма да виждаш много от учителите отсега нататък, Карденас. Имаш само три часа учене всеки следобед, през които трябва да ни се подчиняваш. През останалото време, можеш да живееш, както намериш за добре. Или може би е по-добре да кажа, както съучениците ти намерят за добре.

— Това не ми звучи като страхотно образование — подметнах аз, опитвайки се да скрия зародилия се страх в гласа ми.

— Ти вече имаше шанса си да получиш „страхотно образование“, докато беше в Златната група. Сега... е, сега ще получиш това, което действително заслужаваш.

— Защо изобщо работите тук, след като ни мразите толкова много?

Тъкмо завивахме за стотен път, когато тя спря и се облегна леко на стената, сякаш се намирахме на сладки приказки в някакъв бар.

— На много малко хора им пука какво се случва с момичета като вас, Анжела. Нито на полицията им дреме, нито на министерството на културата и образованието, нито на повечето учители, нито дори на родителите ти.

Тези, на които им пука, сме ние, хората, основали тази институция. Единствената институция с желанието и възможността да ви помогне. И се отнасяме с вас дотолкова добре, колкото ни позволите и заслужавате. Кое то в твоя случай, не бих могла да нарека добре изобщо — тя продължи напред отново.

— Господи, колко мразя това място — казах аз.

— Не, ти мразиш *себе си*. И най-после ще бъдеш в среда, в която ще получиш именно това, от което се нуждаеш. Пристигнахме.

Бяхме спрели пред трудно различима врата в стената. Когато се огледах наоколо, видях поне дузина подобни, ако не идентични врати

по коридора. Тя извади ключа си и го превъртя веднъж, после втори и трети път, докато ключалката най-накрая прещрака.

— След теб — каза тя, — плъзгайки ръждясалата врата навътре, задържайки я отворена.

Пристъпих вътре и минах покрай няколко огромни, отдавна неизползваеми бойлера, хвърлени на земята. Няколко стъпки по-напред пред мен се появи втора врата. Спрях, за да изчакам мис Виена.

— Това е входът към Лилавата група — оповести тя. — Страхувам се, че няма да те придружа вътре. Както вече казах, имаме сключена сделка с момичетата — пълна свобода, доколкото това е възможно тук долу, и среща с нас само между два и пет следобед.

— Има ли нещо друго, което трябва да знам? — попитах аз.

— Никакви правила и никакви оплаквания пред нас относно нещата, които се случват тук. Едва когато намерим ясни доказателства от престъпен характер, се намесваме и наказваме извършителя. За неща, които не могат да бъдат доказани, имате пълната свобода да се разправяте една с друга така, както намерите за добре. Хранителните продукти в суров вид ви се доставят пак между два и пет. Най-важното — нямате право да напускате тунелите.

Можете да се движите, където си искате из тях, но никога на повърхността. По никакъв повод. Не че бихте могли да се измъкнете — както виждаш, вратите са заключени непрекъснато. Препоръчвам ти обаче да стоиш заедно с останалите или поне в близост до тях. Всеки път, когато се окажеш далеч от погледите им, рискуваш здравето и живота на някой от останалите. Няма да ме видиш до утре следобед. Довиждане.

Изчаках, докато не я чух да се отдалечава и да заключва входа към подземията след себе си. Поех си дълбоко въздух и отворих вратата пред мен. Щом пристъпих напред, веднага разбрах, че местообитанието, както се беше изразила мис Виена, представляваше отдавна изоставен гимнастически салон. От тавана висяха стари тренировъчни въжета, а по стените бяха монтирани станки. Останалата част от залата — стените, таванът и подът бяха боядисани в еднакъв мръснобял цвят, като на места боята беше олющена и почти изпадала. Тъй като прозорците бяха зазидани, осветлението идваше от няколко изкуствени флуоресцентни лампи на тавана. Във всеки ъгъл бяха разпънати по няколко хамака, от ръбовете на някои от които

висяха ръце или крака. Подът беше покрит със смачкани чаршафи, остатъци от храна, мръсни дрехи, кутии, хартийки и други боклуци. В средата имаше някакво подобие на планина от кашони, измежду които стара гума на колело, изтърбушени възглавници и картонени кутии. В най-далечния край на салона се виждаха очертанията на врата, очевидно водеща към плетеницата тунели под училището. От дясната ми страна имаше огромен куп с някакво подобие на храна — торби с корнфлейкс, изгнили стари марули и празни пакети от чипс и бисквити. Зад стар и очевидно неизползваем хладилник стояха няколко галона с вода, подпрени един на друг.

Звукът на отварящата се врата очевидно беше прекъснал всички дейности в стаята. Високо момиче с бръсната глава ме погледна с любопитство, докато поглъщаше някакво зле изглеждащо сирене от плесенясала пластмасова кутия. Групичката момичета в центъра прекъснаха играта си на карти и също ме зяпнаха. Мускулестата тийнейджърка, катереща се по едно от въжетата, и малката наблюдаваща я публика, се обърнаха едновременно към мен. От дясната ми страна най-близо стоеше идиотски изглеждащо момиче с лице, обсипано с лунички, дълъг черен бретон, от който съм сигурна, че не виждаше нищо наоколо и огромен задник. Тя се изправи, приближи се до мен и ме зяпна. Зениците на зелените ѝ очи бяха разширени.

— Изпращат някой нов? — прошепна тя. — Толкова късно през годината? Как се казваш?

— Анжела — отвърнах. — Джун тук ли е?

— Дали Джун е тук? Хаха. Тц, ти идваш с мен, аз съм Калиста. Идвай, ще те настаня.

Тя ме грабна за ръката и ме завлачи към един от ъглите с хамаци.

— Я — чух как момичето на въжето се изсмя, — Калиста си намери нов прислужник.

— Не я слушай, не си ми прислужник — тихо се обърна към мен Калиста. — Освен това, трябва да останеш при някой, който може да те защити.

Тя спря по средата на наблъсканите хамаци и ми посочи един празен.

— Това ще е твоето място. А това тук са Тереза, Шайла и Изабела.

Няколко мазни сънени физиономии се показаха от хамаците, зяпайки ме с интерес. С изненада познах Тереза от първия ми месец в пансиона. Изглеждаше ужасно — набита, болнава и като че ли не осъзнаваше напълно къде е и какво се случва с нея. Усетих как по гърба ми полазиха тръпки. Какво се случваше тук?

— Имам тук едни резервни чаршафи — продължи Калиста, докато ровеше в купа боклуци до хамака си. — Сега ще те оправим, споко.

Изобщо не бях сигурна, че искам да бъда „оправяна“. Тереза продължи да мърмори нещо неразбираемо под носа си.

— Млъкни, по дяволите — изръмжа ѝ Калиста и я удари силно през лицето. След това се обърна към мен и каза. — Днес удвоиха дозата ѝ успокоителни и за известно време ще е неадекватна, да знаеш. Мамка му, имах тук някъде чаршафи, сигурна съм.

— Какво, за Бога, си мислиш, че правиш? — чух ясният глас на Джун зад себе си.

Обърнах се и я видях да стои в центъра на салона, хвърляйки гневни погледи към Калиста.

— За нищо на света Анжела няма да остане с вас, боклуци.

— Да не си посмяла да се приближиш — изкрещя ѝ в отговор Калиста.

Джун посочи ухилено към краката си.

— Да ме виждаш да съм престъпила границата, хахо? Не, нали? Анжела, ела тук. Веднага.

Макар че не обичах да ми нареждат по този начин, дори това да беше Джун, се запътих към нея през салона. Тя ме прегърна през рамо и ме поведе към отсрещната стена, игнорирайки бесните крясъци на Калиста.

— Извинявай за тона — бързо каза тя, — но за да се появя в тая дупка при тези отрепки, е наложително да се покажа властна. Водим малка война, така да се каже.

Минахме през цялата дължина на салона към отсрещния ъгъл с провесени хамаци.

— В торбата, която Виена ти е дала, трябва да имаш хамак. Калиста е тук от прекалено отдавна, явно е забравила, че те изпращат тук долу, поне с това.

И действително, в торбата имах хамак. Докато се опитвахме да го разпънем правилно, Джун ме погледна сериозно.

— И така, какво направи, за да те изпратят тук? Ограбила си годишните такси? Отровила си Виена?

— Близко — усмихнах се аз, — ударих я. Но се оказа, че и за това по-голямата част от администрацията е смятала, че съм за тук от самото начало. Може би нямаше нужда да я удрям, за да ме преместят. Но пък много исках да го направя.

— А така, момиче — ухили се Джун. — Най-добре е да направиш нещо такова, преди да са те изпратили тук. Ако сега си позволя да ударя Виена например, ще ме убият. Буквално. Не е като да не се е случвало вече.

— Какво искаш да кажеш? — ококорих се аз.

— Те са чудовища — долетя слаб глас наблизко. Обърнах се и видях Райли, облегната на стената, замислено гледаща в нас.

— Кого са убили? — прошепнах аз.

Честно казано, не ми се вярваше да е съвсем така. Зилинска беше заблудена и съзнателно зла на моменти, но не смятах, че е способна на убийство.

— Сериозно ли искаш да го чуеш сега? Добре — въздъхна тя, когато кимнах. — Онова момиче, за което питаше непрекъснато. Пилар, нали?

Поех си дъх рязко.

— Пилар Феликс? Братовчедка ми?

— Да, същата. Винаги ли е била толкова болнава? Имам чувството, че имаше алергии от всичко, дори от въздуха. Както и да е, миналата седмица ѝ дадоха хляб, замесен от някакви ядки, към които тя имала алергия. Съвсем скоро след това изпадна в шок, точно тук, на този под. Никой не дойде да помогне, независимо колко много викахме за помощ. Така че тя буквално спря да диша пред очите ни. Устните ѝ бяха посинели до момента, в който най-накрая се появиха и изнесоха тялото ѝ.

Не можех да кажа нищо. Чувствах се така, все едно ме бяха ударили с нещо тежко по главата.

— Няма ли нещо... като паникбутон или... нещо? — заекнах аз.

Райли поклати глава.

— Това тук е чистилице. И всички ние ще бъдем изпратени в ада рано или късно.

Джун я сръга силно в ребрата.

— Райли е нашата малка мажоретка, нали така, Райлс?

Пилар беше мъртва. Помнех последния път, когато я бях видяла. Беше на една от хилядите роднински сватби и бяхме откраднали по парче от сватбената торта предварително. Смеехме се и наблюдавахме скришом изненадата на лицето на булката, когато видя празните места в тортата си. А сега Пилар беше мъртва. И всичко се беше случило само преди няколко дни. Беше мъртва заради това ужасно, опасно и кошмарно място.

— Ух, добре ли си? — загрижено ме погледна Джун.

— Не мога да повярвам — прошепнах аз.

Усетих как ме залива гняв и отвращение към „Хидън Оук“. Свалих хамака, увих ръцете си в него и заблъсках по стената в истерия. Едва когато по белия плат започнаха да избиват петна от кръв, Джун ме спря.

— Уау. Ти *наистина* си от „Лилавите“ — каза тя, след което седна до мен и ме прегърна успокоително. — Не се притеснявай, имаме план.

— Ти я замени — прошепна Райли с треперещ глас. — Те държат само двайсет от нас тук долу. Пилар умря. И пратиха теб да я замениш.

— Това е зловещо — намръщих се срещу нея.

— Ей, Райли е малко разстроена напоследък, но е на наша страна — обади се Джун. — Без кавги, моля ви се. И без това положението е достатъчно тежко с Калиста и орките ѝ наоколо.

— Но това е истината — настоя Райли. — Ти трябва да знаеш истината.

— Бихте ли ме оставили сама за малко? — попитах изморено, докато развивах ръцете си от хамака и притиснах кървящите си юмруци в скута си.

Джун се огледа наоколо, усмихвайки се виновно.

— Сори, че трябва да ти го кажа, но самотата е лукс, който няма да откриеш тук.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

След дълги и продължителни ругатни срещу мъжествено на вид момиче от групата на Калиста, Райли най-после успя да се пребори и да вземе няколко парчета яйчени рулца и къс шунка, след което Джун ни поведе през тунелите.

— Обикновено се храним тук — каза тя, — нали Райлс? Ходим и дъвчем. Това ни е ежедневието в общи линии. Надявах се, че Виена е забравила вратата отключена, след като те е довела. Продължавам да не губя вяра, че ще сгафи някъде и тогава ще можем да им създадем истински проблеми.

Слушах я с половин ухо, мислейки си колко се радвам да се махна от гимнастическия салон и от погледите на намръщените и злобно гледащи последователки на Калиста. Минавахме през празни стаи и тъмни коридори под земята, а маратонките ни шляпаха в локвите с мръсна студена вода. Джун и Райли се движеха напред в пълно спокойствие и увереност, сякаш по време на престоя си тук бяха еволюирали в някакъв нов вид извънземни същества, гъвкаво провиращи се между дебелиите тръби и тесните завои.

— И така, какъв ти е планът да ни изкараш оттук? — попитах аз Джун.

— Толкова време се бори да попаднеш при нас, а вече искаш да си ходиш, а? — ухили се тя, докато ми подаваше ново руло и парченце суров колбас. — Не си губиш времето. Ами, планът е следният: първо, трябва да се докопаме до доказателства. Най-полезни биха били онези видеозаписи, които ни каза, че си видяла.

— Видях ги на монитора в офиса на Зилинска — казах аз, припомняйки си как тя ми беше пуснала клипче, в което ясно се виждаше как се опитвам да изкъртя една от камерите.

— Да, там си ги видяла. Но къде са оригиналите? Според мен са в офиса на директорката, тоест пак на Зилинска, де. Видя ли нещо, докато беше там? Дискове или флашки?

Поклатих глава.

— Не, обаче не съм обърнала и голямо внимание тогава. Но дори да успеем да докопаме някакви доказателства, как ще се измъкнем оттук? Не можем да тръгнем пеша из горите, не и сега, когато заваля. Точно така са умрели онези момчета преди години.

— Имам вътрешен човек в администрацията — отвърна тя, усмихвайки се загадъчно. — Ще избягаме с него и след това ще разпространим материалите. След което с училището е свършено. А всички ние — свободни.

— Никога свободни. Всички ще сме свободни — измърмори Райли.

Зяпнах я. Джун само повдигна вежда и ми каза да не задавам въпроси за състоянието на Райли.

— Кой е този вътрешен човек? — попитах аз, отново обръщайки се към Джун.

— Не мога да ти кажа. Ако се разчуе, целият план пропада.

— Ама че си подозрителна. Кажи ми веднага! Или може би изобщо няма такъв, а?

— О, има и още как.

Доволната ѝ усмивка беше доказателството, което ми трябваше. Джун не лъжеше, действително беше оплела някой в мрежите си. Докато все повече се отдалечавахме от гимнастическия салон, започнах да осъзнавам, че под „Хидън Оук“ има изумителен лабиринт, един съвсем различен свят, паралелен с този на повърхността. Въздухът захладня, докато ходехме, и аз увих ръце около себе си. Изведнъж за моя най-голяма изненада се озовахме отново пред вратата на салона. Явно бяхме направили цял кръг. Джун се притисна в една от най-близките тръби, които минаваха по стената, и удари по нея силно. Веднага разпознах глухия шум от тръбата до леглото ми. Ето откъде са идвали самотните удари по цели нощи, докато аз се наслаждавах на свободата си и на флиртовете си с Харисън през прозореца.

— Добре дошла в нощите на Лилавата група. За нас отопление няма. Всичко отива само за момичетата горе, в удобните им меки легълца.

След това тя се приближи до вратата, водеща към салона и прошепна:

— Бъдете готови.

Напрегнах се, чудейки се за какво още трябваше да бъда готова. В този миг Джун удари силно с ритник вратата, заставайки в отбранителна позиция като някой спартански войн от миналото. От другата страна на вратата долетя единствено струя студен въздух, шумът на люлеещите се хамаци и тихия шепот на момичетата.

— Окей, чисто е — прошепна Джун, като се изправи. Да се нахвърля върху нас, докато се връщаме от разходка, е един от любимите трикове на Калиста — обясни ми тя като видя изумения ми поглед.

— Бъди войн. Воювай или ще те завоюват — обади се отново Райли, вперила поглед в мен.

Джун се засмя и разроши приятелски косата ѝ.

— Това беше добро, Райлс.

— Какво е станало с нея? — прошепнах аз в ухото на Джун, докато минавахме през салона.

Тя не ми отговори. Погледнах скришом към Райли, която отново беше потънала в някакъв свой свят и навиваше замечтано крайчетата на косата си.

Не можах да спя много същата нощ. Ледени тръпки минаваха по кожата ми, а скърцането на хамака всеки път, когато помръднеш, направо ме побъркваше. В промеждутъците между опитите ми да задрема, виждах десетки неспокойни и будни очи да светят на оскъдната светлина около мен. Едва на разсъмване успях да потъна в кратък неспокоен сън, след като въздухът започна леко да се затопля и мрака не беше толкова непрогледен. За сметка на това, може би едва тридесет минути по-късно, ме събуди ужасен силен звук точно над главата ми. Райли и Джун се обърнаха на другата страна, напълно игнорирайки тряскаването, но аз скочих като ужилена от хамака. Едно от момичетата стоеше до един от галоните с вода точно до главата ми и чупеше повърхността му с парче от метална тръба. Зяпнах я, чудейки се какво прави, и едва тогава видях малки парченца скреж да хвърчат наоколо. През нощта температурите бяха паднали толкова ниско, че горният слой на водата беше замръзнал! Тя напълни една купичка с вода и тръгна обратно към групата на Калиста. Внезапно усетих страшна жажда и неистово желание да размърдам вкочанените си крака. Бавно се смъкнах от хамака и сънено запристъпвах към галона с

вода. Точно се бях навела, готова да отпия от шепата си, когато чух глас зад мен, нареждайки ми да спра.

Обърнах се. Беше Калиста. Личеше си, че и тя току-що е станала от леглото — мазната ѝ коса беше сплескана на тила ѝ.

— Да не смяташ да си оставиш микробите в *нашата* вода? Бих го приела, ако беше някое от моите момичета, но не от някой боклук от групичката на Джун. Вземи си чаша!

— Окей — изморено казах аз. — Къде са чашите?

— Упс, такива няма — озъби се тя.

Започнах да схващам играта ѝ. Чувстваше се прекалено несигурна и нещастна и отчаяно искаше да има контрол над нещо. Затова и се беше вкопчила в идеята да бъде главатарка на бандата си, колкото да се чувства значима. Обзе ме яд на това, колко предвидима и глупава беше всъщност в опитите си да ми вгорчи живота. Предполагам, че досадата си е проличала в изражението ми, защото очите ѝ се присвиха още по-злобно.

— Какво, превзета госпожичке, да не мислиш, че правилата не важат за теб? Да не се смяташ за нещо по-добро от нас?

— Просто не мисля, че е необходимо да се държим по този начин — започнах спокойно аз. — По-добре е да се обединим срещу онези задници, които ни пъгнаха тук.

— Знаеш ли — каза Калиста внезапно със сладникав ироничен тон и престорена усмивка, — *напълно* си права.

— Майната ти — срязах я аз и без да отмествам поглед от очите ѝ доближих шепа с вода до устата си.

Точно преди устните ми да докоснат водата, тя замахна и ме удари с всичка сила с юмрук през лицето. Ударът беше толкова силен, че усетих как моментално устата ми се напълни с кръв, а водата се разля върху ризата ми.

— О, как ще си платиш за това — изсъсках аз и се хвърлих върху нея на студения цимент.

Затъркаляхме се бясно, вкопчени една в друга. Ръцете ми светкавично затърсиха гърлото ѝ, но вместо това потънаха в гнусната мазна кожа на главата ѝ. Опитах се да я хвана за косата и да ударя лицето ѝ в земята. Не виждах нищо от гняв, исках само да ѝ причиня колкото се може повече болка. Изведнъж обаче усетих как някакви студени чужди ръце ме хващат и ме издърпват от жертвата ми. Няколко

момичета, които не можех да видя през завесата от коси, ме държаха почти във въздуха и ме отдалечаваха от Калиста. Успях да видя, че тя се беше хванала за един от галоните с вода, приведена на две и дишаща тежко. Тереза бавно се приближи до мен и ме изгледа студено. След това сложи ръка върху окървавения ми нос и натисна с всичка сила. Усетих заслепяваща болка и чух как хрущяла на носа ми издаде неприятен звук.

— Стой мирна — прошепна тя в ухото ми, след което се върна отново при Калиста.

— Само да знаеш какво си навлече току-що — най-сетне се съвзе Калиста и се обърна към мен. — Почакай и ще видиш.

Изглеждах я невъзмутимо, докато тя се връщаше към своя край на салона. Кръвта все още течеше на вадички по бузите и брадичката ми, но вече не усещах болка. Явно имаше поне едно нещо, което „Хидън Оук“ не беше успял да промени в мен — все още бях супер добра в създаването на нови приятели.

— Дотук с евентуалното примирие с Калиста — оповестих аз, когато Райли и Джун най-после се събудиха. След като грабнахме закуската си, трите отново потънахме в мрачните тунели под земята. Застанахме до една от най-големите тръби, опитвайки се да попием малко от топлината ѝ, която се издигаше нагоре.

— Много добре знаем това, госпожица Нека-бъдем-приятели-с-Калиста. Нали ти го казах, още като дойде!

— Мислех, че поне няма да навреди да опитаме, нали? И се надявах поне няколко от „лакеите“ ѝ да дойдат на наша страна. И да, наричай ме както искаш, госпожице Нека-да-си-спим-сладко-докато-на-Анжела-й-чупят-носа.

— Омраза — изстреля неочаквано Райли и скръсти ръце, все едно беше казала нещо, с което приключва целия разговор.

По-късно същия ден, на излизане от тоалетната замръзнах, като видях Тереза да се суети около моя хамак. Щом се приближих, видях, че беше напълнила чорапите ми с пресни миши изпражнения. Което всъщност не беше кой знае колко ужасяващо, като се има предвид, че го разбрах, преди да си пхна краката вътре. Освен това, успокояваше ме мисълта, че преди няколко часа бях нарисувала целия хамак на

Калиста в отвратителната задръстена тоалетна, която никой не използваше (Райли услужливо беше откъснала хамака, нахилена до уши).

Оттам нататък войната продължи по подобен начин. По средата на нощта Джун отиде до тоалетната ни и откри, че седалката на тоалетната чиния беше изкъртена и трябваше да сядаме на мръсния смърдящ студен порцелан. На следващия ден, след като дочухме слух, че Калиста и няколко от момичетата се канят да ни проследят в тунелите и да ни нападнат там, прекарахме цялата сутрин преди уроците в разглобяване на винтовете на една от тръбите до вратата на салона. Когато видяхме, че те действително тръгват след нас и стигат до разхлабената тръба, трите с всички сили разтресохме далечният ѝ край, така че тя се разглоби точно пред групичката им и ги заля в облак от гореща пара. Най-зле беше положението при Шайла, която се оказа най-отпред. Няколко дни лицето ѝ беше подуто и червено като на Айрънмен.

Чувствах се... не точно като в кошмар, но като в някаква ужасна сива зона. Все едно бях попаднала в началото на някой от онези стари филми на ужасите, където все още не е достатъчно страшно, но пък е изключително натоващо и неприятно. Предполагам, че можеше да бъде къде-къде по-зле все пак. Сякаш имахме някакво писано правило — независимо колко изнервящи бяха всичките случки с Калиста, никога не се стигаше до нещо действително фатално. Също така, без значение колко синини и натъртвания ѝ причинявахме ние, никога не отивахме по-далеч от малко кръв и най-много някой счупен зъб. Както и предполагам, предупрежденията на Зилинска да не се доверявам на никого в Лилавата група се оказаха в някаква степен преувеличени. Оказа се, че много от момичетата са се опитали всячески да помогнат на Пилар и да я спасят, докато не дойде помощ отнякъде. Бяха изливали студена вода върху посинялото ѝ лице, други бяха удряли върху гърдите ѝ с юмруци в безуспешни опити да съживят спиращото ѝ сърце. Което всъщност беше далеч повече от онова, което бяха направили от училището, нали така? Бяха ни заключили тук, без надежда за спасение и дори без каквато и да била медицинска помощ. Кои излизаха лошите в случая? И защо смятаха нас за толкова безнадеждно непоправими?

Чувствах се постоянно ядосана, постоянно гневна на училището, ситуацията, родителите ми. В интерес на истината, не е като да не съм очаквала в някакъв момент да ме зарежат напълно. Още в началото на живота си повечето деца израстват с някакво неоспоримо доверие във възрастните — знаят, че дори родителите им да са строги с тях и да ги наказват, го правят за тяхно добро. И дори ако някой насилва или тормози детето си, то винаги се надява, че ще се появи някой друг възрастен, който ще му помогне. Но това, което обединяваше нашата специална Лилава група тук, в „Хидън Оук“, беше именно детството, в което всяка вяра и надежда в родителите ни е била изтръгната, изкоренена. Разчитахме главно на себе си, много рядко една на друга и далеч не живеехме с илюзията, че ако нещата загрубеят, ще се появи някой, който да разпъне спасителната мрежа под нас или да ни издърпа за ръка от потъващите пясъци. Това пренебрежение към нас ме ядосваше, да, но в никакъв случай не ме изненадваше. Знаех, че никога не съм получавала нещо по-добро през живота си и може би не заслужавах да получа.

Както и предположих в началото, учебните часове тук нямаха нищо общо с тези в основната училищна сграда на „златните“ момичета. При нас долу идваха само мистър Дериан и мисис Алсанц, понякога заедно, понякога само един от тях, често пъти се случваше и никой да не се появи. В някои от дните имахме общи часове, в други — индивидуални. Рядко имахме тестове или контролни, защото нямаше дори една от нас, която да полага някакво усилие да запомни нещо от материала. Самите учители изглеждаха така, все едно осъзнават, че си губят времето с нас. Често пъти идваха без предварително да са си подготвили уроците и просто го даваха наслуки, каквото им дойдеше на момента. Както ние, така и те, знаехме, че е напълно безсмислено и безнадеждно да се опитваме да научим нещо в средата, в която живеем. Но въпреки това, ние очаквахме появяването им като някакво развлечение, измъкващо ни от рутината на скучното ежедневие.

Джун винаги имаше индивидуални срещи с мистър Дериан. Завиждах ѝ. Искях и аз да имам малко време с него, дори ако се налагаше да говорим за биология или каквото и да било друго от научната сфера, само и само да се уверя, че нормалният свят извън гимнастическия салон все още съществува. Освен това, исках да го

попитам как е Кармен, дали е добре, дали Харисън се чуди къде съм изчезнала и защо. Искях отново да видя съчувствие в очите му и да го използвам, за да получа информацията, от която се нуждаех. Но можех единствено да го гледам умолително, докато той обясняваше за положителните аспекти на еволюцията на маймуните или нещо подобно. Най-накрая, един ден, когато по изключение правихме малък тест, успях да напиша на гърба на листа си, преди да го предам: *Моля ви, поискайте да ме видите насаме.*

Гледах го, докато нанасяше оценките (сещате се какви бяха повечето, нали). Видях как стигна до моето и прочете написаното, без дори един мускул да трепне върху лицето му. На следващия ден, когато с Джун отидохме да погледнем графика за деня, видяхме, че моето име беше записано срещу индивидуалната среща с Дериан, а не нейното.

— Слава Богу — въздъгнах аз.

Тя ме погледна гневно.

— Какво иска да говори с теб насаме?

— Леле, колко си мила само — студено я изгледах аз и ѝ обърнах гръб.

Не знам защо, но така и не можех да се отпусна и да ѝ се доверя напълно.

Мистър Дериан и аз се срещнахме в стария кабинет на някогашния треньор на момчешките отбори. Много от момичетата имаха навика да се размотават полуголи там, затова се наложи, преди да се срещнем, да отида и да съобщя на всички, че идва мъж. Това ме накара да се почувствам като негов покровител за момент, сякаш нямаше да се справи и без моята помощ. Събрах няколко от разхвърляните по пода дрехи, за да му направя път да мине. Когато се настанихме в тясната стаичка, той започна да вади учебниците и записките си на бюрото отпред, явно смятайки, че искам да науча нещо повече за митозата. Вместо това обаче, веднага попитах:

— Как е Кармен, добре ли е?

Той ме погледна изненадано.

— Кармен? Да, добре е.

— Върнаха ли я обратно при нормалната група?

Той присви очи зад огромните си очила.

— Къде иначе би могла да бъде?

Явно той изобщо не знаеше, че Кармен е прекарала известно време в тъмницата на Виена, което автоматично означаваше, че не е стояла там особено дълго. Внезапно притеснението ми за нея се превърна в раздразнение. Защо на нея всичко ѝ се разминаваше, а мен ме натикаха в тази помия тук? Най-вероятно беше обещала, че никога повече няма да има нищо общо с мен и че знае, че съм ѝ повлияла зле от самото начало. Може би беше облекчена, че ме няма. Може би дори вече беше на тяхна страна. Не виждах никаква друга причина, поради която Виена би я пустила свободна, ако не се беше разкажала.

— Ами Харисън? — попитах аз.

— Какво е това Анжела? Разпит?

— Просто искам да се уверя, че всички са добре.

— Е, той е добре. Извади си лист хартия, ако обичаш.

Направих го.

— Всъщност — продължи той, гледайки ме любопитно, а тонът му омекна, — синът ми разпитва за теб повече, отколкото е необходимо.

— О, така ли? — положих усилие да прозвуча напълно спокойно.

— Да, дори се опита един или два пъти да се промъкне с мен тук долу, за да те види.

— Интересно — отбелязах аз, молейки се Дериан да не види как вените на врата ми щяха да се пръснат.

— Разбира се, му забраних.

— Разбира се. Би било неуместно.

Той постави ръка на бюрото. Пръстите му бяха сиви и сухи, с лилави бръчици на кокалчетата.

— Анжела, не зная какво се е случило между теб и сина ми, но каквото и да си мислиш, че криеш от администрацията, най-вероятно отдавна го знаят. Надявам се осъзнаваш, че всяко неподчинение или проблем, в който се забъркаш, ще въввлече и Харисън. Намесвайки него, поставяш моята работа тук под въпрос. А уволнението ми е нещо, което не искаш да се случи, Анжела, тъй като аз съм един от малкото хора, които действително се интересуват от вас и искат да ви помогнат. Разбираш това, нали?

— Разбира се.

Ръката му се премести на рамото ми, когато той се изправи и застана зад мен.

— Добре тогава. А сега. Клетъчно делене. Имаш десет минути. Нямахте да науча нищо повече от него. Поне не и днес.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Същата вечер донесоха нова храна и двете с Джун се присъединихме към навалицата от момичета, ровейки в купчината продукти. Всичко на всичко — четири кашона със снакс и крекери и четири кашона с консерви варен боб.

— Къде е Райли? — попитах аз. Тя беше най-добра в това да стига до продуктите първа, с жилавото си тяло и животинска гъвкавост.

Джун посочи безизразно към далечната част на салона, след това продължи да тъпче от варения боб в една платнена торбичка, която беше измайлсторила от полата си. Обърнах се и видях Райли да стои в отсрещния ъгъл на салона и да удря главата си в стената, отново и отново.

— Какво се случва с нея? — ококорих се аз.

— Бавно, но сигурно преминава от психозабавна в пълно психо.

— Да отида ли да поговоря с нея?

Джун тъкмо беше открила леко загнила круша на пода и я разглеждаше на светлината, преценявайки дали си струва мястото, което ще заеме в торбата ѝ.

— Тц, няма смисъл. Превърнала се е в нещо подобно на онези прасета в кланиците, където след известно време започват да се опитват да изядат собствените си опашки. Говоренето няма да ѝ помогне. Тя трябва да се махне оттук. Всички трябва да се махнем оттук. Райли просто е първата, която го показва. Ако искаме да запазим поне част от разсъдъка ѝ, часовникът тиктака. Давам ѝ няколко дни.

Периодично хвърляхме поглед към нея, докато ровехме в храната. От глухия звук, който издаваше всеки удар в стената, направо ме побиваха тръпки. Щом се натоварих с толкова неща, колкото можех да нося, се заклатушках бавно към нашата част на салона. Изведнъж Калиста и няколко от кученцата ѝ се появиха пред нас и запречиха пътя ни. Тя посочи към Райли.

— Вашата луда приятелка се намира в нашата част на салона. Ще ви уведоим, когато сметнем, че е време да ви я върнем. За сега мисля да се позабавляваме с нея.

— Този ъгъл там не е във вашата част — казах аз. — Ако не виждаш добре, намира се по средата.

Моментално съжалих за казаното. Не трябваше дори да си отворям устата да говоря с нея.

— Ей, ама на теб май са ти пораснали цици през нощта, а? — обърна се тя към Джун.

Джун се нахили и измъкна консерва боб изпод блузата си.

— Това ли? — извика тя и засили консервата към Калиста. Тя успя да се мръдне навреме и консервата се разби в стената зад нея, опръсквайки всичко наоколо със сос.

— Упс, тази беше от вкусните — отбеляза Калиста и се ухили.

— Спокойно, имам достатъчно други — отвърна Джун и запрати още една към стоящите пред нас момичета.

Тереза хвана консервата и я хвърли обратно светкавично. Тя ме удари в кръста и аз се присвих от болка, изпускайки всичката храна, която носех. Чух злобния смях на Калиста и ме обзе сляпа ярост. Изправих се, готова да се хвърля върху нея, когато замръзнах. Видях как Райли тихо се промъква зад гърба на Калиста, като змия, дебнеща плячката си.

— О, не, не, не — чух да шепне Джун напрегнато до мен.

И точно тогава Райли се хвърли напред и впи пръсти около гърлото на Калиста. Тя залитна напред с ококорени от ужас очи и се опита да смъкне Райли от гърба си, но тя стискаше безмилостно гърлото ѝ и само за няколко секунди успя да я събори на земята. Тереза, Шайла и Изабела се втурнаха с всички сили да изскубнат Райли от Калиста, но тя се беше вкопчила в нея като паяк. Сякаш насън гледах как трите отскубват цели кичури коса от главата на Райли, опитвайки се да я накарат да отпусне хватката си, но без резултат. Тя просто стискаше пръстите си все по-силно и по-силно.

Когато излязохме от вцепенението си и се втурнахме да помагаме на Райли, тя вече беше цялата в кръв и драскотини. Всички момичета се скупчиха наоколо, образувайки огромен кръг около двете ни с Джун, докато се опитвахме да отскубнем Райли. Смъртта на Калиста нямаше да доведе до нищо хубаво, това поне ни беше ясно. Райли

обаче сякаш беше оглушала за молбите ни. Стискаше колкото може по-силно с налудничав поглед, докато стенанията на Калиста ставаха все по-слаби и по-слаби. Цветът започна да се отдръпва от лицето ѝ. Очите ѝ взеха да се изцъклят уродливо. Шайла дръпна толкова яростно косата на Райли, че отдели част от скалпа ѝ, което пък накара Джун да зареже Райли и да се хвърли върху Шайла. Двете се затъркаляха наоколо, крещейки. Аз се извъртях бясно и погледнах Райли право в очите. Бяха широко отворени, а на устните ѝ зееше зловеща усмивка. Изглеждаше по-жива, отколкото я бях виждала последните дни. И полуда от всякога.

Когато Калиста най-после се отпусна на пода, почти припаднала, Райли я пусна и ме погледна гордо. От всички в салона, тя избра да се концентрира точно върху мен с изражение, сякаш беше направила нещо чудесно и очакваше да бъде поздравена и наградена за него.

Чух как Калиста си пое накъсан, свистящ дъх. Изплю на земята кърваво петно. Момичетата ѝ се засуетиха около нея, опитвайки се да ѝ помогнат да стане. Аз просто стоях там като парализирана от странния, енергичен, извратен поглед на Райли.

— Да тръгваме, девойки — каза Джун със спокоен тон, който винаги използваше, когато нещо беше спешно.

— Трябва да се уверим, че Калиста е добре — отвърнах аз.

— Именно, сладкишче. Жива е и се изправя. Да се махаме.

Калиста беше спряла да кашля и да плюе кръв и се беше изправила, люлеейки се на крака. Аз хванах Райли за лакътя и я задърпах към безопасната част на салона. Когато най-после Калиста успя да ни фокусира, вече бяхме на собствена територия, с нашите момичета зад гърба ни.

— Мъртви сте — изкрещя тя пискливо. — В секундата, в която заспите, всички сте мъртви!

Райли пристъпи напред, крещейки нещо неразбираемо и направи жест във въздуха, сякаш дереше нечий очи. Дали от жеста ѝ, или от лудостта, която танцуваше в погледа ѝ, Калиста най-после поддаде.

— Ти няма да посмееш да ме докоснеш! — задавено каза тя.

След това се затича към вратата, викайки:

— Мис Виена, мис Виена. Те искат да ме убият!

Целият салон потъна в тишина. Калиста беше нарушила едно от неписаните ни правила: Ние може да сме врагове една с друга, но

администрацията беше истинския ни Враг.

— О, мис Виена — извика с насмешлив глас Джун и се разхълца подигравателно.

Калиста се обърна към нея, потната ѝ коса беше залепнала за врата.

— Млъквай — изпищя тя.

Погледнах внимателно към момичетата на Калиста. Изабела беше поставила ръка на врата ѝ съчувствено, Шайла засрамено зяпаше в краката си, а Тереза доволно гледаше разплаканата Калиста, сякаш радвайки се на слабостта ѝ.

— Тя има връзки с някой от учителите — казах аз на Джун.

— Сякаш не ми беше ясно — отвърна тя, гледайки в същата посока като мен. — Обаче сега вече всички знаят.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Въпросът беше: каква би могла да е връзката на Калиста с администрацията всъщност? Никога не я бях виждала да говори с някой от тях, например с д-р Спайсър и мис Виена. И без това те идваха тук много рядко, а когато това се случваше, не говореха много, само ни наблюдаваха, водеха си бележки и си шепнеха нещо една на друга с носове, забити в земята. Никога не бях виждала да говорят насаме, с което и да е от момичетата. Ходеха измежду нас сякаш се намираха в някаква извратена зоологическа градина, пълна с екзотични и опасни животни.

В деня след опита на Райли да убие Калиста, по време на следобедните часове, мис Алсанц се опитваше да ни разкаже някаква скучна история, когато изневиделица в салона влезе д-р Спайсър и каза:

— Анжела, последвай ме.

— Какво е направила? — обади се Джун.

— Веднага.

Запътих се към хамака си, за да си оставя тетрадките, но Спайсър ме прекъсна.

— Не се занимавай с това. Просто ме последвай.

Тръгнах след нея през вратата и после нагоре по стълбището към основното училище, по същия път, по който Виена ме беше довела.

— Мога ли да попитам къде ме водите? — обадих се аз.

Тя не отговори, но видях, че въпросът ми запали някаква енергия вътре в нея. Тя увеличи темпото и забърза напред. Когато се опитах да я догоня, се разбърза още повече. Най-после стигнахме до офисите на администрацията. Видях Зилинска да ме чака в началото на коридора.

— Здравей, Анжела — бодро каза тя. — Надявам се, че всичко е наред с теб.

— Майната ти.

Тя ме погледна искрено наранена.

— Ако имаш някакви проблеми, бих искала да ми ги кажеш.

Направо се ококорих от изумление. Не я бях виждала повече от месец — как очакваше да ѝ кажа, когато имах някакви проблеми?

— Анжела, налага се да ти напомня някои неща — обади се д-р Спайсър.

— Недей — вдигна ръка Зилинска, — не е необходимо.

— Какво става? — попитах аз, местейки поглед от едната на другата.

— Имаш посетител — отвърна Зилинска.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Тревор — беше първата ми мисъл, когато чух думите на д-р Зилинска. *Тревор беше уснял. Получил е мейлите ми, а последното писмо от него е било фалшиво.* Само при мисълта, че може би ще го видя, сърцето ми се разхлопа неконтролируемо. Щях да се радвам толкова много, ако наистина беше дошъл за мен, макар да знаех чудесно, че на моменти е пълен тъпанар.

Зилинска отвори пред мен вратата на офиса си, преди да реша дали искам да се усмихна или да вляза намръщена. Но това нямаше никакво значение, тъй като срещу мен седеше жена, облечена така, все едно отиваше на църква. Познавах лицето ѝ добре, винаги намазано с фон дьо тен, с един тон по-светъл, отколкото трябва, тези малки свински очички, които показваха любов единствено веднъж или два пъти в годината. Мислех, че няма да изпитам нищо, когато я видя отново, но тази внезапна среща почти ме накара да се задавя.

— Мамо?

Тя се изправи и промърмори името ми толкова тихо, че почти не го чух. Може би го беше забравила. Тя протегна ръце за прегръдка, но Зилинска сложи ръка на рамото ми.

— Мисис Карденас, както знаете, от самото начало бях много резервирана относно желанието ви да се срещнете с Анжела. Физическият контакт е напълно забранен. Седни, Анжела.

Шокирах се като чух Зилинска да говори на майка ми със същия тон, с който се обръщаше към нас, и това ме ядоса повече, отколкото всичко, което ми бяха причинили досега. Ако бях видяла, че майка ми изглежда наранена от тона ѝ, веднага щях да се обадя и да я защитя, но нямаше нищо подобно. Тя просто кимна студено и седна на мястото си. Настаних се срещу нея, а Зилинска се разположи по средата, нагласяйки кока си от жълта изкуствена коса.

— Майка ти дойде да те види с големи трудности — започна тя назидателно.

— Аха... Мерси!

— Тя дойде тук, защото е била уведомена от друг член на семейството ви за инцидента, свързан със смъртта на Пилар Феликс. Както и двете добре знаете, преди десет дни, Пилар беше закарана в болница в силен алергичен шок, но за съжаление пътуването ѝ дотам беше забавено от снеговете. КЛИК. Майка ти иска да се увери, че си добре, Анжела.

— Тук е ужасно — бързо казах аз на испански. — Мамо, моля те, моля те, измъкни ме оттук.

— Чувствам се длъжна да отбележа Анжела, че говоря перфектен испански — обади се Зилинска.

— Държат ни гладни и ни наказват, не ни учат на нищичко. Пилар умря не само заради снега, лъжат те. Тя е била заключена в подземията и никой не е отишъл да ѝ помогне. Идват да ни видят само за няколко часа през деня, през останалото време сме една срещу друга и...

— Ще забележите — бързо ме прекъсна Зилинска, — че навикът на дъщеря ви да преувеличава, не е никак намалял.

Майка ми гледаше празно в пространството между двете ни, лицето ѝ беше безизразно като маска.

— Трябва да ми повярваш, мамо — казах аз. — Това тук не е училище, това е затвор!

— Няма да позволя — прекъсна ме отново Зилинска, срещата да се превърне в обвинителен разговор срещу училището. Това е именно причината, поради която не толерирам подобни срещи. Мисис Карденас, ако вярвате на бръцоловенията на дъщеря ви, можете да я отведете още сега и да ме оставите да образовам и да се грижа за останалите. Анжела, ако си забелязала някои прилики между „Хидън Оук“ и затвор, то е защото, нека ти напомня, това тук е последната спирка за момичета като вас, преди да попаднете в истински затвор. Да, тук не е Екзетър. Но и ти не си подходящ материал за там.

— Мамо — казах аз отново на испански с треперещ глас. — Ще умра тук. Знаеш ли, че двайсет момчета са умрели тук навремето? В същите тези сгради? Те ни убиват.

— Единственото общо между „Хидън Оук“ и бившето училище „Хийт“ са сградите, Анжела.

— Именно. Ние сме заключени. Ако избухне пожар...

— Да, Анжела, мис Виена неколkokратно отбеляза склонността ти към пиромания в досието ти.

Зяпнах я и примигнах. Пиромания? Не бях запалила единаединствена клечка кибрит, откакто бях тук. Отворих уста, за да възразя, но замръзнах удивена, когато видях майка ми да кима.

— Мисис Карденас — обърна се към нея Зилинска, — съгласих се на тази среща, за да можете да видите дъщеря си и да се уверите, че тя е жива и е добре. Освен това, както виждате, е по-духовита от всякога — тя побутна тънка папка на масата. — Това тук е списък с провиненията на Анжела, откакто е в „Хидън Оук“. Вие, разбира се, сте виждали повечето от тях, тъй като ви изпращаме записите редовно. Все пак, мисля, че е добре да прегледате папката, преди да решите дали да я вземете със себе си. През това време предпочитам да прекъсна срещата. Достатъчно навредихме на терапевтичното лечение на Анжела, като ѝ позволихме да ви види.

— Да не намеквате, че аз ѝ влияя зле? — попита майка ми ледено.

Господи, не се беше променила изобщо — бързината, с която приемаше всичко като лична обида, притеснението ѝ как изглежда в очите на околните. Изведнъж усетих носталгия по това.

— Не. Това, което казвам, е, че Анжела все още не е достигнала потенциала си да се поправи, дори не мога да твърдя, че е близо. Тя трябва да бъде напълно изолирана от досегашния си живот, за да направи това. Този живот до голяма степен включва и вас. Бяхте уведомена за политиките на „Хидън Оук“ в момента, в който я записахте тук.

— Анжела — обърна се майка ми към мен, — наистина ли, напълно сериозно, искаш да си тръгнеш?

— Да — без колебание отвърнах аз.

Зилинска се подпря на масата и се изправи.

— Добре. Нека да ви напомня, че таксата за първата ѝ година тук няма да ви бъде върната и препоръките, с които тя ще излезе, няма да бъдат много добри. По-точно — препоръчваме настаняване в училище със строг режим. Ако няма такова в близост до дома ви, трябва да се постараете да намерите другаде. Макар че, като се вземат предвид рекордните нарушения в досието ѝ, ще сте късметлии ако намерите място, което да я приеме.

— Не съм казала, че я отписвам — обади се майка ми.

— Не е необходимо да го казвате. Аз съм психолог, мисис Карденас. Мога да прочета какво си мислите.

Зилинска може и да беше психолог, но определено не можеше да прочете, че не трябва да говори с подобен тон на жена като майка ми. Тя стана рязко, изсумтя нещо и като взе шапката си, ми направи жест да я последвам. Излязохме от офиса, докато мама мърмореше тихо някакви ругатни на испански.

— Куфарът, с който пристигна, е в склада, Анжела — каза Зилинска. — Мис Виена ще те заведе дотам. Вие ще трябва да изчакате с мен, мисис Карденас. Не е позволено влизането на външни хора между момичетата, както добре знаете.

Виена ме чакаше на края на стълбището с леден поглед и кръстосани ръце. Искях да се махна оттук, дори неми трябваше куфарът ми, исках просто да изчезна колкото се може по-скоро от това проклето място. Но майка ми кръстоса ръцете си във велурени ръкавици и каза, че ще изчака. Когато я погледнах умолително, искайки просто да си тръгнем веднага, тя само ми направи жест да вървя след Виена. В този момент не можех да си позволя да споря с нея. Тя беше моят спасител, щях да направя всичко, което поискаше от мен. Позволих на Виена да ме поведе напред за последен път.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Виена ме поведе мълчаливо през покрития с тънък сняг двор. Очаквах да използва момента, за да каже нещо хапливо за последен път — например, че съм егоистка и слабачка и че зарязвам приятелите си или пък да ме заплаши да не разкривам тайните на „Хидън Оук“, щом веднъж се върна в нормалния свят. Но тя изглеждаше разсеяна и изобщо не ми обръщаше внимание, сякаш имаше поне сто други неща, за които да се тревожи в момента.

Спряхме пред старата сграда с изоставените момчешки спални. Не се бяха сетили да ми дадат палто или поне яке и усещах как снегът пада във врата ми, а маратонките ми бяха тотално подгизнали. Виена отключи вратата и завъртя електрическия ключ. Повечето от лампите в коридора останаха тъмни, но няколко бавно присветнаха и дъното.

— Куфарът ти е в края на коридора, последната стая вляво — каза тя. — Знам точно кой е твоят, така че не се опитвай да вземеш някой чужд. Ето ти ключа за стаята. Ще те чакам тук.

Прехапах езика си, за да не ѝ отговоря. Сега, когато бях почти свободна, нямаше да ухапя стръвта ѝ. Тя не знаеше, че вече бях минавала по този коридор, затова се насилих да вървя бавно, сякаш за пръв път стъпвах тук. Старите прогнили дъски скърцаха под краката ми и потреперих силно, когато мисълта за отдавна умрели момчета премина отново през ума ми. В края на коридора имаше няколко стаи, през една, от които се бях вмъкнала онзи път, когато чух Райли долу, в тунелите. Вкарах ключа в последната стая вляво и бутнах прашната врата навътре.

Беше пълна с куфари и сакове, засипани с прах, като някакви остатъци от предишния ни живот. Промъкнах се измежду тях, пробивайки си път към дъното и веднага разпознах моя. Изтупах дебелия слой прахоляк от него и го повлякох обратно към вратата. Когато видях червеникавата пръст по долната му страна, се замислих за деня, в който го бях мъкнала нагоре по стръмната горска пътечка към „Хидън Оук“. Тогава бях почти обнадеждена — ами ако тук

успееха наистина да ми помогнат? Ами ако аз бях разочаровала учителите, а не обратното? Мразех „Хидън Оук“ до дъното на душата си, но все пак една малка част от мен се съмняваше?

Хванах здраво дръжката на куфара, наместих колелцата му и се приготвих да се връщам. Изведнъж усетих нещо. Въздухът в стаята вече не беше така неподвижен — не бях сама. Обърнах се светкавично, но не видях никого. Дали Виена не ме беше последвала, използвайки последния си шанс да ме стресне? Или пък беше Харисън, който по някакъв начин е разбрал, че си тръгвам, и е дошъл да се сбогуваме? И точно тогава го чух. Тихо просъскване в мрака и силния мирис на запалена клечка кибрит. Изведнъж нещо просветна зад мен и като се завъртях, видях Калиста да стои в рамката на вратата. В ръката си държеше няколко горящи кибритени клечки.

— Никъде няма да отидеш — изсъска тя и хвърли горящите клечки към мен.

Нямах намерение да хващам нищо, подхвърлено от нея, особено когато беше в пламъци, затова се дръпнах и запалените клечки се приземиха по средата на стаята.

Пламъци. Навсякъде. Кръвта нахлу в главата ми. Бяха ме натопили. Калиста изчезна. За момент се затичах след нея, но после спрях и се обърнах към горящите куфари.

Някои вече бяха станали почти на въглен. Как беше възможно да пламнат така, все едно бяха от слама? И тогава се сетих. Всичко беше планирано. Някой беше намазал куфарите с нещо леснозапалимо, както и всичко наоколо. Черен пушек започна да изпълва стаята и осъзнах, че няма да мога да направя нищо повече. Ако исках да не се задуша и да умра тук, трябваше да изляза.

Затичах по коридора, дърпайки търкалящия се куфар след мен.

— Върни се тук — изкрещях аз, но от Калиста нямаше и следа. Сякаш се беше изпарила.

Когато стигнах до вратата и я задърпах, смътно осъзнах, че е заключена. Заблъсках истерично, крещейки да ми отворят. Усещах как дробовете ми започват да горят от пушека. Главата ми взе да се замайва. Господи! Не само искаха да ме натопят. Искаха да ме убият. И тогава се сетих за счупения прозорец, през който бях влязла първия път в сградата. Зарязах куфара си и се затичах обратно към горящата стая. Пламъците бяха оцветили всичко наоколо в яркочервено и

оранжево, горещината беше непоносима, очите ми сълзяха от парещия пушек, не виждах почти нищо пред себе си. Спънах се и паднах в коридора. Гърлото ми беше толкова пресъхнало, че дори не можех да изкрещя за помощ. Щях да умра точно там. Тогава образът на Калиста, държаща запалените клечки, се появи пред очите ми. Не! Нямах да допусна да се измъкне така. Щях да ѝ покажа, само да избягам оттук. Напрегнах всички сили и се изправих на крака. Направих няколко стъпки напред и отново паднах. Нямах да успея да стигна до прозореца, всичко в далечния край на коридора вече гореше. И точно тогава чух вратата зад мен да се отключва.

— Анжела — чух гласа на мис Виена. Звучеше отвратително фалшиво. — Какво си направила!?!

Затичах се и паднах на колене в снега отвън, едва поемайки си въздух, след което погледнах нагоре. Зилинска, Виена и майка ми ме гледаха ужасено, треперещи под падащия сняг. Местеха поглед ту към мен, ту към горящата сграда. Успях да се вдигна на крака и погледнах назад. Навсякъде се издигаха пламъци. От всички прозорци излизаше дим, губещ се в синьото небе.

— Какво направи? — повтори мис Виена. — Анжела, какво направи?

Погледнах я с възхищение. Знаех, че тя стои зад всичко това. И беше добре измислено, признавах ѝ го. Тя ме гледаше, изправена до майка ми, която беше притиснала ужасено ръка пред устата си. Зилинска вече тичаше към офиса си, за да извика пожарната, преди да е станало твърде късно и пламъците да обхванат гората.

— Какво е това? — продължи злобно Виена, но аз долавях доволството в гласа ѝ. — Някаква последна шега? Отмъщение?

— Не го направих аз, мамо — извиках, — те ме натопиха.

Усмивката на Калиста, заключената врата... как можех да ѝ обясня. Майка ми ме погледна с празен поглед. Какво можех да ѝ кажа? Как да ѝ обясня, че един от учителите беше уредил запалването на училището? Нима някой щеше да ми повярва?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Пожарните камиони най-после успяха да си проправят път до училището, но не и преди от сградата да останат само прах и развалини. С майка ми бяхме оставени да чакаме в офиса на Зилинска много преди това и аз гледах през малкото прозорче как момичетата от Златната група бяха излезли на двора, загърнати с палтата си, за да наблюдават сцената, обсъждайки ентусиазирано станалото. Опитах се да намеря Кармен из тълпата, но не успях.

Когато д-р Зилинска влезе в кабинета си, тя седна мълчаливо срещу нас, разтривайки слепоочията си с ръце и клатейки глава. Докато я гледах, ме обхвана подозрението, че тя няма нищо общо с опитите да бъде натопена за палежа. Изглежда, всичко беше изобретение на Виена и на никой друг.

— Трябва да знаете, че не съм го направила — казах аз. За какво ми е да го правя?

— Не мога да отговоря на този въпрос — изморено вдигна поглед Зилинска. — Макар че и двете с майка ти можем да потвърдим, че настроенятията ти са твърде променливи и непостоянни. Може да си искала да направиш някакъв вид изявление и да си мислела, че ще бъдеш далеч от тук, преди пожарът да обхване цялата сграда. Може би просто, както многократно съм ти повтаряла в сесиите ни, си мислела само за настоящото си положение, и никога за бъдещето.

— Мамо — опитах отново аз, — те ме натопиха, за да ме принудят да остана. Направих пауза. — Аз дори нямам кибрит или запалка.

Майка ми и Зилинска ме погледнаха, очевидно не вярвайки на нито една моя дума. Впих поглед в очите на Зилинска, но тя не мигна. Стана ми ясно, че тя няма идея какво реално се е случило — всичко беше част от предварителния план на Калиста и Виена. Тяхното отмъщение.

— Повярвай ми, Анжела — меко започна Зилинска, — никой от нас не би искал да те държи повече тук против волята ти. Особено

сега, след като предизвика подобен пожар. Просто няма логика да искаме да те задържим, разбираш ли?

— Те се страхуват, че мога да разкажа на всички какво действително се случва тук — продължих да убеждавам майка ми. — Нека ти покажа къде ме държат, мамо. Поговори с някое от другите момичета и ще видиш.

— Анжела — прекъсна ме тихо майка ми, — Анжела, горкото ми дете.

— Не — извиках аз, — не можеш да го направиш. Ако не ме вземеш със себе си, ще избягам.

— Не можеш — каза тя. — Не виждаш ли снега?

— Не искам да чувам повече, Анжела — намеси се Зилинска. — И честно казано, времето ти за протести и обяснение изтече. Първата ми реакция при подобно нещо е да те изключа от „Хидън Оук“, а не да те карам да оставаш. Мисля, че може би ще бъде по-добре за всички, ако си тръгнеш. Не виждам причина да искам да останеш. Личностното разстройство е едно нещо, при него можеш да нараниш само няколко човека — себе си и тези около теб. Но да подпалиш цяла сграда е съвсем друго — това е криминално престъпление, за което съм длъжна да уведомя властите. Знаеш какво означава това, нали? Мисис Карденас, сигурна съм, че не искате да видите Анжела в затвор за малолетни, нали така? Аз също не искам, защото въпреки всичко, виждам в нея потенциала да стане продуктивен член на обществото, стига да продължи да получава правилно лечение. Затова, докато продължаваме да я държим в строго охраняема зона и да се грижим за нея, съм склонна да предложа на Анжела да остане в „Хидън Оук“. Честно казано, задържането ѝ тук е единственият вариант да я спасим от пребиваване в истински затвор. Ще обясня на шефа на пожарната, че тя има много сериозни психически отклонения и че е наша грешка да я допуснем до леснозапалими материали. За съжаление обаче, не бих могла да поема вината вместо нея, ако тя не остане наша ученичка. Така че, това са опциите ви, мисис Карденас.

Тя изрече всичко това с толкова искрено мил тон, че за момент ми се прииска да ѝ благодаря.

— Тоест, казвате, че или трябва да остане тук, или да отиде в затвора — обобщи майка ми.

Бях на ръба да кажа „Отивам в затвора“, но се спрях. Наистина ли исках това? Все пак имах няколко приятели тук, в „Хидън Оук“. Имахме къщичката ни в гората.

— Какво избираш, Анжела? — попита ме майка ми.

— Не съм го направила — повторих аз, виждайки как малката светлинка, която имаше в очите ѝ, когато дойде да ме вземе, безвъзвратно изчезва.

— Мисля, че трябва да остане — тихо прошепна майка ми.

Зилинска въздъхна и кимна.

— Ще трябва да добавя няколко допълнителни такси за лекарства към сметката ви.

Ще ѝ е необходимо и допълнително наблюдение.

— Разбира се. Благодаря ви, че ѝ давате още един шанс.

— Това е последният шанс, който ще мога да ѝ предложа, опасявам се — каза Зилинска.

— Разбирам. Анжела също го разбира, нали?

Обърнах поглед към прозореца и към издигация се дим. Отново осъзнах колко сама бях всъщност.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Вратата на салона изскърца, когато Виена я отвори пред мен. За един отчаян миг си представих, че може би няма да успее да я отвори и няма да ми се налага да се връщам вътре. Но със стържещ протяжен звук ръждясалите панти се плъзнаха встрани и Виена ме избута напред. Пръснати из салона, момичетата ме изгледаха с червени кървясали очи.

— Анжела — беше казал Харисън в краткия миг, когато успяхме да се видим, докато очите му сякаш прочитаха в моите през какво ми се е наложило да премина, — изглеждаш ужасно.

Виена плясна с ръце силно и всички замлъкнаха в същата секунда.

— Връщам ви скъпоценната Анжела, дами.

Чуха се само някакви промърморвания, докато момичетата ни гледаха безизразно. Изобщо не им пукаше особено дали ме връщат, или не. Виена явно усети, че не е произвела желанния ефект, защото продължи злостно:

— Сигурна съм, че ще ви бъде интересно да научите какво направи тя преди малко.

Той спринтираше през поляната, докато Виена ме водеше обратно от офиса на Зилинска към гимнастическия салон. Видях го как прескочи близката ограда и се спусна към мен. Мис Виена му извика да стои настрана, но той не ѝ обърна внимание и ме хвана за ръката. Когато най-после се насилих да вдигна очи към него и да го погледна, видях, че лицето му е покрито с прах и сажди, а от дрехите му се носеше мирис на дим. Очите му ме гледаха трескаво. Беше странно да го видя толкова разтревожен за мен. Не беше ли разбрал все още, че не струвам нищо? Не беше ли схванал, че съм обречена?

Умът ми препускаше, но не можех да откъсна поглед от очите му.

— Анжела — каза той.

Виена заплаши да уволни баща му, ако не се дръпне от мен в същата тази секунда и той нямаше друг избор, освен да ме пусне. Не се обърнах да го погледна повече, докато не потънахме в тъмнината на подземните тунели.

Мис Виена ме блъсна силно и паднах на колене. Не се възпротивих, няхах сили, нито пък стимул да го правя. Просто останах на пода, чудейки се дали ако се концентрирам страшно силно, бих могла някак си да потъна в земята и да не се появя никога повече.

— Анжела — обяви Виена, — запали изоставената сграда с момчешките спални. Всичко стана на пепел.

Чуха се множество бурни ръкопляскания и одобрителни възгласи.

— Същата тази сграда, в която държахме куфарите с личните ви вещи — продължи тя с усмивка. — Всички те са изгорени.

Видях как момичетата зяпнаха Виена, невярвайки на ушите си.

— Няма да се опиташ да го отречеш, нали Анжела? — попита тя, след което се обърна отново към тях. — Тя е готова да приеме вашите благодарности, по какъвто и начин да решите да ги изразите.

След това се обърна и си тръгна. Аз просто останах там на колене, хванала главата си в ръце. Осъзнавах, че съм на територията на Калиста, а дори няхах сили да се помръдна или да погледна какво става. За щастие Джун успя да се докопа до мен преди всички останали и ме издърпа в безопасната страна на салона, след това до изоставената съблекалня отзад. Седнахме на една пейка и се барикадирахме с няколко стари тръби и кашони. Докато оглеждаха дали някой не се приближава и подреждаха кашоните, нито Джун, нито Райли казаха нещо.

— Е, идва ли някой? — попитах накрая аз, най-сетне отваряйки очи и свивайки се между пейката и стената.

— Не — лаконично отвърна Джун. — Разбира се, ядосани са, но не са тръгнали да си отмъщават. Поне не за момента.

— Нямаш представа колко се радвам, че си тук — прошепнах аз.

— Ще се случи тази нощ — каза тя, повече на себе си, отколкото на нас. — Махаме се оттук, независимо какво ни коства.

Видях как свитите ѝ в юмурици ръце трепереха. В началото реших, че е от студ, но виждайки изражението на лицето ѝ разбрах, че беше яд. Толкова силен и невротичен, че се изплаших. Никога не я бях

виждала такава и мисълта, че дори Джун започваше да губи контрол тук долу, накара ледените тръпки отново да полазят гърба ми. Тя разкопча плетената си жилетка и видях на врата ѝ два сини подпухнали отпечатъка от ръце.

— Какво се е случило с теб? — попитах.

— Калиста и орките ѝ — отвърна тя. — Направо полудя като видя, че Виена те отвежда. Решила е, че си новата ѝ любимка, може би. Изкара си го на мен и Райли. Бяха взели няколко от металните тръби и тръгнаха след нас в тунелите. Издебнаха ни от засада и Шайла ме хвана за гърлото. Точно преди Калиста да замахне с тръбата, се появи Виена и я извика някъде със себе си.

— Да, и знам точно къде я е завела — мрачно поклатих глава и им разказах как двете ме бяха натопили за пожара. Докато говорех, видях как Райли се сви в отсрещния ъгъл и притисна тялото си с ръце. Бавно, но сигурно, всички полудявахме.

— Райли, Калиста направи ли ти нещо? — попитах аз тихо.

Тя не отговори, дори не ме погледна. Сякаш се беше загубила в собственото си тяло.

— Райли не е обелила и дума, откакто ти изчезна — каза Джун.

— Но добре ли е?

— Нямам идея. Издра няколко от момичетата на Калиста до кръв. Предполагам е достатъчно „добре“, за да направи поне това.

— Има нужда от помощ.

— От кого? — поклати глава Джун. — Ако Калиста не ни убие скоро, Виена ще го направи. А сега, може би дори всяко едно от момичетата би ѝ помогнало с радост. Стана любимка на всички, госпожице Пироманке.

— Не аз запалих пожара — повторих.

— Мислиш ли, че на някой му пука дали си ти, или не? Просто имат нужда от изкупителна жертва. И в двата случая ще бъдеш ти. Трябва да се махнем, колкото се може по-бързо.

— Все още ли искаме да направим всичко възможно да затворим училището?

— О да, особено сега — отвърна тя и седна до мен на земята, чешейки разранените си пръсти, докато от тях не покапа кръв. — Само че ще започнем с Калиста.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Останахме в съблекалнята, докато не се стъмни. Нямахме как да разберем кога всички са заспали, затова се наложи няколко пъти да отваряме тихо вратата към салона и да оглеждаме ситуацията. През процепа навлизаше тънка ивица светлина и осветяваше спящите момичета в хамаците. Някои все още бяха будни и очите им блестяха в тъмнината като на диви животни. Бързо се шмугнахме през вратата на салона и изчакахме търпеливо очите ни да свикнат с тъмнината наоколо. Аз заставах на пост пред ключа за лампите, да не би някой да реши да светне и да провали целия ни план, докато Джун грабна няколко чорапогащника и потъна с тях към банята. След няколко минути видях силуета ѝ бавно да се насочва към хамака на Калиста. Последва тихо боричкане в тъмнината, след което крясък. Чух подсвирването на Джун и светнах лампата.

Гледката беше плашеща. Джун беше вързала Калиста за хамака ѝ с мокрите чорапогащници така, че тя не можеше да помръдне. След това се появи Райли. Не зная дали беше нарочно или не, но видът ѝ можеше да изкара ангелите на всеки в подобен момент — беше нещо между демон и момичето от онзи филм „Предизвестена смърт“, сещате ли се? Болезнено слаба, с разпусната тъмна коса пред лицето и празни очи, тя се приближаваше към вързаната Калиста. Когато я видя, Калиста изпадна в истерия — започна да крещи и да заплашва, да псува и да вика, опитвайки ожесточено да се измъкне от примката на Джун. Няколко от момичетата ѝ изкрещяха да млъкне, но повечето се надигнаха от хамаците си и се приближиха да гледат. Точно тогава Райли вдигна ръце и ги насочи към гърлото на Калиста. Гледката явно отключи пресния спомен на по-ранната случка и Калиста закрещя.

— Само да посмееш да ме докоснеш, изкукуруигала кучко! Нямах представа какво ще ти се случи, ясно ли ти е?

Шайла, Избела и Тереза стояха зад Калиста, наблюдавайки сцената с любопитство, но не помръднаха, за да ѝ помогнат.

— Чуваш ли ме? Веднага ме отвържи откачалка такава, веднага, защото иначе ще видиш, не можеш да си представиш каква власт имам и какво мога да...

— Какво точно ще направиш? — срязва я Джун и белите ѝ зъби блеснаха в усмивка, виждайки безпомощността в очите на Калиста. — Какво по-точно смяташ, че можеш да направиш? — повтори тя.

— Много добре знаеш какво мога.

— Кажу го, де — подкани я Джун, а Райли приближи ръце още малко към врата ѝ.

— Какво да кажа!?! Че почти не изгорих малката ти приятелка до смърт и че няма да ми мигне окото да го направя отново ли? Смяташ ли, че ми липсва смелост да го направя и с теб, а?

— Така ли било? — обадох се аз от другия край на салона и най-после пристъпих в малкия осветен участък до хамака на Калиста.

Тя сякаш се сепна, когато ме видя, и се огледа наоколо. Когато съзря намръщените физиономии на момичетата около себе си, тя примигна няколко пъти на пресекулки, осъзнавайки какво беше казала току-що. Отвори уста, за да се поправи или да замаже положението, но оттам не излезе звук. Райли бавно сложи ръце върху врата ѝ.

— Пусни ме — изпищя Калиста и смелостта ѝ беше дотук. След това избухна в сълзи.

Точно тогава Джун отвърза примката, с която беше стегнала Калиста и тя скочи на крака, отхвърляйки Райли от себе си. Огледа се наоколо в морето от злобно вперени в нея погледи.

— Шайла, ела тук — нареди тя задавено.

Само че Шайла не помръдна.

— Изабела, Тереза!!!

Изабела не помръдна. Тереза също. Калиста бавно закуцука към вратата. Райли се опита да я спре, но аз ѝ казах да я остави да прави, каквото иска. С поглед на уплашено животно Калиста стигна до вратата на салона и измъкна от джоба си... ключ! Виена ѝ беше дала ключ! Знаех си. Тя се промуши бързо през вратата и превъртя ключалката зад себе си.

Всичко се развиваше според плана. За наш късмет, някои хора бяха толкова предвидими.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Имахме вниманието на момичетата. Поне за известно време.

— Всички разбрахме къде отиде Калиста — започна Джун. — Очевидно тя е малката маймунка на Виена и сега тичка с всички сили към господарката си.

Явно беше прекарала доста време, за да измисли това, защото се нахили гордо, след като го каза. Реакцията на тълпата обаче показва, че е далеч не толкова заинтригувана.

— На кой му пука? — обади се някой.

— *На кой му пука?* — повтори Джун и хвана мокрите чорапогащи, с които беше завързала Калиста. — Кой каза това?

Никой не се обади. Райли излезе напред и застана до Джун като някакво полулудо куче пазач. Сложих ръка на рамото ѝ, за да я успокоя, и усетих как кръвта пулсира във вените на врата ѝ. Няколко от момичетата се оплакаха, че всичко това е губене на време и отидоха да си легнат, но повечето останаха и продължиха да ни гледат едновременно с любопитство и недоверие.

— Разкарахме Калиста. Изненадахме Виена. Това е шансът ни — обадох се аз.

— Я млъквай — измърмори някой от тълпата. Тонът ѝ ясно показваше какво мисли всъщност. „Коя пък бях аз, че да се обаждам.“

— Шансът ни за какво? — попита Шайла.

— Махаме се оттук — кратко отвърна Джун. — Тази нощ.

— Как? С какво? — попита отново Шайла.

Когато Джун се обърна към момичетата, лекият ѝ френски акцент съвсем изчезна.

— Да не си изпуснала уроците по математика, Шайла?

Ние сме двайсет. Калиста и Виена са сами. Освен ако някои от вас, идиотки, не решат да ги подкрепят.

Шайла поклати глава. Тереза и Изабела не помръднаха от мястото си.

— В групата ни засега сме четири — продължи Джун. — Кой друг иска да се присъедини?

Единствено Шайла застана зад мен Райли и Джун, никой друг не помръдна. Погледнах към Джун. Добре помнех силата, с която Виена беше удряла главата ми в пода. Четири бяхме прекалено малко. Нямахме да се справим с всичко сами. Видях как едно по едно момичетата се запътваха към леглата си. Целта на „Хидън Оук“ беше постигната. Бяха ги пречупили. Все пак накрая няколко останаха.

— Ако успеем да се измъкнем, къде ще отидем? И как? — попита Изабела.

— Уредила съм транспорта ни — каза Джун.

Погледнах към нея изумено. Дали беше истина? Опитах се да си сложа каменна физиономия на лицето. Най-вероятно лъжеше, колкото да накара момичетата да ни помогнат.

— Ще стигнем до града, след това до Денвър. Оттам всеки се оправя сам.

Изабела пристъпи първа.

— Окей, бройте ме.

Тереза веднага я последва. Покрай тях още няколко момичета преминаха на наша страна. За ирония, повечето бяха от групата на Калиста. В края на краищата се оказахме с десет последователки. Точно се бяхме скупчили пред вратата в очакване и Джун излагаше плана си на всички, когато чухме тихото превъртане на ключа в ключалката.

— Готови — прошепна тя.

Бяхме оставили да свети само една-единствена лампа в най-далечния край на салона и както се очакваше, в момента, в който Калиста и Виена влязоха, се фокусираха именно върху светлината. Точно в грешната посока. В прикритието на тъмнината заформихме тихо кръг около тях, без да могат да ни видят, тъй като очите им не бяха привикнали с мрака. Виена изглеждаше изморена и раздразнителна. Ризата ѝ беше облечена наопаки.

— Е, къде са те? — остро попита тя Калиста.

Калиста се огледа нервно наоколо. Видях как изражението ѝ се промени, когато видя сенките ни около тях.

— Точно тук са — паникьосано прошепна тя.

Виена се завъртя светкавично.

— Покажете се веднага — строго изкомандва тя.

Никой не помръдна.

— Чувате ли? Веднага!

Джун бавно стъпи напред.

— Джун, трябва да ме последваш.

Останалите също излязохме напред. Щом видях израженията на лицата ни, челюстта ѝ увисна. Тя се поколеба за момент, след това направи малка стъпка напред и се хвърли към вратата. Ключът ѝ беше в ключалката преди някоя от нас да има време да реагира.

— Сега! — изкрещях.

Аз бях най-близо до нея, така че беше логично аз да се хвърля отгоре ѝ, за да я спра. Само че не можех да се насиля да я докосна. Просто ми изглеждаше логически невъзможно да наруша едно от неписаните правила на света — да нападна възрастен човек, при това учител. За сметка на това, такива съображения към Калиста няха. Спуснах се към нея и се вкопчих в мръсното ѝ тяло. Тя се опита да ме събори на земята и да ме настъпи, но пропусна. Без да иска залитна и двете се стоварихме на пода. Тъй като беше три пъти по тежка от мен, пое цялата сила на удара и, кашляйки, зарита безпомощно под здравата хватка на ръцете ми. Толкова бях концентрирана да не я изпусна, че дори не видях как се развиваха нещата около мен. Едва когато Изабела ми помогна да вържа ръцете на Калиста и да я оставя на пода, се огледах. Наоколо се разкри супер готина гледка — ръцете на Джун притиснали Виена през врата и лицето, така че тя не можеше да помръдне. Чувах се само слабите ѝ протести и заплахи, но никой не им обръщаше внимание. С един последен напън Джун я събори на земята до Калиста и ръцете ѝ веднага бяха вързани зад гърба. Паднала на пода, за първи път видях в погледа ѝ нещо различно от обичайното отвращение, когато ни погледнеше — сега в очите ѝ имаше страх. Тереза и Шайла затегнаха примката около ръцете ѝ, но аз знаех, че не беше необходимо. Виена нямаше намерение да ходи никъде.

Без да се колебае повече, Джун изтръгна ключа от верижката на врата ѝ и се изправи. Когато се обърна към нас, видях, че групичката ни се беше увеличила значително. Много от момичетата бяха станали отново от леглата си при шума и сега ни гледаха опулено на мъждукащата светлина.

— Продължаваме по план — извика Джун. — С Анжела ще организираме всичко необходимо и ще се върнем за вас. Всеки, който действително иска да се махне оттук, трябва да е готов точно след половин час.

Очаквах някой да възнегодува или да се намеси, че иска да се махне още сега, на секундата, но всички кимнаха в пълно мълчание. С повалянето на Виена, Джун се беше превърнала в неоспорим лидер и очевидно беше спечелила уважението им.

— Трябва да държите тези двете затворени в старата съблекалня. Не допускайте да се измъкнат оттам по никакъв начин. Скоро някой от другите учители ще дойде да потърси Виена. Не го пускайте по никаква причина. Повече от тях сте на брой. По никаква причина. Разбрахте ли ме?

Отново мълчаливо кимване. Джун се обърна и вкара ключа в ръждясалата ключалка.

— Две долу — промърмори тя, — и остават само още... много.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Така, сега да помислим — каза Джун, докато се промъквахме през влажния тунел.

Не се бяхме осмелили да светнем лампите, затова се придвижвахме в тъмнината като призраци. — Сигурна съм, че Калиста се е раздрънкала на воля горе и Виена е само първата, която дойде да провери какво става с нас. Ще дойдат още много...

Заковахме се на място. В някой от съседните тунели ясно се чуха бързо приближаващи стъпки, които веднага заглъхнаха в далечината.

— ... други — довърши тя, когато отново се запромъквахме напред. — От ръководството ще разберат, че Виена е заловена долу, но тъй като момичетата няма да пуснат никой от тях да влезе в салона, директорката няма как да научи, че нас двете ни няма. А когато разберат, отдавна няма да сме тук.

— Но ще се върнем с транспорта, нали? — попитах аз. Джун така и не беше споменала нищо по въпроса и все още не знаех дали плановете й действително включваха останалите момичета от групата.

— Мхм — отвърна тя, макар и не особено убедително и продължи — най-големият ни приоритет в момента е да не ни забележат. Което значи, че не бихме могли да правим това, което е най-лесно.

— Да стигнем по тунелите до основната сграда?

— Именно.

— Но къде другаде води този тунел?

— На едно друго място, където никой не би ни очаквал, поне никой жив.

Отново в огъня. Докато вървахме все по-напред в тунела, усетих как отнякъде започна да духа студен вятър.

След няколко минути въздухът стана чист и свеж и след един последен завой видях нещо, което изобщо не очаквах — снегът валеше в тунела. Вихрушки от бели снежинки, красиво проблясващи на лунната светлина, се спускаха вихрено надолу и изчезваха мигом, щом

докоснеха мръсния студен под. Все още бяхме в тунела, но едновременно с това стояхме под ясното открито небе. Виждах белите стени на изоставената сграда, над която високо горе проблясваха звезди. За пръв път съзирах звезди, откакто бях пристигнала в „Хидън Оук“. Чувството беше неопишуемо, завладя ме див ентузиазъм. Наведох бързо глава надолу, защото снежинките падаха право в очите ми и погледът ми се беше замъглил.

— Сега какво? — прошепнах аз, притискайки ръце около тялото си.

Палтото ми, естествено, беше забравено в гимнастическия салон и студът направо се пропиваше в тънката ми блуза. Точно както Зилинска каза: Никога не планирах бъдещето си.

— Хайде, вече сме близо.

Не настоях за по-конкретен отговор къде отиваме и защо — беше типичната драматична Джун, нямаше да ми каже нищо. Хванахме един стар изгорял гардероб, който по някаква щастлива случайност беше паднал тук и го избутахме в средата на дупката. Една по една внимателно се изкачихме нагоре, използвайки дръжките на чекмеджетата като стълба. И — бяхме навън! Светът наоколо бе ярък, светъл и чист. Не виждах особено ясно заради трупация се сняг, но се ориентирах достатъчно, за да разбера, че Джун ме води към апартамента на Дериан. Видях как извади отнякъде една шапка и я нахлузи на главата си. Жалко, че не се беше сетила да вземе една и за мен. Разроших косата си над замръзващите ми зони и се затътрих след нея през дълбоките преспи.

Спряхме пред страничната врата, през която Харисън беше вмъкнал мен и Кармен в апартамента онзи път. Щом Джун почуха тихо на вратата обаче, отвътре се чу ясният глас на мистър Дериан. Когато отвори вратата, за миг изглеждаше изненадан да ни види, макар да беше ясно, че ни е очаквал от известно време. Имаше вид на напълно изкуфял човек. Погледът му шареше нервно нагоре-надолу по коридора, изведнъж сякаш се сепна и каза:

— О, вие ли сте. Влизайте.

Тъй като явно Дериан не знаеше как да деактивира малката аларма на вратата си, в момента, в който минахме през вратата, в дъното на коридора се раззвъня тихо малка камбанка. Той обаче поклати глава и каза успокоително:

— Не се тревожете. Тази аларма е последното, с което някой ще се занимава в момента.

Когато се огледах, забелязах, че коридорът на училището изглежда странно днес. Сякаш изведнъж всичко беше опустяло, загубило пулс. Все едно момчетата бяха изчезнали завинаги от него. Направо тръпки да те побият.

— Къде са всички? — попитах аз.

— Долу. Проверяват какво се случва с Лилавата група.

— Бързо каза той.

— Всичко уредено ли е? — прекъсна го Джун.

Дериан кимна засрамено, все едно Джун току-що го беше попитала дали гледа порно. Той се измъкна тихо в коридора, последван от Джун, която се движеше със странна подскачаща стъпка, сякаш беше някакъв вид състезателен кон. Аз се помъкнах след тях. Може би щях да видя Харисън. Знаех, че в момента това беше най-малкият ми проблем, че лицето ми е мазно, а старата ми блуза сигурно мирише на нещо неопределимо, но със сигурност не и на дезодорант. Щеше да ми се наложи да отговарям на тъпи въпроси за пожара, а не бях сигурна, че отговорите ми щяха да му се понравят и че щеше да ми повярва. Истината никога не беше достатъчна за момчетата. Те просто винаги очакват нещо много по-възбуждащо. Затичах се, за да догоня Джун и Дериан. *„Голяма си идиотка — помислих си бързо. — Животът ти в момента е много по-важен от това, какво ще кажеш на Харисън и какво ще си помисли той.“*

Двамата вече бяха потънали навътре, когато го видях. Седеше на стълбите срещу вратата на стаята, където бяха влезли Джун и Дериан и пушеше. Първоначално не ме видя и имах възможността да го погледам как вдишва дълбоко от тютюневия дим. Почти усетих никотина да нахлува в главата ми. Бях спряла на няколко крачки от него и не помръдвах, но той някак долови присъствието ми и погледна напред. В някой нормален ден би казал „Хей, здрасти“, но сега просто ме гледаше, без да отронва дума.

— Пушенето в училището е забранено — казах аз. Естествено, исках да прозвучи иронично, но тонът ми прозвуча някак си грубо.

Той просто продължи да ме зяпа.

— Джун каза ли ти какво става? — попитах аз.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — сръза ме той.
— Сериозно ли вярваш, че можеш да избягаш оттук по средата на снежна буря?

— Не ми казвай, че очакваш да остана — лицето ми изведнъж пламна. Какво право имаше да не ме подкрепи, точно когато бях пред най-трудното решение в целия ми живот.

— Тук поне си жива.

— Отчасти. Нямах си и представа как се живее там долу. Ако можех да остана в малък уютен апартамент с баща ми, може би нямаше да ми се налага да се опитвам да избягам. Само че това не е така. И изобщо не си мисли, че ще те търпя да ми държиш сметка, особено сега.

Той хвърли цигарата на пода и като се изправи, я стъпка.

— Не ти държа сметка — каза простичко и ми направи път да вляза в апартамента им. Макар че явно се срамуваше да го каже, знаех, че всъщност иска да допълни: „Просто се притеснявам за теб.“ Убедена бях.

Още с влизането в апартамента ме обгърна странна смесица от усещания: носеше се вкиснала миризма, като на старо забравено сирене, обичайната разхвърляност на двама мъже, живеещи заедно (чифт от боксерките на Харисън бяха хвърлени между два големи телефонни указателя) и гледката на Джун и мистър Дериан рамо до рамо, надвесени над някаква почти нечетима влажна карта, каквито обикновено виждаш в парковете и зоологическите градини например.

— Окей — каза накрая Джун, като се обърна към мен. — Аз и Харолд трябва да се погрижим за транспорта, а ти остава да вземеш записите от камерите.

Харолд? За коя се мислеше Джун? За мисис Дериан ли?

— Не знам как да го направя — промърморих аз объркано.

— Е, ще се наложи да го измислиш. Не мога да се справя с всичко сама.

— Както Джун предполагаше, записите са в директорското крило — меко се обади мистър Дериан. — В цялата тая суматоха едва ли ще ти е трудно да се промъкнеш вътре.

— Участваш ли? — обърна се Джун към Харисън.

— Естествено, че участвам — сопна се той.

— Съжалявам, но трябваше да попитам. Не можем да имаме доверие на никого просто ей така — каза тя.

Харисън извъртя очи и ме хвана за ръката. Докато излизахме през вратата, най-накрая осъзнах какво се случва и че всичко е реално. Нямаше връщане назад, затова нямаше смисъл и да изпадам в паника. Въпреки това не можех да спра да треперя. Харисън явно усети това и ме притисна по-силно до себе си.

— Среца в гаража. Имате един час — извика Джун.

— Кралицата е мъртва. Да живее кралицата — мрачно изрецитира Харисън, когато излязохме от апартамента.

— Чакай — спрях го аз, — къде отиваме?

— Към офиса на директорката. Къде другаде?

Следващата ни стъпка беше толкова очевидна за мен, че не можех да повярвам, че Харисън все още не се беше сетил.

— Тц. Първо отиваме да вземем Кармен.

— Кармен? Тя с какво ще ни помогне?

Ударих го силно по ръката.

— Не бъди такъв задник. Тя е най-добрата ми приятелка.

Знаех, че е рисковано. Може би вече бяха стигнали до нея. Всичко свързано с Кармен можеше да бъде капан. Но трябваше да отида, ако исках да мога да живея със съвестта си. Ако изобщо успеехме да се махнем оттук.

— Не зная — бавно каза той, — тя не влиза в плана на Джун.

„Нито пък ти“ помислих си аз, но не казах нищо.

Коридорът на старата ми стая в Златната група беше също така безлюден, както останалата част от училището. Когато заставах пред стая 201, изглеждаше абсолютно нелогично да има някой вътре. Но когато почуках тихо, чух ясни стъпки.

Кармен може би ми е сърдита, защото я заключиха долу заради мен. Но аз просто ще ѝ обясня какво е станало и тя ще разбере.

Но не Кармен отвори вратата.

Беше Морийн.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Де да беше на кино! Светкавичната смяна на изражението върху лицето на Морийн от скука към шок щеше да бъде ужасно забавна. Устата ѝ се отвори от изумление при вида ми — мръсна и мокра, застанала пред стаята ѝ. Но точно в този момент се изплаших. Видях как тя си поема дълбоко дъх, приготвяйки се да изпищи.

И тогава видя Харисън. Изпусна въздухът от дробовете си със силно свистене.

— Какво правиш тук? — попита ококорено.

Беше едновременно шокиращо и не съвсем изненадващо да видя как тя успя за секунда да се фокусира от мен, буквално избягал затворник, върху готиното момче отзад. Той вдигна ръце с длани към нея, все едно говореше с терорист, заплашващ да се самовзриви всеки момент.

— Само не откачай — бързо каза той.

— Ти да не би да ѝ помагаш? — попита Морийн и се обърна към мен с подновена енергия. — Осъзнаваш ли какво направи? Всичките ни принадлежности са превърнати във въглен, а сега си си позволила да стигнеш дотам да отвлечеш мис Виена?

— Не е ли страхотно? — попитах аз ухилена.

Възмутеното ѝ изражение беше прекалено комично.

Не можех да се сдържа.

— Виж — обади се Харисън, — Кармен вътре ли е?

Тя затвори вратата буквално почти до края, така че да не можем да надникнем вътре.

— Може би е заспала. Какво се опитвате да направите?

— Нищо, от което ти би искала да бъдеш част — срязах я аз.

— Спри — прошепна ми Харисън и ме хвана за ръката, след което се обърна сериозно към Морийн. — Искаш ли да дойдеш с нас? — попита той.

— В някой друг свят тая ще идва с нас — просъсках през зъби аз.

— Шшт — каза той, притискайки ме още по-силно към себе си, но говорейки отново на Морийн. — Махаме се оттук. Искаш ли да дойдеш?

— Харисън! — изнегодувах аз.

Видях как Морийн се замисли. Да се махне оттук, и то с Харисън... но това би означавало да се забърка в проблеми. Големи проблеми. Накрая поклати глава. Харисън ме пусна и се наведе към нея — толкова близко, толкова интимно, както го беше правил с мен твърде много пъти.

— Добре — тихо каза той. — Ако си промениш решението, ела да ни намериш.

Тя кимна. Разбрах прекрасно какво беше направил. Беше я превърнал от враг и заплаха в потенциален съучастник. Това, което ме удиви, бе колко лесно го беше постигнал, само с няколко движения. С близост. След това той повиши съвсем леко глас и извика:

— Кармен? Вътре ли си?

Някой се размърда във вътрешността на стаята.

— Анжела е — извиках и аз. — Ела бързо.

Мърдането спря. След това видях пръсти да се появяват на процепа на вратата. Морийн въздъхна и се отдръпна.

— Хайде — подканих аз сънената Кармен.

Морийн не направи нищо, за да ни спре. Напротив, остана да ни гледа от вратата, докато се отдалечавахме, подобно на съпруга, която изпраца мъжа си в морето.

— Боже — обади се Кармен, клатейки глава, — ще ми докарате толкова много проблеми.

— Наказаха ли те ужасно? — попитах я аз.

— Може би — сви рамене тя. — Но сега няма значение, нали се махаме оттук.

— Надолу към двора на училището и после обратно нагоре към директорското крило — инструктира ни Харисън. — Никакви приказки от тук до там, освен ако не е абсолютно наложително.

С изненадваща бързина за обикновено тромавата Кармен, тя подтичваше редом с мен и Харисън, без да изостава. Дворът беше глух и потънал в тишина, както всичко останало. Явно всички наистина бяха долу, опитвайки се да се справят с революцията. Харисън вървеше пръв и ни поведе отново нагоре по широкото стълбище на

административната сграда. Веднага познах мястото. Точно тук се бях срещнала със Спайсър и Зилинска за пръв път. А нагоре по стълбите Зилинска беше разкрила двойната си игра пред мен и ме беше пратила в тунелите. Изведнъж Харисън се закова на място и прошепна:

— Това не е добре.

— Какво?

— Ейприл е горе.

— Кой?

— Секретарката на училището. Чувам я да говори със Зилинска... чакайте, а сега тя... — *СКРИЙТЕ СЕ!*

Обезумяло се заоглеждахме за подходящо място. Единственото възможно беше под самите стълби. Бързо се смъкнахме надолу и коленичихме в тъмнината до стълбището. Дъските започнаха да скърцат под стъпките на секретарката. От тъмното ни ъгълче наблюдавах скъсаните ѝ обувки, докато минаваше покрай нас. Слава Богу, дори не ѝ хрумна да се огледа наоколо, а направо излетя през вратата на основната сграда. Носеше тежко палто и джобно фенерче в ръка.

— Излиза навън — уведоми ни Харисън. — Вероятно, за да те търси.

— Е — потреперих аз. — Няма да ме открие скоро.

Харисън ме погледна изумено, не можейки да повярва на егоизма ми.

— Да, но ще открие Джун и баща ми!

Разбира се! Ама че бях тъпа. Сложих ръка на рамото му.

— Трябва да предупредя татко — бързо каза той. — Вие двете ще се наложи да се справите сами. Слушайте ме. На горния етаж има коридор и определено не искате да влизате в последната врата в дъното.

— Да, знам, там е директорският кабинет.

— Вместо това ще влезете в стаята вляво. Ето ви ключ — дадох ми го преди много време, тъй като съм единственият, който разбира нещо от компютри тук. Преди да влезете, ще чуете шум от стаята. Ако видите светлина под процепа на вратата, това е нормално. Вътре има нещо подобно на дивиди устройство и ще трябва да опитате да извадите дисковете от него. Ако не успеете, зарежете всичко и се махайте оттам.

— Успех — прошепнах аз.

— Гледайте да не ви хванат — отвърна той и изчезна през вратата след Ейприл.

Двете с Кармен се заизкачвахме бавно нагоре, като се заслушвахме и спирахме при най-малкия звук. Щом стигнахме почти до края на дългото стълбище, Кармен спря.

— Ще трябва да отидеш сама — обърна се към мен тя.

Сериозно ли говореше? Нямахме начин да се справя сама горе. Предполагам ужасът се беше изписал на лицето ми, защото тя продължи:

— Ти си много по-бърза и освен това знаеш пътя горе. Аз никога не съм се качвала в директорското крило. Ако се появи опасност, само ще те забавя. Тук мога да остана на стража и ако се зададе някой, да изтичам да те предупредя.

В думите ѝ имаше известна логика, особено в това да остане и да следи за опасности, но въпреки това ми се струваше, че просто търси начин да се измъкне и беше измислила твърде добро оправдание за това. Всичките ми съмнения се върнаха с пълна сила.

— Идваш с мен — казах аз.

— Не, не идвам — прехапа устна тя и ме изгледа сериозно.

— Защо седеше в стаята с Морийн, след като всички останали момичета са събрани в общата стая?

— Защото Ребека и Бланк бяха чули за отвличането на Виена и на мен веднага ми стана ясно, че ако успееш да се измъкнеш, ще дойдеш да ме потърсиш. Когато казах на Морийн, че няма да ходя никъде, тя стана подозрителна и заяви, че нямало да ме остави сама. Я чакай, ти да не би да не ми вярваш?

— Значи си продължила да дружиш с Ребека и Бланк без мен? Животът продължава, а?

Осъзнавах, че звуча тъпо и жалко, но просто не знаех как да се справя с чувството, че не мога да имам доверие на никого.

— Срещите ни в гората продължиха и без теб, Анжела.

— Сериозно ли? — опулих се аз, усещайки как гърлото ми се стяга.

— Не се дръж така. Прекарахме повечето време в къщичката, обмисляйки начини да те измъкнем оттам.

Тя изглеждаше толкова тъжна и отчаяна от мисълта, че е възможно да ѝ нямам доверие, че сърцето ми внезапно се изпълни със съжаление и срам.

— Разбира се, че ти вярвам — бързо казах аз, — просто... наистина сега не е моментът да ти обясня. Чакай ме тук. Ще се върна колкото се може по-бързо.

Тя кимна с облекчение.

— Окей. Слава Богу, че не си ядосана. Имаш петнадесет минути, след това се качвам да те търся. Ще се ослушвам. Ако Зилинска случайно те хване, опитай се да не въвлечаш никой друг в обясненията си. Аз ще предупредя другите през това време.

При тези думи отново ме заля вълна от недоверие, но нямаше време да се разправяме сега. Освен това, ако се стигнеше дотам, наистина нямаше смисъл всички да бъдем заловени. Кимнах към Кармен за последно и бързо се запромъквах нагоре към кабинета на Зилинска. Щом стъпих в коридора, видях, че повечето лампи са изгасени, с изключение на мъждукащата светлина от една малка резервна крушка. В края на коридора имаше две врати, една срещу друга, точно както Харисън ми беше обяснил. Изпод едната от тях струеше ярка светлина. По лекото бръмчене веднага познах, че вътре явно има много мощна машина или компютър, който издава този звук. Точно преди да отворя вратата обаче, чух гласове.

Д-р Спайсър.

И Кармен.

Изтичах бързо до стълбите и погледнах надолу. Те бяха цели два етажа под мен и не можех ясно да различа думите им. Но видях съвсем ясно как Спайсър разтърси силно раменете на Кармен и тя кимна с клюмнала глава. След това вдигна ръка и посочи към стълбите. Спайсър пусна раменете на Кармен и погледна нагоре — право към мен.

Притиснах се в стената задъхана. Не. Не беше възможно. Когато чух забързаните стъпки на Спайсър, скочих. Нямаше как да се измъкна от коридора, освен по същото стълбище, по което тя се качваше в момента. Освен... имаше прозорец в края. Изтичах до него и погледнах навън. Точно под мен беше изгорената изоставена сграда, изпъкваща на снежния фон като някаква развалина от далечна война. Падащият сняг беше покрил останалата част от кампуса. Земята беше

три етажа надолу. Щях да съм късметлийка, ако оцелеех след подобен скок.

Все пак отворих прозореца. Предпочитах да рискувам да скоча, отколкото да се оставя да бъда хваната от Спайсър. Или дори да не успеех да се осмеля да скоча навън, поне можех да го използвам като заплаха, за да я държа настрана, докато измисля какво да правя.

Чувах как стълбите скърцаха при всяка стъпка на Спайсър. Но тя така и не се появи. Изведнъж всичко утихна и чух как токетата ѝ затракаха по каменния под на коридора под мен.

Кармен я беше изпратила на грешния етаж.

Не ме беше предала. Напротив. Беше ме спасила.

Но нямаше време да ѝ благодаря. И без това бяхме загубили твърде много в приказки.

Извадих бързо ключа и отворих металната врата. Озовах се в малка стаичка, изненадващо гореща и пълна от горе до долу с електронно оборудване. Ярка светлина идваше от огромна лампа в средата на тавана и хвърляше сноп светлина върху грамаден монитор, на който се виждаха образите от всички камери в кампуса. Когато се взрях в него, за момент всичко ми се стори изненадващо нормално. Не можех да видя какво се случва в гимнастическия салон, тъй като там камери нямаше, но за сметка на това в основната сграда всичко беше спокойно — нямаше тичащи в паника момичета. Никъде не се виждаха нито Джун, нито мистър Дериан.

Точно до екрана на монитора мигаше записващото устройство, за което ми каза Харисън. Не можах да открия нищо, което да наподобява на бутон за отваряне, затова направо го хванах и го изтръгнах от контакта, вдигайки го в ръце. Беше изненадващо тежко, с остри метални ръбове и само след няколко секунди осъзнах, че едва ли ще успея да го нося, дори с две ръце. Но трябваше да опитам.

Помъкнах го бавно към вратата, след което спрях. Погледът ми попадна на една голяма секция с наредени редици картонени кутии, сортирани по месец и година. Оставих машината на земята и се опитах да ги стигна на пръсти. Успях да сваля най-скорошната кутия и видях вътре подредени различни дискове, означени по дата. Грабнах няколко и ги набутах в ластика на полата си, след което вдигнах отново машината и се измъкнах тихо през вратата. Бях почти преполовила коридора до стълбището, когато осъзнах, че не съм сама.

— Анжела — чух познат глас. — Спри.

Беше Зилинска. Този път не носеше смешния си кок от изкуствена коса и беше наметната само с домашен халат. Лицето ѝ лъщеше, явно от някакъв крем или лосион. Но изражението беше това, което ме учуди. Не беше ядосана, нито властна, изглеждаше просто тъжна. Разочарована. Онова специфично разочарование, с което сякаш ми казваше, че ако тя беше на мое място, щеше да се справи толкова по-добре от мен. Игнорирах я и продължих към стълбите.

— Анжела — каза отново тя. — Дължиш ми поне обяснение. Какво правиш?

— Не дължа нищо — отвърнах аз, спирайки на първото стъпало. Гласът ми прозвуча почти истерично до нейния отмерен и спокоен тон. — На вас не дължа абсолютно нищо. Вие не заслужавате нищо. Кой ви каза, че съм тук горе? Спайсър? Ейприл?

Толкова много хора можеше да са ме предали. От мисълта направо ми се догади.

Тя се усмихна уморено.

— Изненадана съм, че Ейприл въобще ти е казала името си. По принцип не го казва на никого. Явно наистина ти има доверие. Но не. Дойдох тук по простата причина, че те чух как измъкваш тази машина от стаята.

Погледнах към тежката записвачка в ръцете си, сякаш не очаквах да я видя там.

— Предполагам, имаш за цел да избягаш заедно с машината и да я мъкнеш девет километра през снежна буря, докато стигнеш до цивилизацията?

Кимнах.

— Анжела, четири момчета умряха в тези гори преди години, знаеш това. Те също се опитваха да избягат от училището. Неслучайно „Хидън Оук“ е построен чак тук. Никой не може да избяга. Особено в буря като тази. Не го прави. Знаеш, че ще пострадаш.

— Страдам от първия момент, в който стъпих тук — изстрелях аз ядосано.

Изведнъж ме завладя познато чувство. Сетих се, че използвах същата тактика всеки път, когато говорех с майка ми например. Хващах се за някоя дума, която тя ми казваше и я обръщах моментално срещу нея. Зилинска въздъхна и се уви по-плътено в халата си.

— Аз съм единственият човек в живота ти, който се опитва наистина да ти помогне и да разбере вътрешното ти АЗ. Ако това те наранява, може би така е редно да бъде. Ти си твърде заета да ме демонизираш, но някой ден ще разбереш, че правя всичко това, за да те направя щастлива.

— Обвиняването в палеж, който не съм извършила, трябва да ме направи щастлива ли?

— За какво говориш? — подсмихна се тя.

— Калиста запали старата сграда. Чакаше ме вътре с клечки кибрит.

— Моля? — тя изглеждаше искрено объркана. — Това са много сериозни обвинения, Анжела. Не мога да ги приема така лесно.

— Освен това не можете да приемете думите на едно опасно момиче, нали, докторе?

— По принцип, да. Но в твоя случай, ще обмисля възможността да ми казваш истината.

Стана ми ясно какво се опитваше да направи. Същото, което Харисън беше направил с Морийн. Искаше да ме превърне в свой съюзник, да ме омотае така, че да се разколебая в правотата на решението си. Виждайки намерението ѝ зад привидно невинната физиономия, само ме раздразни още повече.

— Съжалявам — казах аз и продължих надолу към стълбището.

И може би щях да успея да се измъкна, ако не беше глупавият кабел на записвачката, който се влачеше след мен. Зилинска го настъпи, когато мина покрай нея и машината се изплъзна от ръцете ми, а острият ѝ ръбове порязаха пръстите ми. Паднах на колене и лакти напред и се обърнах светкавично към нея, готова да се защитавам. Но тя просто нави кабела на записвачката, клекна и го хвана в ръце. Зачудих се дали не я виждам за последен път така — по халат, коленичила и стиснала здраво цялата истина за училището в ръцете си. След това се обърнах и затичах надолу по стълбите, като почти не съборих чакащата ме Кармен.

— О, Боже Господи — възкликна тя. — Чувах ви оттук, но просто не знаех какво да направя. Спайсър също е все още наоколо и...

— Побързай — прекъснах я аз и я задърпах след мен по стълбите, без да намалявам темпо.

— Къде е записвачката? — попита тя, докато прескачахме по три стъпала наведнъж.

— Зилинска я взе. Но аз имам няколко диска — отвърнах, потупвайки кръста си. — Накъде отиваме?

— Ъм... ъммм.

— Кармен!

Заковахме се в антрето на залата, оглеждайки се паникьосано.

— Не мога да мисля! Не мога да мисля!

— Нито пък аз. По дяволите!

— Джун спомена гаража!

— Къде е гаража? Може би... ами... май... до паркинга на училището?

Спуснахме се надолу към мазето и оттам към тунелите. Тичахме толкова бързо, че се удряхме в стените на завоите, ослушвайки се за стъпките на въображаеми преследвачи.

— Стигнахме — заковах се на място аз, когато се озовахме под дупката в тавана, откъдето се бяхме измъкнали по-рано с Джун. Отгоре се спускаше дебело въже, което Джун предвидливо беше спуснала. Хванах го и понечих да се покатеря нагоре.

— Чакай — спря ме Кармен. — Ако са хванали Джун, най-вероятно ни причакват горе. По-добре е само едната да се качи. Така другата ще може да избяга, ако се случи нещо непредвидено.

Уау, откога Кармен беше започнала да взима такива хладнокръвни и сериозни решения?

— Окей — съгласих се аз. — Аз ще съм първа.

— Дай ми половината дискове — каза тя. — Ако хванат някоя от нас, другата ще може да избяга с дисковете.

Кимнах и ѝ подадох половината, след което бързо се изкатерих по въжето нагоре. Беше тежко и хлъзгаво от натрупалия сняг и трябваше да напрегна всичките си сили, за да се изкача до горе. Озовах се отново на покритият със сняг двор, съвсем близо до гаражните помещения. Огледах се, но след като не видях никого наоколо, единствено редица от стари неизползваеми автомобили, бързо се промъкнах навътре в гаража. Снеговалежът се беше усилил дотолкова, че не виждах почти нищо пред себе си. Настаних се между два полусчупени буса и зачаках да се появи Джун.

Поради някаква незнайна причина не можех да прогоня мисълта за Зилинска от главата си. Виждах я ясно как навива кабела на записвачката, клекнала зад мен на пода, и ме заливаха вълни от разнообразни чувства. Беше ми трудно да гледам на нея като на най-големия ми враг, когато бях убедена в нейното подсъзнателно желание да помогне. Тя просто не беше твърде наясно как да се отнася с мен и какво точно се случва в училището ѝ, но искаше да ме види да се поправа, в това бях убедена. Въпреки това, без съмнение отдавна беше уведомила останалите учители, че съм избягала и най-вероятно бе извикала дори полиция. Беше просто въпрос на време някой да се появи и да ме намери. Както и Кармен. Като се замисля, дори се намирах на първото място, което биха претърсили.

Къде, по дяволите, беше Джун!?!

И тогава я видях. Тичаше към гаража от отсрещната му страна, с почервенияло от студ лице и замръзнали кичури коса, подаващи се изпод вълнената шапка. Тя се обръщаше и поглеждаше назад на всеки две секунди, сякаш се страхуваше, че някой я преследва, което ме накара да се свия още по-ниско между бусовете. Видях как спря пред една голяма машина, покрита с дебел вълнен плат и свали ръкавиците си. И двете забелязахме по едно и също време висока тъмна фигура, която се материализира в гаража и която едва след това идентифицирахме като Мистър Дериан. Носеше абсурдната си дебела зимна шапка и дълго до коленете палто.

За момент тя го изгледа хладно. След това почти неохотно вдигна ръце и го придърпа в обятията си, като притисна устни в неговите. Гледах ги стъписана, докато тя прокарваше ръце по набръчканото му лице и сивата му коса. Той леко отвърна глава от устните ѝ, но остана в прегръдката ѝ.

— Всичко готово ли е? — попита той нервно.

— Не — отвърна тя. — Анжела я няма.

— Остави я — сряза я той. — Време е.

— Успокой топката, тигре.

— Нямаме време!

— Запали сноумобила. И ми дай само минутка.

— Добре, Джун. Или може би трябва да те наричам Джу-Ан?

— Млъкни.

— Какво ще обясниш на Анжела, когато дойде? Нещо на френски? Измамницата ми тя!

Мистър Дериан определено беше в игриво настроение, но Джун го изгледа сериозно, без да се усмихва.

— Мислех, че намираш сладкодумието ми за забавно.

— Можеш да лъжеш мен, колкото си пожелаеш. Винаги ще си малкото ми момиче от Айова.

Тя се подсмихна, но гласът ѝ беше тъжен.

— И ти вярваш, че съм била искрена, дори когато съм ти казала това ли?

Мистър Дериан отметна плата от сноумобила. Осъзнах, че в него имаше място само за двама. Максимум трима човека. Но определено нямаше място за Кармен. И Харисън. Дериан запали машината, когато и тримата рязко вдигнахме глави. Нещо се приближаваше към нас. В далечината проблясваха фенерчета.

— Мамка му, Анжела — изръси Джун, загледана в снега.

Притаих дъх и пристъпих напред.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Не помръднах от мястото си. Само натъпках измръзналите си ръце още по-навътре в джобовете.

— Няма да вземеш мен и Кармен с вас, нали?

Джун погледна към Мистър Дериан и сноумобила.

— Може би ще има място за теб — каза тя.

— *Може би?* Мис Айова?

— Ох. Добре де, не съм францужойка, не се впрягай толкова. Хайде, идвай.

— Не тръгвам никъде без Кармен.

— Хубаво! И къде, по дяволите, е тя?

— Точно тук — чух гласа на Кармен и тя изникна от тъмнината навън до мен, докато моторът на сноумобила бавно захърка и запали. — Мислех, че имаш истински автомобил — продължи тя. — Трябва да вземем Бланк, Ребека и Райли.

— И останалите момичета от Лилавата група — добавих аз.

Мистър Дериан се качи в сноумобила и хвърли въпросителен поглед към Джун.

— За Бога, Джун, какво си им обещала?

— Вижте — каза Джун. — Няма начин нормален автомобил, дори камион, да мине през този сняг. И точно това е в наш интерес, сладурчета. Аз ще взема сноумобила и ще тръгна напред с Дериан. Никой от училището няма да успее да ни проследи. Ще намеря помощ и ще се върна за вас.

— Току-що каза, че никакво превозно средство не може да стигне дотук — прекъсна я Кармен. — Как по-точно ще доведеш помощ?

— Стига си хленчила — срязва я Джун. — Ще се обадя в телевизиите и така нататък и те ще затворят училището, ето така. След това всички ще са свободни.

— Това ще отнеме седмици — твърдо продължи Кармен. — Дотогава всички ние ще бъдем наказани. Или по-лошо. Мъртви.

— Джун — обади се мистър Дериан нервно и посочи с ръка далечния край на двора. В тъмнината проблясваха десетки фенерчета. Търсеха ни.

— Хайде — сепна се Джун. — Анжела, качвай се. Ще вземем и теб. — Анжела! — подскочи Джун. — Идвай бързо! И ми кажи, че носиш записите.

Докато гледах как Джун се качва в сноумобила зад мистър Дериан, обвивайки с ръце кръста му, се зачудих къде ли щях да се озова, ако тръгнах с тях. Със сигурност нямаше да позволя да стана третата част в тяхната извратена двойка. Не бих могла да се върна при родителите си във Вирджиния, нито в Тексас, защото дядо ми вече беше мъртъв. Съмнявах се Тревор да иска да има, каквото и да било общо с мен. Може би родителите на Кармен щяха да ми позволят да остана при тях, но шансовете бяха твърде малки, като се имаше предвид истеричното им отношение към приятелството ѝ с Ингрид. А и Кармен нямаше изгледи да се измъкне от „Хидън Оук“ скоро.

От друга страна, ако Джун зарежеше Дериан (което бях убедена, че ще направи съвсем скоро), можех да пътувам с нея из страната, живеейки на ръба, забърквайки се във всевъзможни приключения. Само че добре знаех, че подобни пътешествия най-често завършват със затъване в наркотици, болести и проституция, а не мисля, че имам толкова силна воля, че да успея да се измъкна от подобно нещо, ако веднъж попадна там. А и колкото повече опознавах Джун, толкова повече първоначалното ми впечатление за нея като за добър приятел се изпаряваше. Осъзнах, че тя изглеждаше толкова интересна, защото беше студена, не защото беше толкова готина.

Нито един път не беше показала някаква истинска привързаност към някоя от нас, никога не ме беше попитала дори едно-едничко нещо за живота ми. Единствено се обграждаше с хора, които да я боготворят. Очевидно спеше с мистър Дериан, за да получи, каквото иска. Изхвърли Кармен от покрива, за да спаси собствената си кожа. Погледнах към Кармен, която стоеше до мен объркана. Най-голямото желание на това момиче беше родителите ѝ да ѝ позволят да бъде приятелка, с когото пожелае, да може отново да се върне при Ингрид. Тя имаше нужда от приятел, от компания, от подкрепа.

Всички тези мисли минаха през главата ми за секунда. Да, всичко това беше вярно, но най-много от всичко исках да се махна

оттук. Без напълно да осъзнавам какво се случва, бях позволила на Джун да ме издърпа зад нея на сноумобила. Движихме се бавно към вратата на гаража и аз хванах по-здраво кръста на Джун, за да не изпадна от огромната трясеща се машина. След това се озовахме в снега. Бях като изпаднала в шок, не можех да кажа нищичко. Не че някой би могъл да ме чуе през гърмящия рев на двигателя. Притиснах се отново към Джун, усещайки замръзналите кичури коса да залепват по бузите ми, а покритото ѝ със скреж палто намокри и без това не особено дебелията ми блуза. Не можех да повярвам, че се отдалечавахме от това място, заедно със зловещия мистър Дериан и се чудех колко ли време щеше да отнеме на Джун да го разкара, щом стигнехме до цивилизацията. Какво ли бяха планирали всъщност, да отседнат в мотел? Дали мистър Дериан въобще беше казал на Харисън, че заминава?

Харисън. Мисълта за него нахлу в главата ми.

След това се сетих за страхотната история на Джун как е живяла във Франция с Етаин и каква огромна измислица се беше оказало всичко. Всъщност дори онази част, в която тя пишела чекове, беше напълно заимствана от моята история. Каква изобщо беше тя? Въпреки че очевидно си беше измислила целия си живот в Европа, определено беше преминала през доста тежки неща.

„Изоставям Кармен и Харисън“ — помислих си изумено. Но въпреки това продължих да се държа. Ала не бяха само Кармен и Харисън. Сетих се за Райли и последния път, когато я бях видяла. Правеше всичко, което Джун ѝ нареди, но с онзи налудничав поглед, който ясно показваше, че би предпочела да прекара целия ден, удряйки главата си в стената, отколкото да завърже ръцете на Виена.

Или Бланк, с нейната съзнателно изтрита история, или Ребека — силна и винаги честна. Дори Тереза и останалите момичета, които бяха зарязали Калиста и се бяха присъединили към нас. Всички те чакаха да бъдат спасени. Чакаха аз да ги спася. А аз ги изоставях заради... какво? Свобода? Тръгвах си с готиното момиче, което винаги бях харесвала, защото животът ѝ беше толкова по-интересен от моя? Джун можеше да се окаже всякаква. Не знаех нищо за нея и на какво всъщност беше способна. Искях да остана с нея, но знаех, че не трябва. Всичките ми срещи със Зилинска просветнаха в мозъка ми и знаех, че в момента правя само и единствено това, което беше добре за

мен в настоящата минута. И тогава разминаването между това за каква се беше представила Джун пред мен и това, която наистина беше, най-после достигна от мозъка ми до вкочанените ми ръце.

За първи път в живота си знаех със сигурност какво трябва да направя. Пуснах ръце от кръста ѝ и се наведох назад. Спрях инстинкта си да се хвана обратно за нея и се оставих да падна в снега. Когато погледнах обратно към кампуса, вече знаех, че това повече не беше революцията на Джун. Беше моята.

Ударих се в земята и пропаднах в ледената бяла покривка. Почувствах се странно уютно и комфортно в дълбокия сняг, обграждащ ме отвсякъде. Това беше първият път, в който самотата ми се стори дори приятна. Чух как сноумобилът намали ход, след което отново потегли на пълни обороти. Когато най-после се измъкнах от снежната си дупка, нямаше и следа от него. През воя на вятъра чух някой съвсем близо до мен да се придвижва тежко през снега, кълнейки толкова нескопосно, че нямаше как да бъде друг, освен Кармен. Изправих се и я прегърнах. Виждах фенерчетата съвсем наблизко, търсеци ни в бурята.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Сгущихме се в снега като мишки и зачакахме със стиснати очи, молейки се да не ни забележат. Светлините на фенерчетата бяха съвсем близо. Чувах нечий стъпки почти до себе си в тъмнината. Изведнъж в затворените ми очи нахлу червена светлина. Бяха ни намерили!

— Ставайте, девойки — чух познат глас. Харисън!

Очите ми се ококориха.

— Ама как...? — опулих се аз.

Той се огледа наоколо, за да види дали някой го беше забелязал, след което се смъкна на земята до нас.

— Аз съм единственият, който всъщност знаеше накъде сте се запътили. Така че беше логично да ви открия пръв. Просто трябваше да стана доброволец в издирвателната операция.

Той ме прегърна през кръста.

— Да не би да си на тяхна страна? — попитах аз.

— Разбира се, че не, глупаче. Сега ме чуйте. Зилинска е вдигнала цялото училище на крака, за да ви търси. Извикала е и полиция, която ще бъде тук веднага, щом се справи с бурята.

Не исках да му казвам какво бях научила преди малко за мистър Дериан, но думите излетяха от устата ми, преди да успея да ги задържа.

— Харисън, баща ти...

Той поклати рязко глава.

— Бляк. Мисля, че знам какво ще ми кажеш. Не искам да говоря за това.

— Но наистина... — опитах пак аз.

— Не сега. Трябва да тръгваме — изправи се на крака той.

— Чакай — прошепнах аз и го издърпах обратно долу.

— Да — обади се Кармен. — Къде по-точно отиваме?

— Няма да се върнем обратно в училището — казах аз. — Никога. За нищо на света. Махаме се оттук.

Бях помислила за това. Едва ли имаше чак толкова много полицаи в района. Момичетата от Лилавата група все още имаха числено превъзходство, можеха да удържат фронта поне за известно време. И всички щяха да са прекалено заети с тях, за да тръгнат да търсят няколко избягали.

— Хубаво — каза Харисън. — Има само две неща. Първо — никъде няма да ходите сами. Второ, няма да ходите пеша. С баща ми имаме ски.

— Да вървим да ги вземем — бързо се обади Кармен.

— Момент — спрях ги отново аз. — Някой трябва да отиде до гимнастическия салон и да види какво става там. Ако учителите са влезли, нямаме шанс да се измъкнем. Ако бунтът продължава, трябва да се уверим, че няма да приключи скоро.

— Аз ще отида — предложи Харисън.

— Не — отсече Кармен. — Аз ще отида. Само ти знаеш къде са тези ски. Ще се срещнем отвън пред изгорялата сграда.

Тя се изправи и бързо се запридвижва напред, приведена на две, оглеждайки се предпазливо около себе си. Двамата с Харисън също се насочихме към кампуса. Виждах и чувах учителите около мен съвсем ясно. По едно време д-р Хъндрик се озова едва на няколко стъпки от нас и аз клекнах на земята, колкото мога по-ниско, заривайки се в снега. Харисън застана пред мен и присветна с фенерчето си, оплаквайки се на висок глас, че още никой не е намерил. След това отново се запромъквахме напред. Ските бяха в задната част на апартамента на Дериан, облежнати на една от тръбите за парното. Били са там през цялото време, но така и никога не им бях обърнала внимание като средство за придвижване. Харисън изтича и ги свали от стената.

— Те са само за двама — отбелязах аз.

— Да, ами май ще сте само двете с Кармен.

Опита се да прозвучи ведро, но гласът му беше тъжен.

— Може би има и друг чифт някъде тук?

— Не мисля — поклати глава той.

Харисън трябваше да бъде един от двамата, които да тръгнат. Беше отраснал тук, но имаше приятели долу, в града. Баща му го беше изоставил. Не можех да го оставя тук съвсем сам. Да не говорим, че

той вероятно беше единственият достатъчно здрав физически, за да издържи спускането.

— Може би ти и Кармен трябва да тръгнете — задавено казах аз. — Аз ще се грижа за кучето ти тук, докато доведете помощ.

Той пушна ските на земята и ме придърпа към себе си. Ледът от якето му се стопи върху кожата ми. Въпреки студа, усетих как лицето ми пламва и кръвта ми забушува във вените.

— Не мисля — прошепна той в ухото ми. — Кармен би се справила доста по-добре в гледането на едно кученце.

Точно тогава, преди да успея да отговоря, вратата на апартамента се отвори с трясък. На прага стоеше д-р Хъндрик. Очевидно не я бяхме изиграли толкова лесно, колкото си мислехме.

— Разбира се — злобно процеди тя. — Трябваше да се сетя, че ще си паднала в капана на Харисън.

Харисън грабна по една ска във всяка ръка и препречи с тях пътя на Хъндрик.

— Бягай — извика той. — Аз ще я забавя.

Преди да успея да помръдна обаче, останалите учители нахлуха в стаята. Алсанц. Чърчил. Накрая Спайсър и Зилинска. Напрегнах очи. Апартаментът изведнъж де оказа пълен с хора. Накъдето и да погледнех, срещях намръщения поглед на някой от учителите.

Фокусирах се върху Зилинска. Беше сменила халата си с ежедневен строг костюм, поставила очилата на носа си и стегнала кока си от фалшива руса коса. До нея Спайсър приличаше на асистент на злодея в някаква анимация с гладко изпънатата си назад коса и злобни пламъчета в очите. Трудно беше да се каже чие изражение беше по-ужасно: на Спайсър — злоещо и ядосано, или на Зилинска — разочаровано и тъжно.

— Анжела — каза тя, — защо продължаваш да правиш това?

— Кажи на малките ти подчинени долу да се оттеглят — обади се Спайсър. — И да освободят мис Виена.

Въпреки шока от всичко наоколо и макар да виждах как шансовете ми да се махна оттук се изпаряват, не можах да сдържа усмивката си. Или поне се усмигнах вътрешно.

— Значи те все още я държат. Не сте успели да влезете.

— Виж какво, демонично малко чудовище такова, дадохме ти шанс, доверихме ти се и ти предложихме всяка една възможност, за да

се поправиш. Когато за пръв път те срещнахме, имахме големи надежди. Малката ти приятелка Кармен има леки отклонения от нормалното, но не и такива, които биха били опасни за околните. И докато се опитвахме всячески да ти помогнем да излезеш от дупката, в която беше попаднала, рушейки своя живот и този на останалите около теб, ти упорито продължи да потъваш надолу, сякаш напук. Можеше да бъдеш за пример. Имаше реален шанс да поемеш в по-добра посока. Вярвахме, че ще успеем да ти помогнем. Но никога не сме били подвеждани толкова жестоко от някого. Едва ли е нужно да изброявам всичко, което си направила последните няколко часа. Дори преди инцидента с мис Виена ти запали училищна собственост и влезе в директорския офис, където открадна ценен и конфиденциален училищен материал. Което ни води към дисковете.

Спайсър посочи към колана на полата ми.

— Направихме разследване и знаем точно кои дискове си взела. Предполагаме, че си ги взела, с цел да унижиш останалите момичета, като пуснеш да се излъчат личните им интервюта с д-р Зилинска, защото именно това се съдържа в тези дискове. За щастие, Анжела, не успя да се измъкнеш, така че ще се наложи да ги вземем обратно. Планът ти се провали напълно.

Тя обърна святкация си поглед към Харисън.

— Остава въпросът как Анжела изобщо е успяла да влезе в стаята с дисковете. Като се има предвид, че ти си единственият, който има резервен ключ за там, отговорът е доста очевиден, нали? Така че ще добавим това към списъка с провинения на Анжела — използване на сексуални отношения, за да организира кражба. Какъвто бащата, такъв и синът, изглежда.

— Достатъчно — прекъсна я Зилинска с остър тон. — Поддържаме име, че никога не изключваме ученици, които са били приети в основното училище. Никога не сме се отказвали да помогнем на някого. Когато момичето не се подчинява, просто намаляваме привилегиите ѝ. Но тъй като ти постави цялото училище под заплаха, за съжаление, мерките ни трябва да се променят. Не мога да те приема повече да останеш тук при никакви обстоятелства. Очевидно животът в Лилавата група не е достатъчно наказание за теб. Взимайки предвид скорошните събития, не мога да те върна там. Ще те предадем директно на полицията, и оттам при родителите ти, ако властите

глупаво решат да те пуснат. Ще се обадя на вашите веднага, за да ги информирам.

Не можех да повярвам. Зилинска сериозно ли си мислеше, че все още ми пука дали ще ме изключи? Наистина ли нямаше никаква идея какво се случваше? Двамата с Харисън я зяпнахме.

— Очаквах да бъдеш доволна — добави накрая тя. — В крайна сметка това беше желанието ти, нали?

— Д-р Зилинска — казах аз. — Представете си едно телевизионно предаване, в което показват група момичета. Те живеят като плъхове в тъмна и студена дупка, учат едва по три часа на ден, а през останалото време са оставени да се нараняват една друга, да умират от липса на медицинска помощ, да стават жертва на отвратителни психически издевателства и всичко това само защото някой, в случая вие, е решил, че съществува теория как лошите момичета трябва да бъдат оставени на произвола на съдбата и дори да бъдат окуражавани да стават още по-лоши! И всичко това се случва само и само ВИЕ да получавате повече пари от родителите им. Така работи системата ви, нали? Ако успеете да ни излекувате всички, няма да има кой да плаща вноските. Е, да, това би било недопустимо, някой трябва да плаща. И ето, че сте измислили прекрасна идея — да създадете група от момичета, които никога, никога да не се излекуват. Колко жалко, че Пилар умря — сигурно наистина ви липсват дебелите чекове на родителите ѝ.

— Разговорът приключи, малка кучка такава — обади се Спайсър. — Не сме и очаквали да се съгласиш с начина, по който функционира училището ни. Но си безсилна да направиш, каквото и да е. Колкото пъти са идвали инспектори, винаги са оставали доволни от видяното.

— Само дето не водите инспекторите долу, в тунелите, нали? Не им показвате Лилавата група?

— Няма да стигнем доникъде, ако продължаваме така — намеси се Зилинска. — Срещата ни приключва.

И беше права. Нямах нищо срещу тях. Единствената ми надежда беше Кармен да успее да се измъкне с дисковете. Трябваше да се опитам да я прикрия, колкото се може по-дълго, да ѝ дам време да

стигне до града. Можех само да се надявам, че ще успее някак си да се измъкне оттук и да стигне жива до Денвър.

Явно съм изглеждала доста самодоволна, защото д-р Спайсър се приближи и изненадващо ме зашлеви през лицето. Бузата ми пламна и сложих ръка върху удареното.

— Ще наредиш на приятелчетата си веднага да пуснат мис Виена, разбра ли ме? — наведе се тя към мен, явно за по-драматичен ефект.

Само че едва ли очакваше да получи обратно още по-силен шамар.

— Опитай се да ме накараш — озъбих се аз насреща ѝ.

— Виена трябваше да те остави да изгориш! — във внезапен изблик на ярост изкрещя Спайсър. Хъндрик едвам я задържаше да не се нахвърли върху мен.

— Вероника — бавно изрече Зилинска. — Какво каза току-що?

— Моля те — изпуфтя Спайсър. — Всичко беше за доброто на училището!

— Какво? Кое точно е било за доброто на училището ми? — присви очи Зилинска и видях как изражението ѝ бавно се промени от отегчено към ядосано, осъзнавайки внезапно какво се беше случвало под носа ѝ през цялото време.

Но на Спайсър не ѝ пукаше особено. Беше изпаднала в истерична ярост, впила зловните си очички в мен. Когато като на забавен кадър видях как тя замахна отново към мен, изтръпнах. Харисън се спусна напред, но внезапно спря.

Зилинска беше хванала здраво ръката на Спайсър и я дръпна силно назад, докато тя безпомощно риташе с крака и крещеше нещо неразбираемо.

— Адриан, дръж я здраво, ако обичаш — каза тя.

Хъндрик светкавично хвана двете ръце на Спайсър и ги изви зад гърба ѝ.

— Няма да толерирам нараняването на нито един ученик — бавно каза Зилинска.

— Шегуваш ли се? — почти изпищя Спайсър. — Нараняването е единственият начин да ги държим под контрол.

— Това не е нашата философия и ти много добре го знаеш — ледено отвърна Зилинска.

— Всички от Лилавата група сме наранявани — тихо се обадох аз. — Всички имаме рани и синини непрекъснато. Там е като на война. Оставят ни да правим, каквото пожелаем една на друга.

Разказах набързо всичко, което се случваше във влажния гимнастически салон, откакто бях там. Глад, мръсотия, студ, мизерия и кръв. И този път тя ме слушаше. Може би беше подозирала, че се случва нещо такова. Но си е мислела, че ако никога не стъпва там долу, ще остане чиста от целия кошмар, разиграващ се наоколо. Макар че държеше главата си високо вдигната през цялото време, докато говорех, видях как светлината в очите ѝ като че ли изгасна за пръв път. Чувстваше се победена. Макар че всъщност аз бях тази, която беше победена. Аз бях тази, която вероятно никога нямаше да напусне тунелите.

— Ще взема думите ти предвид — каза накрая тя. — Може да се изненадаш, като научиш, че съм правила опити да променя методологията на „Хидън Оук“ няколко пъти, но все още не съм стигала до край. Начинът на работа с проблемни момичета не е точна наука — всяко училище непрекъснато изменя методите си и процедурите си, опитвайки се да намери баланс между това да уважава учениците си и да поставя достатъчно стриктни граници. Но нищо от това, което каза, не променя факта, че действията ти — разрушаване на училищна собственост, изнудване на администрацията, използване на учител за заложник, са неморални. Относно това не може да има никаква дискусия, нито мога да ти предложа някакво решение или сделка.

— Сигурна ли сте? — дойде глас откъм вратата. Кармен стоеше пред прага, усмихвайки се.

— Кармен — извиках аз. — Бягай! Трябва да запазиш дисковете.

— Всичко е наред, Анжела — каза тя спокойно.

И тогава разбрах. Тя не беше сама. Зад нея се появиха Изабела, Тереза и Шайла, Бланк и Ребека. Може би още поне пет-шест момичета от Лилавата група. А зад тях, хвърляща диви погледи към стаята, Райли. В моя изплашен и почти готов да се предаде мозък, направо ми изглеждаха като цяла армия.

— Сделка ще има — продължи Кармен. — Нашето искане е да пуснете Анжела незабавно. И може би сте забелязали, че ви

превъзхождаме по численост. Ако решите да се съпротивлявате, ще ви смажем.

Тя звучеше толкова сладко и невинно, дори когато отправяше подобни заплахи. Лошото беше, че не бях напълно убедена, че бройката е от такава важност в случая. Хъндрик беше доста здрава, а ако Зилинска наредеше да пуснат Спайсър, ме побиваха тръпки на какво беше способна. Всичко се промени за секунди обаче, когато Кармен измъкна нещо от джоба си.

Беше диск. Отразяваше меко светлината в синьо-жълто, докато тя го въртеше в ръката си. Зилинска притисна уста с ръце. Спайсър се протегна светкавично към него, но Кармен го вдигна нависоко.

— Не очаквай, че ще ти позволим да отидеш, където и да било с това нещо — каза Зилинска.

— Не очаквам — мило каза Кармен. — Точно затова скрих още три такива на различни места в училището.

Не можах да се сдържа и се усмигнах широко.

— Имах доста време, докато чаках Анжела да се появи — продължи Кармен, — така че избрах няколко доста интересни места, където да ги пъкна. Ще се наложи да съборите цялото училище, за да ги откриете.

— Ще ни ги предадеш незабавно — изпищя Спайсър.

— Не, не мисля, че ще го направя — отвърна кротко Кармен.

Ако имаше нещо, в което бях сигурна за Зилинска, то беше, че тя действително е изключително добър психолог. Винаги знаеше точно какво си мисля. Но по време на сеансите ни, мисля, че до голяма степен се бях научила да разчитам поведението ѝ също толкова добре. Затова сега можех да интерпретирам с точност погледите, които си размениха тя и Спайсър: *Ще ги затворим завинаги* — казаха очите на Спайсър, но Зилинска едва забележимо поклати глава: *Няма да го позволя.*

— Пуснете Вероника — нареди Зилинска и Хъндрик отслаби хватката си от ръцете на Спайсър.

Тя застана изправена, чакайки някакъв знак или заповед от Зилинска, оглеждайки се наоколо заплашително и разтривайки ръце.

— Ти си тук — тихо се обърна Зилинска към Кармен, — което означава, че имаме нещо, което ти искаш.

Кармен погледна към мен. Беше мой ред.

— Не искаме да разпространяваме тези дискове — казах аз. — Но ще го направим, ако се наложи. Това, което искаме, е свобода.

— Ще умрете навън, ако ви пусна да тръгнете — каза Зилинска.

— Чу ли Анжела? — обади се Бланк, пристъпвайки вътре в апартамента. — Не ми прозвуча, като да ни дава някакъв друг избор.

— Точно така — също толкова тихо продължи Зилинска, кимайки едновременно към Спайсър и Хъндрик. — Не мисля, че има какво повече да си кажем тук.

Учителите образуваха преграда в средата на стаята. Аз и Харисън от едната страна, останалите момичета от другата. Разделени.

— Пусни ни да си тръгнем — повторих аз.

— Тези дискове, доколкото разбирам, са все още в кампуса — обади се Спайсър. — Така че малкият ви опит за изнудване някак си не е толкова добър, колкото изглеждаше първоначално. Никой няма да ги намери и да ги види.

— Имаме достатъчно други неща, за които да мислим сега — прекъсна я Зилинска. — И не е добра идея да ги провокираме повече в момента. Трябва да сляза до Лилавата група и да видя какво става там — въздъхна тя. — Мразя да правя това. Наказанията и строгата дисциплина са специалитета на Виена, не моя.

— Мис Виена обаче е малко възпрепятствана — подметна Алсанц.

— А вие как изобщо излязохте оттам? — изведнъж се обърна Зилинска към „лилавите“ момичета. — да не би всичко да е приключило?

Те само я изгледаха с усмивка, поклащайки глава. Райли се изплю на земята.

— Малки кучки — процеди за стотен път Спайсър.

— Отидете в „златните“ си стаи — нареди Зилинска на Бланк и Ребека. Останалите могат да останат в стая 208, тя е празна в момента. Д-р Спайсър, моля да застанете да пазите в коридора.

— Ще сте под непрекъснато наблюдение, докато нещата не се нормализират.

— Разбрахте ли какво ви каза д-р Зилинска? — Спайсър изгледа всяка една от нас поотделно, както при първата ни среща, когато пристигнах в училището.

Този път нито една от нас не отговори „Ясно е“.

— Страхувам се, че д-р Зилинска вече не е начело на това училище — казах аз. — Никой от вас не е „Хидън Оук“ е наш.

За секунди равновесието в стаята се обърна. Преди миг четиримата възрастни бяха стената между нас. Сега се оказахме две групи от двете им страни. И така щеше да остане.

— Какво избирате? — обърнах се към Зилинска. — Искате ли нещата да се развият по мирния начин или желаете да започнем да се държим с вас така, както вие се отнасяхте с нас?

Зилинска вдигна ръце.

— Няма нужда да се стига до насилие.

Но Спайсър не издържа. Хвърли се към мен с истеричен поглед. Аз се дръпнах назад, а Харисън я спъна с едната ска. В момента, в който тя падна на пода, Райли се хвърли като диво животно върху нея и за отрицателно време издълба с ноктите си две кървящи рани от страни на лицето ѝ. След това се отдръпна в ъгъла, кикотейки се. Всичко беше станало за секунди. Спайсър изглеждаше ужасена, опитвайки се да прикрие с ръка кървящите драскотини на лицето си. Виждах как мислите преминават през главата ѝ. Погледна към тихо кикотещата се Райли в ъгъла и потръпна. Най-последно разбра, че момичетата не се шегуват.

Аз, от друга страна, не знаех какво да направя. Бях се издигнала като лидер на групата ни и макар да тях твърде много неприязън към Спайсър, не исках да има наранени. Райли беше неконтролируема в лудостта си, а и останалите момичета копнееха за отмъщение.

— Д-р Спайсър — намеси се Харисън, излизайки напред. — Предлагам ви да се успокоите.

Предлагаше ѝ изход.

— Вероника — обади се Зилинска. — Свърши се.

Шайла и Тереза хванаха Спайсър, а Райли изглеждаше така, сякаш и тя иска парче от тортата. Останалите момичета се заеха с Алсанц, Хъндрик, Чърчил и Зилинска.

— Чакайте една секунда — спря ги Харисън и изтича към банята, след което се върна с дълго дебело въже.

Единствено Спайсър оказа някаква съпротива, докато връзвахме ръцете ѝ. Останалите се примириха.

— Знаете, че няма да ви се размине, нали? — попита ме Зилинска. — Полицията ще бъде тук всеки момент.

Не трябваше да отваря устата си. Защото в мига, в който чух гласа ѝ, долових онова, което исках да разбера.
Страх.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Никога не се бях качвала на ски досега, затова се наложи Харисън да носи всички провизии на гърба си, докато аз се опитвах да се концентрирам единствено върху това да се движа напред, без да падам. Всеки път, когато решимостта ми се изпаряваше, се фокусирах върху фигурата му, плавно носеща се пред мен. Въпреки многобройните изкълчвания на глезените ми, ледените пръски върху лицето и десетките падания по гръб, когато гледах леките му движения и увереността, с която се плъзгаше напред, се мотивирах отново. Щом веднъж стигнехме до града, нещата щяха да са изцяло в моите ръце, но засега се чувствах по-сигурна и спокойна, знаейки, че той е до мен. Кармен беше натъпкала една калъфка от възглавница с провизии за пътя. Имаше четири четки за зъби (нямах идея откъде ги беше намерила), кутия с полуготов ориз, четка за коса, найлонови торбички и бутилка с вода. Беше едно такова разнообразие от вещи, наподобяващо торбата, която използвахме на сборището ни.

Харисън бе необичайно тих, докато се приготвяхме, потънал в собствените си мисли. В началото предположих, че мисли за баща си и Джун. Това, което се случи, сигурно беше много тежко за него. Чудех се какво щеше да стане, ако налетим на тях някъде в града. Щяхме ли да се направим на непознати? Така или иначе, беше твърде малко вероятно да се засечем при положение, че бяха тръгнали преди повече от час и то със сноумобила, докато ние кретахме на ски. Точно преди да потеглим обаче, Харисън се обърна към мен и каза:

— Сигурно няма да проработи, нали знаеш?

— Какво имаш предвид?

— Дисковете. Да, имаме някакви записи. Но Зилинска би могла да завърти нещата така, както ѝ е угодно. Все пак никой не очаква към „лошите“ момичета да се отнасят добре, нали? Тя има документирани всички провинения, които някога сте правили. Тъй като не са достатъчно глупави да сложат камери в подземията и тунелите, имаме

записи само на това, което се случва със „златните“ момичета. А то далеч няма да е достатъчно да затворим училището.

Замислих се за това, докато стягах ските си.

— Хвърлиха ме във *фризер*, докато бях от „златните“ момичета — казах накрая аз. — А и кой знае какво са си говорили учителите по време на записите.

— Откъде знаеш дали изобщо има аудио? — попита той. — И не съм сигурен, че епизодът с фризера би бил достатъчно вълнуващ, че някоя медия да се заинтересува от него. Ще се изненадаш колко малко се интересуват хората от момичета като теб.

— Хей, я стига — спрях го аз, хващайки ръцете му.

Опитах се да звуча игриво, но вътрешно бях бясна.

Много добре знаех, че ни предстоеше трудна задача, но това не означаваше, че искам да се чувствам все едно съм на някаква безнадеждна мисия. Той отпусна ръце в моите в мълчаливо примирение. Жестът му сякаш казваше по завоалиран начин колко наивна съм всъщност и как не мога да разбера дълбокия смисъл на думите му. Накрая вдигна очи към мен и каза:

— Възможно е всичко да се развие добре и те да затворят училището. Не казвам, че не трябва да го затварят. А и ти със сигурност ще привлечеш голяма доза внимание със завързването и заключването на директорката и половината персонал.

— Нека не го обсъждаме точно сега, става ли? — уморено попитах аз.

— Да, окей.

Докато се спускахме надолу, се надявах, че той просто е бил твърде разстроен заради баща си и Джун и на това се дължеше раздражителното му и песимистично настроение. Може би искаше да поговори с някого за това, но не знаех как точно да започна темата, без да го ядосам още повече. Някой ден щях да го измисля. Щяхме да го измислим заедно.

Докато продължавахме надолу, мачкайки тук-там подалите се над снега тревички, болката в краката ми започна да отслабва и на нейно място се появи енергия и ентузиазъм. Чувството да усетиш как животът ти се завърта на 180 градуса само за час беше повече от зареждащо. Да видиш как всичките грешни решения, които си вземал през живота си, най-после избледняват на фона на нещо по-голямо и

по-важно! Да държиш собствената си съдба в ръце — това беше нещо, което никога не си бях представляла, че може да ми се случи. Бях се превърнала от момиче, мъкнешо се по паркингите на Тексас след момче, което не заслужава вниманието му дори за секунда, в момиче, спускащо се на ски през гората по време на снежна буря, на ръба на оцеляването и държащо съдбата на цяла институция в ръце. Бяха ме наричали лоша и преди, но така и не им бях повярвала. Често бях ядосана, злобна, груба — да. Но всички грешаха като ме смятаха за лоша. Мястото ми не беше в „Хидън Оук“. Не и преди. Но сега, заключвайки цялата администрация, обръщайки училището нагоре с краката, открадвайки ценни материали от него, сега вече правех това, което се очакваше от едно „лошо“ момиче. Да, предполагаше се, че „Хидън Оук“ е институция именно за такива опасни момичета. Но в началото смятах, че целта е „опасното“ да бъде излекувано. Да ни направи добри и учтиви. С мен се беше случило обратното. Бях се превърнала именно в онова, което те се опитваха да излекуват в мен от самото начало. Бях придобила „лоши“ качества, които осъзнах, че са твърде ценни, когато човек се бори за някаква справедлива кауза. Бях станала агресивна. Самоуверена. Находчива. Силна.

Когато най-после влязохме в града, луната вече даваше път на първите слънчеви лъчи на хоризонта. Намерихме уличен телефон до една бензиностанция. Харисън се облегна на един празен варел на няколко метра от мен и ме погледна окуражително. Набрах номера и зачаках. Когато слушалката отсреща се вдигна, казах:

— Мамо. Аз съм. Имам да ти казвам нещо. И този път, просто трябва да ми повярваш.

ЕПИЛОГ

Когато най-после изплува пред погледите ни, „Хидън Оук“ изглеждаше някак уютно и почти весело. Червените керемидени комини стърчаха като свещи изпод дебелия снежна покривка. Жълтата светлина през прозорците на стаите очертаваше силуетите на десетки заети ученици. Можеше да бъде всяко едно училище, навсякъде по света. Беше трудно да повярвам, че зад тези стени се беше случила и моята история, че всичко действително беше станало в тъмните тунели отдолу.

Но да, действително това беше „Хидън Оук“.

И училището действително щеше да бъде затворено.

И аз действително бях предизвикала всичко това.

Който е да беше построил „Хидън Оук“, беше поставил високи огради от всичките му страни, но истинският пазител на тайните на училището беше гората. Дебелите гъсти дървета обграждаха сградите отвсякъде, сякаш природата бе образувала свой собствен щит наоколо, покривайки всичко в тъмнината и тишината си.

Не се приближихме към главният вход и основната сграда, където учениците стягаха, каквото беше останало от принадлежностите им и чакаха да бъдат взети от родителите си. Вместо това минахме отзад, през гората, и потънахме вътре. Веднъж щом училището остана зад нас, гората се отвори като нов свят, глух за човешката драма, която се беше случила само на няколко метра оттук. Подскачащи птички прелитаха по клоните. Далечен шум от стъпките на лисица, дебнеща плячката си за деня.

Бурите бяха спрели, но земята беше покрита с дебел слой топящ се сняг, така че стъпвахме в нещо подобно на ледено мочурище. Дървената къщичка беше полузарита със сняг. Отвътре се чуваха тихи гласове. Спряхме на няколко метра.

— Беше права — каза Харисън, — дошли са.

— Готов ли си? — стиснах ръката му аз.

Той кимна и двамата пристъпихме вътре през счупения прозорец. Кармен прекъсна изречението си наполовина и ни зяпна. Не я бях виждала, откакто с Харисън напуснахме училището. Изглеждаше в пъти по-зле от преди, но по някакъв странен начин, това ѝ отиваше. Вече не беше пълна като в началото, напротив, по тялото ѝ не се виждаше и грам излишна тлъстина. Не приличаше на ревливото, подпухнало, червено момиче от първата ми вечер в „Хидън Оук“. В скута ѝ седеше кучето на Харисън, махайки весело с опашка.

Райли седеше точно до Кармен, облечена в син пуловер с дупки на лактите. Не можех да определя душевното ѝ състояние, но поне усмивката, която ми отпрати, изглеждаше почти нормална. До нея бяха Бланк и Ребека. И Тереза.

— Анжела — извика Бланк, — ти се върна.

— Здравейте, банда — усмихнах се несигурно аз.

Всички ме зяпаха. Все едно се бях върнала от много по-далече, а не от съседния град. Сякаш се бях появила от отвъдното. След няколко минути неудобството вече беше забравено и всички говореха нормално. Запалихме огън по случай последната среща на сборището ни и започнах да им разказвам за последния месец, който бяхме прекарвали с Харисън в къщата на негов приятел и за десетките ми явявания в съда, за да свидетелствам. След това момичетата ми разказаха набързо какво беше станало в училището през последните дни. Полицията пристигнала скоро след като с Харисън заминахме и освободила учителите. Няколко дни по-късно пред вратата на основната сграда се появил репортер и Спайсър му забранила да влиза вътре. Четирима нови дошли на следващия ден, заедно с инспектор от министерството. По-късно пристигали телевизионни екипи, камери, журналисти и официални представители на правителството, облечени в еднакви сиви костюми. По време на разследването всички от администрацията се държали по-добре от всякога.

— Което въпреки всичко — добави Ребека, — беше доста комично.

— Страхуват се — обади се Кармен, — че няма да ги наемат да преподават отново.

— Кармен, те *не бива* да преподават отново — напомних ѝ аз.

— Ей, я чакай малко — прекъсна ме Бланк усмихната, — какво прави това *момче* на сбирката ни?

Известно време го закачаха, мен също, подхвърляйки намеци. Той се смееше и отвръщаше остроумно на забележките им. След това Тереза поиска да знае подробности какво точно се беше случило, когато сме стигнали до града. Харисън разказа как сме изгледали дисковете в къщата на неговия приятел, как те са показвали училището в лоша светлина, но не достатъчно, за да накарат властите да го затворят. Образите бяха мътни и без звук. Нямаше нито един запис на Лилавата група и нищо, което да показва отношението на учителите. Което далеч не беше за пренебрегване.

Разказах им как бях изпратила някои от клиповете на майка ми и тя най-после беше видяла, че не всичко е такова, каквото ѝ е било представено от Зилинска.

— Тя ми изпрати пари, за да се върна при нея — казах аз, — но не искам да го правя. Затова ги изхарчих. За разни неща. След малко ще видите какви. Ще ѝ ги върна по-нататък.

— Чакай, чакай — спря ме Ребека, — казвате, че сте нямали истинско доказателство за ставащото в училището?

— Не и на онзи етап — казах аз.

Защото все още не бяхме видели сцената между Джун и Виена. Клипчето беше от самото начало, още когато живеехме в пансиона. Показваше как Джун седи наказана в мазето и как Виена влиза в стаята. Нямаше аудио, но видяхме как Джун се изправи и започна да крещи. След това Виена влезе, държейки нещо зад гърба си. Беше стъклена бутилка. Когато се приближи до Джун, с всичка сила я удари в лицето. Джун падна на колене с обляно в кръв лице, а Виена излезе.

Спомних си първия път, когато Джун се беше появила в трапезарията след няколкодневно наказание. И зловещите червени резки по бузите и очите ѝ.

— Изпратихме копие от клипчето до местния вестник. И те са задействали контактите си. Не знам дали новините са стигнали дотук, но скандалът стана почти национален.

За момент всички млъкнахме и се зяпнахме една друга.

— Изглеждаш много добре — каза накрая Бланк, за да запълни тишината.

Засмях се. Но знаех, че беше права. Изглеждах далеч по-добре от преди. Когато за пръв път пристигнахме в апартамента на приятеля на Харисън и се погледнах в огледалото, едва не се разплаках. Косата ми

беше рошава и не беше подстригвана с месеци, плитките ми бяха пораснали в нещо средно между раста и топка сплъстени кичури, цветът им вече беше неопределим. Ноктите ми бяха изпочупени и под тях имаше насъбрана чернилка от мръсотията в тунелите. Но една дълга баня и почти цял ден по магазините в мола с парите от майка ми, бяха оправили положението. Свалих раницата от гърба си и я отворих.

— Донесох ви нещо — казах аз.

Те зяпнаха онемели, когато изсипах съдържанието пред очите им. Всички, дори Райли. Шампоани, балсами, лакове, руж, спирали, червила, гланцове, парфюми. Дори бях избрала точния цвят фон дьо тен за всяка от тях, без Бланк, но на нея не ѝ трябваше. Райли отвори една кутия с полуготови кичури за коса и подаде по парче фолио на всяка от нас. Докато Тереза и Бланк започнаха да отварят и да смесват химикали, Ребека отиде да напълни вода от Пъблишърс Уийкли поточето. Ако някой беше достатъчно луд да си направи кичури в гората посред зима в купа с ледена вода, то това беше Райли. Кармен остави останалите да се възхищават на подаръците и се промъкна в ъгъла до мен и Харисън.

— Кога си тръгват всички? — попитах я аз.

— Таксито на Ребека е след няколко часа. Моето е малко по-късно. Имаш ли новини от Джун?

— Никакви — отвърнах аз. Сложих ръка на коляното на Харисън. — Нито пък от баща му.

— Всички ще се справим, знаете ли — каза тя. — Дори сега, макар да се махаме оттук, пак ще ни се налага да се справяме. Може би дори ще е *по-трудно*. Поне за мен. Толкова се радвам, че се запознах с вас. Искате ли да дойдете с мен в Кънектикът? Моите родители няма да позволят да останете вкъщи, това е сигурно, но родителите на Ингрид няма да имат нищо против.

Засмях се.

— Уау. Съботна вечер с мен, теб и Ингрид. И Харисън.

Тя остана сериозна. Както винаги, бях помислила, че се шегува.

— Знаеш ли кое е най-шантавото? Радвам се, че съм пак тук. Даже май почти съжалявам, че всичко приключи.

— Да, *почти* — отвърна Кармен. — Какво мислиш, че ще стане с училището? Тоест, със самите сгради?

Свих рамене. Докато гледах Бланк, Ребека и Тереза да наобикалят кикотещата се Райли и да боядисват кичури от косата ѝ, усетих ръката на Кармен от едната ми страна, а от другата тази на Харисън. Всъщност осъзнах, че все още държах най-ценното от училището в ръцете си.

Никога не можеш да поправиш едно истински лошо момиче.

Можеш само да поискаш от нея да бъде лоша с онези, които го заслужават.

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа огромни благодарности на моя агент, Ричард Пайн, и още по-специално на моя редактор, Дейвид Левитън, които се появиха един ден на обяд със страхотна идея за роман.

Елиът Шрифер е живял в Рим, Париж, Кайро и Клиъруотър, Флорида. В момента живее в Ню Йорк, домът на множество училища и още толкова опасни момичета.

За повече информация посетете сайта му www.eliotschrefer.com

„Проницателните и остроумни наблюдения на Шрифър и прекрасно написаните му откровения заплашват да направят с възпитаниците на частните скъпоплатени училища това, което Дяволът носи Прада направи с надменните модни редактори, а Дневниците на бавачката — с майките от Парк Авеню.“

Нюзуик

„Шрифер успява да съчетае гладко вървяща проза с един вълнуващ и секси сюжет в забавния си втори роман... комбинацията на прекрасно поднесен текст и един декадентски свят поднасят истинско и неподправено гузно удоволствие.“

Пъблишърс Уйкли

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.